

**În căutarea
unui sens...**

Editura: Păzitorul Adeoărului

Str. Negoiu, nr.24 - 2300 Făgăraș, jud. Brașov

Tel. 068-212818 Fax 068-214111

e-mail: azsmr@xnet.ro

Cuprins

1. Cuvânt introductiv	4
2. De ce trăim - un răspuns pe care fiecare trebuie să-l afle pentru sine	5
3. Sensul vieții și relația sa cu existența lui Dumnezeu.....	7
4. Dumnezeu există	9
5. Biblia este totuși adevărată	24
6. Crearea lumii, a omului și căderea lui în păcat	33
7. Planul de mântuire	37
8. A doua șansă	41
9. Mântuire numai prin Hristos	47
10. Convertirea, nașterea din nou, morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu.....	51
11. Marea restaurare	60
12. Semnul veșnic al lui Dumnezeu cu copiii Săi	72
13. În fața judecății	98
14. A doua venire a Domnului Isus Hristos	103
15. A pierde sau a câștiga o viață	111

Cuvânt introductiv

În alergarea noastră în această lume suntem adesea atât de prinși de grijile cotidiene care ne captivează atenția din zori și până în noapte, încât nu mai avem răgazul necesar a ne opri din munca noastră zilnică pentru a ne pune întrebarea, ce rămâne, sau cu ce ne alegem din toată această trudă neîntreruptă.

Avem mereu înaintea câte un scop imediat, pe care ne luptăm cu toată puterea să-l realizăm, doar pentru ca apoi un altul să-i ia locul și să ne solicite din nou toate eforturile noastre.

Fără a avea prea mult timp de stat pe gânduri, acceptăm mereu aceste provocări și ne străduim să le facem față cât mai bine, și aceasta zi de zi și an de an...

Iar timpul trece și odată cu el și noi, și la un moment dat, ajungem poate să privim în urmă, și să ne întrebăm care este rostul acestei alergări, dacă a avut vreun sens și dacă există ceva cu adevărat durabil în tot ceea ce am realizat, care să îndreptățească eforturile depuse...

Mult mai bine și mai înțelept ar fi să ne confruntăm cu această întrebare la începutul drumului, când direcția poate fi schimbată cu mai mare ușurință, dacă este cazul, decât să ne complacem în a merge înainte pe un drum a cărui destinație n-o cunoaștem, iar dacă n-am făcut aceasta până în prezent, ar trebui să o facem chiar acum.

Această carte își propune să ofere o perspectivă biblică asupra rostului existenței umane în această lume, în speranța că aceasta va ajuta celor care caută încă un rost al existenței lor, să-l afle prin înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru ei și că aceasta le va însenina viața, dând un sens, o direcție și o stabilitate vieții lor, o finalitate pentru care aceasta merită într-adevăr să fie trăită.

Editorii

Capitolul 1

DE CE TRĂIM? – UN RĂSPUNS PE CARE FIECARE TREBUIE SĂ-L AFLE PENTRU SINE...

*“Căci, drept vorbind, ce folos are omul
din toată munca lui și din toată străduința
inimii lui, cu care se trudește sub soare?”*

(Eclesiastul 2:22)

Căutarea unui răspuns la întrebarea fundamentală “De ce trăim?” a fost una dintre cele mai vechi preocupări ale ființei omenеști cugetătoare și în ciuda nenumăratelor încercări de a răspunde la această perenă întrebare existențială, venite din partea diferitelor ramuri ale științei, filozofiei sau teologiei, întrebarea a continuat să preocupe fiecare generație de oameni care s-au perindat prin viață și persistă încă la fel de actuală înaintea noastră și astăzi.

Departate de a fi o întrebare teoretică, abstractă, filozofică, destinată exclusiv spiritelor speculative, ea stă înaintea noastră cât se poate de naturală, firească și concretă, născută din imperioasa nevoie a fiecăruia de a avea o motivație clară a existenței sale, în funcție de care să-și poată coordona apoi toate planurile, deciziile și acțiunile vieții sale.

Dacă orice acțiune a noastră are la origine un scop în vederea căruia este întreprinsă, atunci cu atât mai mult existența noastră, care este de fapt ansamblul tuturor acestor acțiuni, trebuie să aibă la bază o motivație foarte clară, care să-i dea un sens.

Deși în decursul istoriei s-au încercat nenumărate răspunsuri, fiecare generație și persoană în parte este chemată să se confrunte personal cu ea și să-i afle răspuns.

Răspunsul la această întrebare este unul de o importanță crucială pentru destinul individului și de aceea fiecare are privilegiul și datoria de a-l căuta și a-l afla pentru sine. Acesta trebuie să fie un proces de responsabilitate individuală, în care omul să nu accepte automat modele “prefabricate” care există tendința să-i fie “servite” de alții, ci bazându-se pe conștiință, rațiune și experiență, să judece el însuși dovezile și să caute a afla pentru sine acest răspuns.

Numai atunci când s-a edificat singur în urma confruntării personale cu această întrebare cu privire la temeinicia răspunsului dobândit, va putea cu adevărat să fie convins de el și să aibă puterea morală de a-și orienta viața în funcție de acesta. Atunci acest răspuns nu va mai fi unul general, teoretic, universal, ci va fi unul concret, particular, care-i aparține individual și va face ca acesta să aibă un puternic impact practic asupra vieții individului.

“De ce trăim?” este întrebarea care provoacă pe fiecare la aflarea unui răspuns de care depinde - așa cum se va vedea în continuare - foarte mult, poate chiar TOTUL.

Capitolul 2

SENSUL VIEȚII ȘI RELAȚIA SA CU EXISTENȚA LUI DUMNEZEU

“Căci la Tine este izvorul vieții; prin lumina Ta vedem lumina.” (Psalm 36:9)

Întrebarea cu privire la sensul vieții - dacă acesta există și care este - nu poate să-și afle un răspuns, fără ca în prealabil să se fi răspuns la o altă întrebare fundamentală și anume, dacă există Dumnezeu. Aceasta, pentru că cele două se află într-o relație de interdependență, iar de răspunsul aflat la una dintre întrebări depinde răspunsul celeilalte:

Dacă există o Ființă Supremă - Dumnezeu - după a cărei voință sunt coordonate toate lucrurile din Univers, atunci existența omului nu poate fi independentă de Aceasta, iar sensul ei trebuie căutat la Acela care dă sens întregului Univers.

În caz contrar - dacă Dumnezeu n-ar exista - atunci, în lipsa unei continuități prin înviere, viața noastră efemeră în această lume ar fi TOTUL, iar, dincolo de toate realizările din această viață, singura noastră perspectivă ar rămâne mormântul și descompunerea noastră în țărână. Cu alte cuvinte, întreaga existență a omului - viața cu toate eforturile, năzuințele și aspirațiile ei - ar fi zadarnică, fără sens și sortită celui mai amar și mai deznădăjduit eșec. În acest caz lipsit de speranță ar părea pentru mulți că viața nu ar mai merita să fie trăită. La ce bun atâta trudă și sacrificii, conducerea vieții după o anumită etică a cinstei și onestității, când

sfârșitul este același pentru toți? Și nu doar atât, dar chiar și în viață ar dispărea distincția dintre bine și rău și împreună cu ele orice noțiune de moralitate, din moment ce oricum ar trăi un om, finalitatea este aceeași - mormântul. Astfel ar dispărea o întregă scară de valori morale, în absența cărora însăși posibilitatea conviețuirii oamenilor în colectiv ar fi îndoielnică. Ar dispărea spre exemplu sentimente și atitudini ca iubirea, respectul, considerația, datoria, dreptatea sau responsabilitatea, ceea ce ar duce la o anarhie totală și în final la dispariția rasei umane de pe fața pământului. Și poate unul dintre elementele principale care au făcut posibilă perpetuarea vieții omenești pe pământ și conviețuirea socială a fost tocmai credința în existența unei Ființe Superioare, Atotputernice, care guvernează totul cu dreptate absolută și în fața Căreia suntem răspunzători pentru toate acțiunile noastre.

Deci întrucât de răspunsul la întrebarea referitoare la existența lui Dumnezeu depinde în mare măsură răspunsul la întrebarea despre rostul existenței omenești, va trebui ca mai întâi să se afle răspunsul la întrebarea: "Există Dumnezeu?"

Capitolul 3

DUMNEZEU EXISTĂ!

“În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți.”

(Romani 1:20)

*“Câte lucruri de necrezut mai trebuie să creadă necredincioșii, pentru a putea fi necredincioși!” **Blaise Pascal***

Această întrebare a constituit de-a lungul secolelor un permanent motiv de dispută în aproape toate domeniile cunoașterii, reflectând mereu cele două poziții - cea a credinței și cea a necredinței - pe care se situau susținătorii uneia sau alteia dintre cele două accepțiuni.

Faptul că după îndelungate dispute, lumea este și astăzi încă împărțită în credincioși și necredincioși dovedește că problema nu este de fapt a realității studiate de om în căutarea unui răspuns - universul fizic, care era mereu același pentru ambele tabere - ci a modului în care oamenii se raportează la acesta prin credință, respectiv prin necredință.

Un lucru uimitor care este repede sesizat de orice om doritor de a contempla tainele naturii, ale vastului univers cosmic, cât și

ale lumii vizibile doar la microscop, este caracterul perfect organizat a tot ceea ce există. La o cercetare mai amănunțită se poate recunoaște în toate lucrurile existente în natură un plan și un scop bine stabilit care vorbesc despre o inteligență superioară ce le-a creat.

Din nenumăratele exemple pe care le avem în jurul nostru am ales doar câteva care să ilustreze acest fapt:

a) UNIVERSUL

“Doamne, Dumnezeu nostru, cât de minunat este Numele Tău pe tot pământul! Slava Ta se înalță mai presus de ceruri... Când privesc cerurile – lucrarea mâinilor Tale – luna și stelele pe care le-ai făcut, îmi zic: “Ce este omul, ca să Te gândești la el? Și fiul omului ca să-l bagi în seamă?” (Psalm 8:1,3,4).

Imensitatea universului și mișcarea din el

Pământul nostru și sistemul nostru solar fac parte din galaxia Calea Lactee, în care se estimează a fi aproximativ 150 miliarde de stele. În afara galaxiei noastre se aproximează că ar mai exista peste 100 miliarde de galaxii.

Diametrul soarelui nostru este de 109 ori mai mare ca diametrul pământului. Steaua Betelegiuse din constelația Orionului are un diametru de 248 de ori mai mare decât cel al Soarelui. Steaua Arcturus din galaxia noastră are un volum de 25.600 ori mai mare ca cel al Soarelui. Antares, o stea dublă din constelația Scorpionului are un diametru echivalent cu de patru ori distanța de la Pământ la Soare. Epsilon Auriga, o stea binară, are un diametru de zece ori mai mare ca cel al stelei Betelegiuse, adică de peste 21 de ori distanța de la Pământ la Soare.

Sistemul nostru solar în care orbitează pământul și celelalte planete din jurul soarelui și care e doar o mică parte din galaxia

noastră este de 11.744.000.000 km în diametru, iar diametrul galaxiei este de 100.000 de ani lumină, în timp ce grosimea galaxiei la centru este de 15.000 ani lumină. Soarele nostru se află la o distanță de 149.600.000 km de pământ, iar unei raze de soare îi trebuie cca. 8 minute ca să ajungă până la noi.

De Andromeda, cea mai apropiată galaxie, ne despart 2 milioane ani lumină, iar de Virgo 15 milioane de ani lumină. Până la alte galaxii mai îndepărtate sunt 6×10^{19} ani lumină.

Totul în Univers se mișcă. Fiecare corp din spațiu, fiecare stea, are o mișcare în jurul axei sale, numită mișcare de rotație. Mișcarea de rotație a pământului se desfășoară cu o viteză de 1.600 km/h, iar o rotație completă se face în 23 ore, 56 minute și 4 secunde. Datorită acestei mișcări Pământul are ziua și noaptea. Apoi există mișcarea de revoluție. Pământul se învâрте în jurul soarelui și aceasta cauzează anotimpurile. Această mișcare o face în 365 zile, 6 ore, 9 minute și 9 secunde cu o viteză de 105.600 km/h, adică cu vreo 30 km/s.

Există de asemenea și o mișcare a sistemelor solare. Soarele se mișcă în spațiu cu o viteză de 240 km/s, adică aproximativ 864.000 km/h. În această mișcare Soarele încolonează toate planetele după el. Mai există și o altă mișcare a galaxiei. Întreaga noastră galaxie zboară cu viteza de 280 km/s, adică 1.008.000 km/h. Întregul sistem galactic zboară spre o destinație necunoscută.

Deși neînchipuit de mare, imens în dimensiunile lui, Universul cu nenumăratele sale galaxii, sisteme solare și planete prezintă un caracter perfect organizat, așa încât se poate pe bună dreptate vorbi despre “precizie astronomică” atunci când se urmărește mișcarea corpurilor cerești, care își urmează toate cu cea mai mare acuratețe traiectoria lor, fără a avea nici cea mai mică abatere de la cursul lor. Astfel, studiindu-le, astronomii au ajuns să poată prezice cu o uimitoare exactitate, pe baza unor calcule ale traiectoriilor lor, diferite fenomene astronomice care au avut loc exact la timpul anunțat, lucru care a fost posibil doar datorită mișcării ordonate a corpurilor cerești.

Mișcarea de rotație și de revoluție a galaxiilor și a planetelor se face pe baza unor legi foarte precise de la care nu există abatere; nu se pot manifesta nici întârzieri, nici grăbiri, nici devieri de la traiectorie.

Dacă în lumea noastră este nevoie de tehnică foarte sofisticată, radare, calculatoare și sisteme de comunicație, ca și de personal cu înaltă calificare pentru a putea coordona circulația trenurilor, vapoarelor și avioanelor și pentru a preveni eventuale catastrofe și parcă în ciuda acestora au loc mereu întârzieri și accidente, zborul tăcut al incomparabil mai numeroaselor corpuri cerești prin univers continuă din vremuri care depășesc cu mult puterea noastră de imaginație cu maximă precizie și fără incidente, deși nu există nici piloți, nici tehnicieni vizibili care să calculeze traiectorii, să corijeze eventuale abateri și să țină totul sub control pentru a evita posibile accidente.

Ne-am obișnuit cu alternanța zi-noapte, cu fazele lunii, cu ciclul anotimpurilor sau cu fluxul și refluxul mărilor și al oceanelor și fiindcă aceste fenomene par să fi existat dintotdeauna, acuratețea succesiunii lor nu ne mai uimește, ci ne gândim că “așa trebuie să fie”, fiindcă planeta noastră execută regulat anumite mișcări, fără să ne întrebăm de unde această ordine și precizie în univers, când oamenii cu toate eforturile și calculele lor nu reușesc să mențină aceeași ordine, precizie și siguranță în dirijarea vehiculelor create de ei.

De unde vin aceste legi veșnice care guvernează totul în mod perfect, dacă nu au fost date de o Inteligență superioară și omnipotentă, pe care o numim Dumnezeu? Dacă ordinea din univers nu ar fi fost creată și întreținută prin legi imutabile, atunci cosmosul ar fi fost de mult haos. . . Este greu de imaginat și imposibil de crezut că Universul s-ar fi creat singur și că această ordine desăvârșită ar fi apărut la întâmplare, printr-o stranie și incredibilă coincidență, tot întâmplarea fiind aceea care ar fi menținut apoi mersul planetelor într-o ordine desăvârșită. Totuși aștrii există și se mișcă ordonat conform unor legi bine stabilite. De unde și de

când sunt aceste legi și cine le-a dat? Este absurd a crede că s-ar fi dat singure. De ce nu pot da și oamenii asemenea legi pentru vehiculele lor, care să poată circula apoi asemenea planetelor singure, fără supravegherea omului, cu cea mai mare precizie pe traiectoria stabilită și fără a avea nevoie de reparații și de alimentare cu combustibil? De unde vine energia inepuizabilă a acestor planete?

Întrucât știința nu poate să ofere un răspuns viabil la aceasta, și toate ipotezele apariției universului în mod cu totul întâmplător, prin organizarea spontană și autonomă a materiei lipsită de inteligență, s-au dovedit a fi absurde și nerealiste, nu putem decât să credem că există un Dumnezeu atotînțelept și veșnic care a creat și menține Universul și ordinea din el.

Dacă privim cu atenție mersul universului și deschidem urechea la mesajul tăcut al aștrilor, auzim că toate ne spun: “Dumnezeu ne-a creat, ca și pe tine, El ne ține, ca și pe tine și noi ascultăm cu desăvârșire de porunca Lui și împlinim planul Lui pentru noi. Dar tu?”

b) TERRA

“Tu ai așezat pământul pe temeliile lui.” (Psalm 104:5)

“Unde erai tu când am întemeiat pământul? ...Cine i-a hotărât măsurile, știi? Sau cine a întins frânghia de măsurat peste el? Pe ce sunt sprijinite temeliile lui? Sau cine i-a pus piatra din capul unghiului?” (Iov 38:4-6)

Dintre planetele care au putut fi cercetate de om până în prezent, Terra este singura care îndeplinește toate condițiile necesare vieții omenești într-un mod atât de uimitor, încât pare să fi fost proiectată special pentru aceasta.

Toți parametrii Terrei au valorile optime pentru a face posibilă supraviețuirea plantelor, animalelor și a oamenilor. Iată câteva dintre numeroasele exemple în acest sens:

1. Diametrul Pământului

Oamenii de știință afirmă că măsura diametrului Pământului este cea mai potrivită. Conform Enciclopediei Britanice, globul pământesc are diametrul de 8.000 mile (aproximativ 12.800 km). Dacă diametrul ar fi cu o mie de mile mai mare, greutatea aerului s-ar dubla, la fel și cantitatea de oxigen și aceasta ar rezulta într-o sporire a cantității de apă, încât tot globul ar fi inundat. Dacă diametrul ar fi ceva mai mic, doar de 7.200 mile, Pământul ar pierde aproape toată pătura atmosferică. Datorită micșorării forței gravitaționale, Pământul n-ar mai reține gazele ușoare, ci doar pe cele mai grele, ca bioxidul de carbon. Deci tot aerul ar fi afectat atât ca volum, cât și din punct de vedere al compoziției și densității. Pierzând pătura atmosferică Pământul ar deveni o calotă de gheață. Dacă numai cu 10 procente globul ar fi mai mare sau mai mic, viața n-ar mai fi posibilă pe Pământ, ci acesta ar deveni un pustiu ca Marte, Mercur și Luna.

2. Crusta Pământului și adâncimea oceanelor este măsurată. Dacă crusta ar fi mai groasă cu 10 m, elementele metalice din crustă s-ar combina cu oxigenul din atmosferă și n-ar exista posibilitatea vieții animale și a omului. Iar dacă oceanele ar fi mai adânci cu câteva zeci de metri, ele ar absorbi bioxidul de carbon și n-ar exista posibilitatea vieții plantelor.

3. Unghiul de înclinare a globului e bine măsurat. Datorită înclinării de 23 grade și jumătate, vara soarele pare că merge spre nord și iarna spre sud. Aceasta produce cele patru anotimpuri în zona temperată. Dacă nu ar fi această înclinare, Soarele s-ar menține mereu deasupra ecuatorului și rezultatul ar fi că pământul ar avea doar jumătate din terenul cultivabil și locuibil. Dacă înclinarea ar fi mai mare, să presupunem de 38 grade, zonele

temperate ar avea vara o căldură toridă și iarna un îngheț puternic. Sau dacă înclinarea ar fi fost pe verticală față de planul orbitei sale, ianuarie și iulie ar fi avut același climat și gheața s-ar fi acumulat pe continente, încât șase luni Pământul ar fi fost înghețat și alte șase luni ar fi fost inundat. Dacă înclinarea ar fi fost pe orizontală față de planul orbitei sale, rezultatul ar fi fost jumătate de an noapte cu ger mare și jumătate de an cu ziuă și arșiță dogoritoare ce ar fi pârjolit totul. Dar înclinarea pe care o are, împreună cu viteza de rotație fac Pământul potrivit pentru viață.

4. Viteza rotației Pământului în jurul axei sale este bine măsurată. Ea este de 1.600 km/h. Dacă ar fi mai scăzută, numai de 800 km/h, Pământului i-ar fi trebuit 48 ore pentru o rotație completă în jurul axei sale. Aceasta ar fi cauzat o înfierbântare prea mare a solului în timpul zilelor de vară și o răcire prea mare în timpul nopților de iarnă. Pe de altă parte ar fi fost prea grea munca continuă de 24 ore și la fel somnul de 24 de ore.

Dacă viteza ar fi mai mare, de exemplu de 3.200 km/h atunci am avea ziua de 6 ore și noaptea de 6 ore, deci prea mici.

Dacă n-ar exista mișcarea de rotație, Pământul ar prezenta mereu aceeași față spre soare, și o emisferă ar fi prea fierbinte, iar cealaltă ar deveni o calotă de gheață.

5. Distanța Pământ-Soare este de 149.600.000 km. Viața poate exista între 0 și 100 grade Celsius. Însă din cauza sensibilității proteinelor la temperaturi înalte, limita de căldură e mult mai joasă, doar în jur de 40 de grade. John W. Klotz, profesor de biologie, declara în privința aceasta: “Ca să poată avea viață, Pământul trebuie să aibă distanța potrivită față de Soare, spre a avea temperatura potrivită. Și o are. Dacă Pământul ar fi fost mai aproape de Soare, așa cum este Mercur, temperatura ar fi fost prea ridicată, iar dacă ar fi fost mai departe, așa cum e Jupiter, temperatura ar fi fost prea joasă.”

6. Distanța Pământ-Lună este de 384.000 km. Dacă Luna ar fi numai la jumătatea acestei distanțe sau chiar la distanța aceasta, dar să fie încă o dată ca volum, puterea ei de influență asupra oceanelor ar fi fost prea mare, valurile ar fi fost atât de uriașe, încât ar fi erodat toți munții și zilnic s-ar fi dezlănțuit uragane.

7. Compoziția aerului

Trăim și ne mișcăm pe fundul unui ocean de aer. Compoziția aerului nu este una întâmplătoare, ci cantitățile elementelor sunt în așa fel potrivite, încât să facă posibilă viața pe pământ. Din marea mulțime a astrilor verificați cu ajutorul analizei spectroscopice, s-a constatat că Pământul e unica planetă cu o astfel de combinație potrivită a elementelor, spre a da aerul atât de necesar vieții. Pe planeta Venus pătura atmosferică e de o sută de ori mai groasă și razele soarelui nu pot pătrunde. Pe Marte e de o sută de ori mai rarefiată și la fel nu poate exista viață.

Aerul conține 21% oxigen, 78% azot, iar restul de un procent este format din bioxid de carbon, argon, vapori de apă, neon, heliu, metan, xenon, hidrogen, ozon și altele. Dacă proporția elementelor din aer ar fi alta, viața ar fi imposibilă, iar întâmplarea n-ar fi putut da o asemenea combinație optimă: “Gazele rare sunt doar în mici cantități, mult mai mici decât oriunde altundeva în Univers, iar oxigenul, azotul, bioxidul de carbon și apa se află în cantități mult mai mari ca în oricare altă parte din Univers” - scria Helmut E. Landsberg în revista “Scientific American” din august, 1953.

Dacă în atmosferă ar fi oxigen mai mult, să zicem 50%, la cea mai mică scânteie sau fulger s-ar aprinde toată atmosfera și întregul glob ar fi pârlolit, nimicind orice viață. Dacă ar fi oxigen mai puțin doar cu 10%, tot ce are viață s-ar sufoca din lipsă de oxigen.

La fel de bine măsurată este proporția de bioxid de carbon. În aer e doar 0,03%. Pare ceva fără importanță, și totuși este atât de

vital pentru viața plantelor. Dacă ar fi mai mult, ar fi dăunător sănătății animalelor și omului; dacă ar fi mai puțin, ar pieri plantele.

Este apoi un miracol modul în care se păstrează proporția elementelor. Prin respirație oamenii și viețuitoarele rețin oxigenul și eliberează bioxidul de carbon, iar plantele, în procesul de fotosinteză, iau bioxidul de carbon și eliberează oxigenul. Astfel se păstrează un echilibru continuu între elemente. Oxigenul a fost diluat cu gaz inert, așa încât să nu se aprindă atmosfera.

8. Presiunea aerului

Pe fiecare cm² al suprafeței terestre presiunea aerului este de 1,033 kg. Această presiune scade în raport cu altitudinea. Noi suntem creați în așa fel ca să nu simțim această presiune. Dacă presiunea ar fi mai mare, ne-ar strivi, dacă ar fi mai mică, am exploda. Dar pătura atmosferică mai are și alt rol benefic: ea servește ca o învelitoare pentru globul terestru. Datorită densității atmosferice, noi avem o căldură potrivită pentru viață. La 80 km înălțime, unde aerul e rarefiat, temperatura scade până la minus 100°C.

9. Aerul e un baraj de neconceput

Meteorii sunt fragmente de corpuri cerești ce pătrund în atmosfera Pământului. Când ajung la înălțimea de 80 km, datorită frecării cu aerul, devin incandescenti și luminoși. Popular mai sunt numiți și stele căzătoare. Datorită luminii, ei se văd până se apropie la 60 km de Pământ, când se volatilizează, se dezintegrează. Dacă noi am fi avut un baraj sau acoperiș de beton deasupra capetelor, tot ar fi fost ciuruit de meteori și meteoriți. Ținând seama de viteza cu care vin în cădere și de greutatea mare pe care o au, unii sunt de zeci sau sute de tone, nici un fel de beton n-ar fi rezistat să ne servească drept acoperiș, dar pătura atmosferică e un obstacol în calea lor și îi pulverizează.

10. Ozonul e o perdea minunată împotriva razelor ucigătoare

Se știe că Soarele emite raze X, raze ultraviolete. Acestea sunt raze ucigătoare pentru tot ce are viață. Ce costume de plumb ar fi trebuit să purtăm ca să nu ne omoare! Dar chiar dacă am fi găsit costume de protecție, plantele și animalele ar fi fost ucise și noi nu am fi avut cu ce ne hrăni. Ba până să descopere omul costume de protecție împotriva acestei radiații, era stinsă orice viață. Cum se face că totuși trăim?

Ozonul ne servește ca perdea protectoare. El se află în partea superioară a stratosferei. Ozonul e oxigen electrizat și e otrăvitor. În oxigen, atomii sunt pereche, O_2 , iar în ozon sunt trei atomi, O_3 . El se formează la trecerea electricității prin oxigen. Ozonul e puțin în atmosferă. Prin compresiune, abia am avea o perdea de 3-4 cm grosime în jurul pământului. Cu toate acestea ozonul servește ca perdea protectoare împotriva razelor ultraviolete. El absoarbe aceste raze și din două molecule de ozon devin trei de oxigen. E interesant cum din două lucruri dăunătoare sănătății devine ceva folositor. Dacă același strat de ozon ar fi fost la suprafața pământului, el ar fi avut un efect distructiv asupra noastră.

11. Apa este măsurată

Apa este un element vital pentru viață. Aproximativ 2/3 adică 64% din greutatea corpului omenesc este formată din apă. Apa acoperă aproape 70% din suprafața Pământului și volumul ei este calculat la 1350 milioane km^3 . Cantitatea ei se menține constantă de mii de ani: nu se înmulțește, nu scade, ci doar trece prin cele trei stări de agregare; lichidă, solidă și gazoasă. Ea provine din combinarea a doi atomi de hidrogen cu un atom de oxigen. Apa dulce de pe pământ, de sub pământ și din atmosferă însumează un volum de 8.500.000 km^3 , dar aceasta nu reprezintă decât 0,65% din totalitatea apelor. Unii oameni de știință au calculat că pe

pământ cad anual 800 milioane de milioane tone de apă. Dacă ar cădea toată deodată, întreg pământul ar fi acoperit cu un strat de 7 metri de apă. Dar aceasta nu se întâmplă, căci ele sunt legate în nori.

Un alt volum imens de apă se află stocat în calotele glaciare din regiunile polare. Antarctica e acoperită cu o calotă de gheață ce are o grosime medie de 2.200 m. Ghețarul Filhner de acolo are o lungime de 925 km și o înălțime de 4000 m. În Groenlanda, banchiza de gheață este de 2.300 m și s-a calculat că dacă numai aceasta s-ar topi, nivelul mărilor și al oceanelor ar crește cu 7 m.

Apa deține un rol foarte important în reglarea climei pe Pământ. Ea are o mare capacitate de menținere a căldurii. Ea captează căldura și ajută la ridicarea treptată a temperaturii. La fel ea previne temperaturile extreme ce ar caracteriza Pământul, dacă n-ar fi efectul moderator al oceanelor. Ea e un agent de răcorire: Când se evaporă, ea absoarbe o cantitate de căldură din mediul înconjurător. Vaporii de apă servesc ca o pătură protectoare, prevenind pierderea excesivă a căldurii radiate de Pământ în timpul nopții. De aceea în timpul nopților noroase de iarnă nu este așa ger ca în timpul nopților senine.

Acestea sunt doar câteva din condițiile care fac posibilă existența vieții pe Terra, iar neîndeplinirea vreuneia dintre ele, ar face din Terra o planetă fără viață, ca și celelalte planete ale sistemului nostru solar. Dar iată că, în mod miraculos, toate aceste condiții sunt satisfăcute pe planeta noastră. A atribui aceasta hazardului și întâmplării oarbe depășește limitele oricărei naivități ce poate fi imaginată. Dacă unora le este greu să creadă în Dumnezeu, care este marele Arhitect și Proiectant al Universului, atunci ar trebui să le fie încă cu mult mai greu să pună pe seama coincidenței apariția și existența lumii noastre.

Dr. A. Cressy Morrison, un reputat om de știință și fost președinte al Academiei de Științe din New York, recunoscând absoluta imposibilitate a unei astfel de coincidențe declara:

“Pentru apariția și menținerea vieții pe pământ trebuie să fie satisfăcute atât de multe condiții esențiale, încât din punct de vedere matematic este imposibil ca toate să fi apărut la întâmplare într-o relație corectă una cu cealaltă, pe un anumit pământ, la un timp dat. Prin urmare trebuie să existe în natură un anumit fel de călăuzire spirituală. Și dacă acesta este cazul, atunci în spatele a tot ce se întâmplă trebuie să existe un scop.”

Un alt renumit om de știință, Dr. P.A.M. Dirac, marele fizician englez și laureat al Premiului Nobel vedea și el în Dumnezeu un matematician de mare clasă.

c) CORPUL OMENESC

“Te laud Doamne că sunt o făptură așa de minunată. Minunate sunt lucrările tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta.” (Psalm 139:14)

Probabil că dintre toate capodoperele existente în lumea vie, cea mai mare este și rămâne corpul omenesc, care uimește mereu prin ingeniozitatea alcătuirii sale, prin perfecta coordonare și minunata colaborare a diferitelor sisteme din organism, care formează împreună un desăvârșit tot unitar, numit OM.

Fiecare organ în parte este o capodoperă în sine, iar întregul armonios în care acestea sunt integrate nu are încă rival în lucrurile create de om. Minunatul nostru organism depășește cu mult orice invenții ale medicinei sau tehnicii, care în ciuda progreselor uimitoare pe care le-au înregistrat în ultimii ani, nu sunt în stare să creeze nici măcar un singur organ omenesc, cu atât mai puțin un organism complet. Ca dovadă pentru aceasta stau printre altele numeroasele transplanturi la care este nevoită să recurgă medicina,

luând celule, măduvă și organe gata făcute pentru a le înlocui pe cele bolnave, și recunoscându-și astfel neputința de a produce ea însăși organe vii, deși există modelul și se cunoaște structura și compoziția acestora.

Dintre numeroasele funcții ale organismului, cea reproductivă ne oferă un impresionant exemplu cu privire la ingeniozitatea cu care a fost proiectat.

După mai mulți ani de la nașterea omului, se declanșează pubertatea conform unui “ceas intern” cu care este dotat acesta, care face posibilă maturizarea organismului și capacitatea acestuia de reproducere. Aceste transformări asigură atât motivația psihologică, concretizată în dorința de a da naștere la urmași, cât și capacitatea biologică de a realiza aceasta.

Prin comparație am putea întreba de ce nu reușește știința să creeze un automobil sau un computer înzestrate cu un asemenea program, care după o vreme să se poată reproduce de la sine, creând un nou automobil sau computer, care la rândul lui să dea naștere altor generații pe care să le îngrijească până când și acestea să ajungă la maturitate?

De ce nu reușește știința să creeze asemenea dispozitive care să se poată alimenta singure cu energie pe care s-o producă tot ele, așa cum omul cultivă pământul pentru a-și procura singur hrana?

Cum ar putea un atât de complex laborator chimic, care-și transformă alimentele în substanțele nutritive necesare, să fi apărut singur și să funcționeze atât de perfect, fără supravegherea sau dirijarea unor chimiști pricepuți?

De ce nu reușește știința să creeze asemenea dispozitive și sisteme care să se repare singure, atunci când acestea se strică, așa cum sistemul imunitar al organismului intervine și luptă pentru a “repara” eventuale defecțiuni, vindecând boala.

Cum se face că în ciuda imenselor progrese ale științei calculatoarelor și a unui impresionant număr de ingineri angajați

în dezvoltarea acesteia, realizările și posibilitățile calculatoarelor sunt încă infim mai mici în comparație cu uimitorul creier omenesc, capabil să stocheze incomparabil mai multă informație decât o vor putea face vreodată calculatoarele și să gândească autonom și să ia decizii chiar și în situații inedite, care n-au fost niciodată prevăzute în vreun program care să-i fi fost introdus anterior?

Un alt aspect extrem de interesant în ființa umană, este acela al conștiinței, care îl ajută pe om să facă deosebirea între bine și rău și pune stavilă pornirilor instinctuale, determinându-l să aleagă binele și muștrându-l când acesta a făcut răul. Aceasta, împreună cu rațiunea, îl ridică pe om mai presus de toate celelalte viețuitoare, conferindu-i un statut superior față de toate celelalte. Inteligența, rațiunea și conștiința cu care se naște fiecare om nu au putut apărea la întâmplare și sunt capacități cu care ne-a înzestrat Creatorul. Însăși noțiunea de Dumnezeu și de închinare, care se regăsește la toate popoarele din toate timpurile, chiar și la triburi îndepărtate și izolate, mărturisește despre existența lui Dumnezeu care a implantat aceasta în ființa omenească.

Acestea sunt doar câteva dintre nenumăratele dovezi întâlnite la tot pasul, care ne spun că Dumnezeu există, că El a creat Universul, planeta noastră și pe om și care ne indică faptul că sensul existenței noastre trebuie căutat chiar la Acela care ne-a creat și care a dat sens la tot ceea ce există, și nicidecum în altă parte.

Faptul că mulți încearcă cu înverșunare să-I tăgăduiască existența, nu dovedește nicidecum că El n-ar exista, ci tocmai contrariul, fiindcă nimeni nu încearcă să lupte împotriva a ceva ce nu există.

Atunci cum se explică “încăpățânarea” unora de a se împotrivi oricăror dovezi și de a susține ipoteza ateistă a straniului șir de incredibile coincidențe, care a creat lumea, pământul și pe om,

care le-a dat legi imuabile după care sunt susținute toate din timpuri străvechi?

Explicația pentru aceasta este dată de faptul că existența lui Dumnezeu este strâns legată de noțiunea de responsabilitate a omului în fața Lui, iar cea mai comodă soluție pentru cei ce vor să se sustragă dinaintea acestei responsabilități li se pare încercarea de a-I tăgădui existența, ceea ce le dă iluzia că nu vor avea de dat socoteală niciodată pentru viața pe care au dus-o pe acest pământ. Acesta este un gând iluzoriu, pornit din dorința omului de a fugi de responsabilitatea faptelor săvârșite și din dorința de a trăi după propriul plac, fără teama de a fi tras vreodată la răspundere pentru ceva.

Însă această atitudine este la fel de ineficientă, ca și tactica struțului de a-și ascunde capul în nisip, în speranța că astfel nu va mai putea fi văzut de ceilalți.

Mult mai realistă și mai eficientă este însă atitudinea înțeleaptă adoptată și recomandată de filozoful Blaise Pascal, care spunea în această privință: Dacă nu există Dumnezeu, și eu cred că există, n-am nimic de pierdut. Însă dacă există, și eu am crezut că nu există, atunci am pierdut totul!

Capitolul 4

BIBLIA ESTE TOTUȘI ADEVĂRATĂ

“N-am așternut eu oare în scris pentru tine sfaturi și cugetări, ca să te învăț lucruri temeinice, cuvinte adevărate?” (Proverbe 22:20)

“Căutați în cartea Domnului și citiți! Nici una din toate acestea nu va lipsi, nici una nici alta nu vor da greș, căci gura Domnului a poruncit lucrul acesta.” (Isaia 34:16)

Dacă Dumnezeu există cu adevărat și dacă El ne-a creat și a dat un sens existenței noastre, atunci acest sens trebuie căutat tot la El.

“Cartea naturii”, deși minunată în lecțiile și descoperirile pe care ni le prezintă despre Autorul ei, nu ne oferă o imagine completă a lui Dumnezeu și a intențiilor Sale cu oamenii. Din aceasta putem într-adevăr să deducem existența unei Ființe superioare și să recunoaștem unele dintre caracteristicile Sale, însă această descoperire este doar una parțială și incompletă, dacă ținem seama de măreția și complexitatea caracterului Său.

De aceea Dumnezeu a găsit cu cale să ni Se descopere prin Biblie – Cuvântul revelației Sale.

Desigur că majoritatea marilor religii ale lumii ridică aceeași pretenție cu privire la scrierile lor fundamentale. Cum putem ști atunci dacă Biblia este scrisoarea lui Dumnezeu adresată omenirii, sau nu? Care sunt argumentele care susțin autoritatea ei în această privință și pe ce se bazează pretențiile ei de a fi Marele Original, singura descoperire autorizată a lui Dumnezeu, superioară oricăror altor scrieri care aspiră la acest statut?

Chiar privită cu ochi omenești, Biblia este o carte deosebită și unică în felul ei: Ea este mai veche decât majoritatea cărților omenirii și, deși mulți dintre cei care au scris-o au trăit cu peste 3000 de ani în urmă, ea ne vorbește încă și nouă astăzi, păstrându-și peste veacuri aceeași actualitate și proșpețime de la început.

Biblia sau părți din ea au fost traduse în peste 1700 de limbi și sunt răspândite în fiecare an în milioane de exemplare. Biblia este “bestsellerul” incontestabil al lumii literare. Ce altă carte s-ar putea compara cu ea? Edițiile complete ale operelor lui Shakespeare sau Goethe sunt infim de mici în comparație cu ea, ca să nu mai vorbim despre operele ce au apărut, asemenea Bibliei, în antichitate. Multe dintre ele mai prezintă astăzi interes doar pentru arheologi și istorici, în timp ce interesul pentru Biblie se menține în întreaga lume.

Din punct de vedere istoric, Biblia este o operă demnă de toată încrederea, a cărei fidelitate și acuratețe uimesc tot mereu, atât pe arheologi, cât și pe oamenii de rând și aduc la tăcere pe batjocoritorii ei. Orașul Ninive, spre exemplu, marea capitală a asirienilor, care a fost distrus în întregime în anul 612 î. Hr., a fost cunoscut până în secolul XIX doar din rapoartele Vechiului Testament. Istoricii greci și romani, de la care proveneau toate informațiile despre antichitate până la nașterea științei arheologiei, n-au raportat nimic cu privire la existența acestui oraș. Când în anul 401 î. Hr. Xenofon cu cei 10.000 de greci ai săi au trecut prin acel loc, nimeni n-a știut să-i spună numele orașului. Prin urmare Voltaire și alții s-au simțit îndreptățiți să batjocorească

Biblia pentru aceasta și s-o respingă ca pe o carte de povești. Însă prin anii '40 ai secolului XIX, Ninive a apărut din nou de sub molozul mileniilor, pentru a confirma declarațiile Bibliei într-o lume sceptică și necredincioasă.

Francezului Botta și englezului Layard le revine onoarea de a fi făcut vechiul Ninive din nou accesibil lumii prin săpăturile lor. Francezul a descoperit în Khorsabad-ul de astăzi palatul împăratului asirian Sargon (722-705 î. Hr.), a cărui existență criticii au pus-o de asemenea la îndoială, fiindcă numele său nu era cunoscut decât dintr-un verset din vechiul Testament (Isaia 20:1).

Englezul Layard, care a săpat între 1845 și 1854 în Mesopotamia, este de fapt descoperitorul orașului care era format din două dealuri cu ruine. Sub unul din ele, Layard a găsit palatul împăratului Asarhaddon (681-669 î. Hr.) și sub celălalt, palatele lui Sanherib (705-681 î. Hr.) și al lui Assurbanipal (669-626 î. Hr.) Ultima descoperire a fost cea mai senzațională, căci s-a găsit biblioteca împăratului, ce era compusă din 2000 de table de lut numerotate. Una dintre acestea cuprindea raportul babilonian despre potop, care corespundea atât de bine cu raportul biblic, încât astăzi nu mai îndrăznește nimeni să considere acest raport ca pe o simplă legendă pioasă.

Între 1899 și 1917 cercetătorii germani au săpat în Babilon și au putut confirma corectitudinea multor informații din cărțile biblice. Măreția orașului Babilon, mândria împăratului Nebucadnețar (605-526 î. Hr.), toate aceste informații din cartea lui Daniel au putut fi demonstrate ca fiind corecte din punct de vedere istoric.

Criticii secolului XIX au luat în răs cu precădere primele pagini ale Bibliei, cu rapoartele despre patriarhii Avraam, Isaac și Iacov. Toate aceste rapoarte, fie că erau considerate mituri, fie că se credea că ar fi falsificări ulterioare, fiindcă se considera că timpul din jurul anului 2000 î. Hr. presupunea culturi mult mai primitive decât se găsesc în rapoartele biblice. Dar de când englezul Wooley a dezgropat între 1922-1934 orașul de baștină al lui Avraam –

Ur din Haldeea, criticii au fost nevoiți să-și retragă una după alta afirmațiile făcute.

S-au găsit case cu două etaje, cu locuințe ce aveau până la 15 camere, toate tencuite cu calciu alb și construite mai stabil decât unele locuințe arabe de astăzi. S-a descoperit un sistem educațional foarte bine dezvoltat. În școli se studiau limbile, scrierea, matematica, geografia și științele naturii. Cele mai senzaționale descoperiri s-au făcut însă în mormintele împărătești, ce conțineau capodopere ale artei prelucrării argintului și aurului.

Wooley raportează despre aceasta: “Trebuie să ne schimbăm concepțiile despre patriarhul evreu, fiindcă aflăm acum că și-a petrecut prima parte a vieții într-o lume atât de rafinată. El a fost cetățeanul unui mare oraș și moștenitorul tradiției unei culturi vechi și foarte dezvoltate.”

Criticii Bibliei au respins în trecut primele cinci cărți ale lui Moise cu un aer de superioritate. Se afirma de la început că pe vremea lui Moise nici măcar nu se cunoștea scrisul. Totuși între 1904 și 1905 arheologul englez Flinders Petrie a descoperit cea mai veche inscripție alfabetică în peninsula Sinai. În mileniul II î. Hr. s-a făcut acolo una dintre cele mai mari descoperiri ale omenirii: în vreme ce egiptenii trebuia să cunoască mii de semne ale scrierii lor hieroglifice, un canaanit necunoscut trebuie să fi reușit să alcătuiască din acelea un alfabet de 25 de litere și să transforme astfel scrierea într-un proces nemaipomenit de simplu. Cu aceasta s-a demonstrat totodată că Moise și contemporanii săi cunoșteau sistemul alfabetic.

În anul 1887, o țărancă a găsit întâmplător în Tell el Amarna o mulțime de table de lut cu scriere cuneiformă. În scrisorile pe care le conțineau, acestea pomeneau de hetiiți, a căror existență fusese până atunci tăgăduită, deoarece nu era cunoscută decât din raportul biblic.

Una dintre cele mai răsunătoare descoperiri ale timpurilor moderne a fost făcută în 1947 la Marea Moartă, când beduinii

au găsit vechi manuscrise biblice evreiești din timpuri precreștine, care sunt cu o mie de ani mai vechi decât textele masoretice folosite până în 1947, care proveneau din secolele IX și X d. Hr.

Spre marea surprindere a specialiștilor, aceste texte furnizau dovada că textul ebraic al Vechiului Testament a fost păstrat cât se poate de fidel și că este vrednic de cea mai mare încredere. Astfel a fost îndreptățită în mod strălucitor convingerea de care s-a ținut biserica creștină din toate secolele. W. Keller, autorul renumitei cărți ***Și Biblia are totuși dreptate*** se alătură acestei constatări cu următoarele cuvinte: “În fața plinătății copleșitoare a rezultatelor sigure și autentice ale cercetării, cu privire la critica ce pune la îndoială Biblia din secolul iluminismului și până astăzi, îmi stăruie insistent în minte această propoziție: ‘Și Biblia are totuși dreptate’.” (W. Keller: ***Und die Bibel hat doch Recht***, Econ, Düsseldorf, 1955)

Însă Biblia nu este doar cea mai valoroasă operă a omenirii, ci este, mai presus de toate, Cartea lui Dumnezeu. Ea ridică pretenția că deși a fost scrisă de oameni, nu a fost concepută de aceștia. Scriitorii Bibliei nu s-au îndoit nici o clipă de faptul că scrierile lor nu erau opera lor proprie, ci opera Spiritului lui Dumnezeu care îi conducea în mod miraculos la așternerea rândurilor sfinte.

Profeții și apostolii puteau în orice caz să scrie adevărul, fiindcă majoritatea dintre ei au fost martori oculari ai evenimentelor despre care dădeau mărturie. Ei trebuia să scrie adevărul, fiindcă multe din profețiile și rapoartele lor se refereau la timpul lor și puteau fi verificate de contemporani. Și nu putem spune că nu au vrut să scrie adevărul, fiindcă ei nu ascund nicidecum greșelile lor omenești, năruirea iluziilor lor, suferințele lui Hristos și toate acestea cu riscul de a fi respinși de oameni, pentru că “propovăduirea crucii este o pricină de poticnire pentru iudei, iar pentru neamuri o nebunie”. (1 Corinteni 1:23)

Biblia poartă în sine dovada clară a originii sale dumnezeiești. Ea a fost scrisă de peste 30 de autori diferiți, ce proveneau din cele mai diferite clase sociale (David era împărat, Amos păstor, Ioan pescar și Luca medic) și care au trăit răspândiți pe o arie foarte mare (din Babilon, prin Palestina și până la Roma), într-un interval de 1600 ani. Totuși această carte al cărei gând central este mereu același la toți – mântuirea omenirii – dovedește o uimitoare unitate.

Conținutul Bibliei poate să ne convingă și el de originea ei divină prin cele mai înalte norme morale prezentate acolo: regula de aur a lui Isus în predica de pe munte - “tot ce voiți să vă faceți vouă oamenii, faceți-le și voi lor” - este unică în istoria omenirii.

Sfânta Scriptură este singura carte din istoria religiilor care conține profeții veritabile, în comparație cu care Coranul lipsit de profeții al mahomedanilor este ca un pustiu uscat lângă o grădină bine udată. Profețiile împlinite sunt pecetea lui Dumnezeu asupra Bibliei. Noi, ca oameni, nu putem prevedea nici măcar o singură zi a vieții noastre, iar în ceea ce privește viitorul suntem în totală necunoștință. Însă Biblia face profeții care se întind peste mii de ani.

Cât de des a fost amenințată această carte cu nimicirea desăvârșită, câtă critică și batjocură a trebuit să suporte, de câte ori a fost declarată moartă și în ciuda la toate acestea, Biblia tot mai există. Scrierile marelui Cezar August, în timpul domniei căruia S-a născut Isus s-au pierdut toate, în timp ce Evangheliile și scrisorile Apostolului Pavel, a căror posesie era pedepsită cu o moarte groaznică, sunt astăzi răspândite în milioane de exemplare. Nero cel sângeeros, Decius cel aspru și Dioclețian cel viclean n-au reușit toți împreună să împiedice răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu. Nici Evul Mediu întunecat, cu interdicția sa de posedare a Bibliei, impusă de conciliile creștine, n-au putut împiedica răspândirea Cuvântului. “Lux lucet in tenebris” (lumina strălucește în întuneric) era deviza cu care valdenzii au transmis mai departe adevărurile biblice. Ceea ce n-a reușit să realizeze

violența, trebuia să îndeplinească batjocura. În epoca iluminismului a început critica Bibliei și batjocorirea acesteia. Voltaire s-a încumetat să declare public că poate distruge singur creștinismul, a cărui năruire în scurt timp era pentru el o certitudine. Astăzi Voltaire este mort, din operele sale literare de abia se mai citesc câteva drame și romane, în timp ce Biblia - dacă s-ar lua în calcul și testamentele și porțiunile din Biblie - a fost tipărită în peste 500 milioane de exemplare! Și - ironia sorții - un punct de desfacere a Societății Biblice se găsește chiar în casa lui Voltaire, supranumit și “nimicitorului de Biblii”.

Însă cea mai frumoasă mărturie cu privire la originea divină a acestui Cuvânt este puterea transformatoare pe care o exercită asupra omului; aceasta poate face din prigonitori apostoli și din tâlhari sfinți, căci “Cuvântul lui Dumnezeu e viu și lucrător, mai tăios decât o sabie cu două tășuri!” (Evrei 4:12). Viața cumpătată, echilibrată, altruistă și iubitoare a acestor bărbați și femei care s-au lăsat ghidați după principiile ei este o dovadă care aduce la tăcere orice critică, fiindcă contraargumentele aduse de necredință încearcă doar să dărâme credința în Biblie, fără să ofere însă altceva în schimb, care să facă viața frumoasă și vrednică de trăit.

Biblia nu este doar cea mai răspândită carte din lume, ci este în același timp și cartea cea mai bine transmisă din istoria omenirii, fiind totodată și cartea cea mai bine atestată documentar din lume. Numeroasele copii ale textelor Biblice originale ajung până în cele mai vechi timpuri, pentru Vechiul Testament în secolele precreștine și pentru Noul Testament până în epoca apostolică (secolul II d. Hr.), în care a apărut Noul Testament.

Acest lucru este remarcabil, având în vedere faptul că epopeile lui Homer, despre care se crede că a trăit în jurul anului 800 î. Hr. au fost păstrate doar într-un manuscris din secolul al X-lea.

La fel stau lucrurile și cu Cezar, ale cărui opere din secolul I î. Hr. nu ne mai sunt cunoscute decât din copii din secolul al

X-lea; în aceste cazuri, între originale și copii se întind prăpăstii de peste 1000 de ani.

Nu tot astfel stau lucrurile în cazul Bibliei: în cazul Noului Testament, spre exemplu, atestările documentare sunt frecvente și prezintă o extraordinară apropiere de textul original, care este cu totul neobișnuită pentru perioada antică, dându-ne astfel toate garanțiile pentru credibilitatea sa istorică generală.

Și, în fine, Biblia face niște afirmații care erau cu totul surprinzătoare pentru timpul în care au fost făcute, dar care au fost ulterior confirmate în timpul nostru prin descoperirile științifice făcute:

1. Iov, despre care specialiștii consideră că a fost contemporan cu Moise sau că ar fi trăit înaintea acestuia, declara că “pământul” este “spânzurat pe nimic”, lucru de neînchipuit pe acea vreme când nimeni nu mai avea o asemenea părere. Doar după mai multe mii de ani a ajuns știința să constate veridicitatea cuvintelor sale. Chiar cu multe secole mai târziu, unii susțineau că Atlas sprijină pământul pe umărul lui, alții că acesta stă pe patru stâlpi, iar criticii Bibliei râdeau de acest adevăr, aruncând un măr în sus și constatând că acesta nu poate sta în aer, deși e mult mai mic decât pământul, deduceau în concluzie că pământul care este mult mai greu, n-ar avea nici o șansă să fie suspendat pe nimic. Totuși Iov afirma hotărât că: “El întinde miază-noaptea asupra golului, și spânzură pământul pe nimic” (Iov 26:7). Nimeni, în afară de Dumnezeu, care știa lucrul acesta, nu i-ar fi putut face această descoperire credinciosului Iov.

2. În timp ce părerea generală era că pământul are formă plată (părere împărtășită și de personalități ca Ptolomeu, Platon și Aristotel și chiar de Biserica Catolică!), Solomon și Isaia declaraseră cu mult timp înainte că pământul este rotund: “...jucând pe rotocolul pământului Său” (Proverbele 8:31), “El șade deasupra cercului pământului Său și locuitorii lui sunt ca niște lăcuste înaintea Lui” (Isaia 40:22). Aceste declarații ei nu

le-au putut face decât sub inspirație divină, fiindcă numai Dumnezeu, Creatorul, le putea descoperi aceasta.

3. Într-un timp când nu se cunoștea nici America, nici Australia, nici Antarctica, Isaia făcea uimitoarea declarație că uscatul este în proporție de o treime de măsură, în comparație cu apa: “Cine a măsurat apele cu mâna lui? Cine a măsurat cerurile cu palma și a strâns țărâna pământului într-o treime de măsură?” (Isaia 40:12). Numai Dumnezeu îi putea da profetului această informație la vremea respectivă.

Acestea sunt doar câteva din multele dovezi care ne îndreptățesc să credem că Biblia nu este doar mai mult decât o carte oarecare, ci că este într-adevăr de inspirație divină și că ea este revelația lui Dumnezeu, cuvântul Său adresat oamenilor, prin intermediul căruia le descoperă cine sunt, de unde vin și încotro se îndreaptă și care este menirea lor în această lume. De aceea, în capitolele următoare vom continua acest studiu despre sensul vieții, căutând răspunsul în cartea lăsată de Dumnezeu anume ca să răspundă întrebărilor noastre fundamentale. Întrucât socotim că această carte inspirată de Dumnezeu este cu totul vrednică de crezare, ne vom folosi în continuare cu preponderență de textul biblic, acordându-i tot creditul și autoritatea pe care Dumnezeu i le-a conferit.

Capitolul 5

CREAREA LUMII, A OMULUI ȘI CĂDEREA LUI ÎN PĂCAT

“Prin credință pricepem că lumea a fost făcută prin Cuvântul lui Dumnezeu, așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care se văd.” (Evrei 11:2)

Raportul biblic ni-L prezintă încă din primele capitole ale cărții Genesei pe Dumnezeu ca Creator al tuturor lucrurilor - însuflețite sau neînsuflețite - și implicit al planetei noastre: “La început Dumnezeu a făcut cerurile și pământul.” (Genesa 1:1). După ce a creat lumina, cerul, pământul, vegetația, soarele, luna și stelele, iar apoi toate viețuitoarele mării și ale uscatului, Dumnezeu l-a creat pe om din țărâna pământului, după chipul și asemănarea Sa: “Apoi Dumnezeu a zis: ‘Să facem om după chipul și asemănarea Noastră; el să stăpânească peste peștii mării, peste păsările cerului, peste vite, peste tot pământul și peste toate târătoarele care se mișcă pe pământ.’ Dumnezeu a făcut pe om după chipul Său, l-a făcut după chipul lui Dumnezeu; parte bărbătească și parte femeiască i-a făcut. Dumnezeu i-a binecuvântat și Dumnezeu le-a zis: ‘Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pământul și supuneți-l și stăpâniți peste peștii mării, peste păsările cerului și peste orice viețuitoare care se mișcă pe pământ’.” (Genesa 1:26-28).

Înțelegem de aici că Dumnezeu l-a creat pe om după cel mai înalt model cu putință - după propriul Său chip desăvârșit - și că

l-a făcut suveran asupra întregii Sale creațiuni. El era capodopera creațiunii și fusese creat spre slava Creatorului: “Pe toți cei ce poartă Numele Meu și pe care i-am făcut spre slava Mea, pe care i-am întocmit și i-am alcătuit.” (Isaia 43:7) “...după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voiei Sale, ca să slujim de laudă slavei Sale.” (Efeseni 1:11,12).

Pe omul astfel creat, Dumnezeu l-a așezat în grădina Edenului “ca s-o lucreze și s-o păzească.” (Genesa 2:15). Omul n-a fost creat ca un robot care să funcționeze după vreun program prestabilit, ci era o ființă cu voință liberă, autonomă, care avea libertatea de a decide pentru sine și a acționa în consecință (vezi Iosua 24:15). Acest lucru poate fi observat cel mai bine în porunca pe care i-a dat-o Dumnezeu, după ce l-a așezat în Eden: “Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: ‘Poți să mănânci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit’.” (Genesa 2:16,17). Deși i-a dat stăpânire peste întreaga grădină, dându-i libertatea de a mânca după plăcere din toți pomii din grădină, Dumnezeu și-a rezervat un singur pom pentru Sine: “...din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci”, și aceasta nu pentru că Dumnezeu ar fi fost egoist, ci pentru că prin această poruncă Dumnezeu intenționa să-l învețe lecția ascultării și a conformării la voința Sa. Această ascultare și supunere față de voința Sa era esențială pentru fericirea omului și era singura modalitate prin care acesta își putea păstra dreptul de a locui fericit în frumoasa lui patrie.

După cum întregul univers cu toate lucrurile create au ascultat pe deplin de voia Creatorului, încadrându-se cu bucurie în ordinea desăvârșită stabilită de Acesta, și omul trebuia să dovedească dacă acceptă să se supună acestei ordini universale, sau dacă se răzvrătește împotriva ei, acționând contrar poruncii exprese a lui Dumnezeu și înfruptându-se din pomul la care îi fusese interzis accesul.

În primul caz, el ar fi putut trăi mai departe în armonie cu întregul univers și cu Creatorul său, bucurându-se de fericire veșnică într-o lume desăvârșită, în care nu exista nici una dintre relele cu care se confruntă omenirea de astăzi.

În al doilea caz, călcarea poruncii lui Dumnezeu, care reglementează bunul mers al întregului univers, ar fi atras după sine pierderea de către om a tuturor privilegiilor pe care Dumnezeu i le-a dat cu condiția ascultării, inclusiv dreptul la viață veșnică, pe care-l primise condiționat de ascultare.

Totuși, în ciuda sfaturilor și avertismentelor care i-au fost adresate, a venit nefasta zi în care omul a nesocotit porunca Creatorului și ascultând de îndemnul diavolului, a mâncat din pomul oprit. Această încălcare a poruncii lui Dumnezeu a constituit o violare a ordinii divine universale, care dacă ar fi rămas nepedepsită, ar fi creat un periculos precedent, ce ar fi pus în pericol bunul mers al întregului univers, fiindcă și alte ființe ar fi putut începe să încalce drepturile altora și să atenteze la ceea ce nu le aparținea, deschizând ușa pentru un lung șir de nenorociri și nedreptăți, așa cum le vedem astăzi în lumea noastră, în care păcatul a fost lăsat să-și atingă apogeul.

De aceea, în ciuda nespusei iubiri pe care o avea pentru făpturile mâinilor Sale, Dumnezeu S-a văzut nevoit să-l pedepsească pe om pentru fapta lui. Și fiindcă principiul dreptății divine care guvernează întreaga creație era că nemurirea nu poate fi menținută decât cu condiția ascultării și că neascultarea ducea la pierderea acestui privilegiu, omul nu s-a putut bucura mai departe de favoarea lui Dumnezeu, ca până atunci, ci a trebuit să fie scos afară din acea minunată grădină și lăsat să culegă roadele neascultării sale. De acum trebuia să trăiască într-o lume ostilă, din care pacea, siguranța și mulțumirea dispăruseră, iar locul lor fusese luat de probleme, necazuri și îngrijorări. În această lume trebuia să-și câștige pâinea în sudoarea feței sale, până când, în cele din urmă, avea să se întoarcă trudit și plin de întristare în

țărâna din care fusese luat. Minunatele perspective pe care le avusese în Eden dispăruseră, iar viața nu mai era decât o sumbră așteptare a unei morți inevitabile și deznădăjduite: "...blestemat este acum pământul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea și să mănânci iarba de pe câmp. În sudoare feței tale să-ți mănânci pâinea, până te vei întoarce în pământ, căci din el ai fost luat; căci țărână ești și în țărână te vei întoarce." (Genesa 3:17-19).

Dumnezeu a perceput cu durere și întristare neascultarea făpturii mâinilor Sale și, deși dreptatea trebuia administrată, El nu putea fi împăcat cu faptul că aceia pe care-i considera copiii Săi și pe care-i iubea cu o iubire mai mult decât părintească să fie osândiți la pierzare veșnică și să trăiască o viață fără speranță și fără viitor. "Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntru Mi se mișcă de milă!" (Osea 11:8). De aceea, împreună cu Domnul Isus, Fiul Său prea iubit, a făcut un plan de salvare a omului pierdut - cunoscut și sub numele de Planul de mântuire. Conținutul și obiectivele acestuia vor fi prezentate mai pe larg în capitolul următor, care este dedicat tocmai acestei teme.

Capitolul 6

PLANUL DE MÂNTUIRE

“Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16)

Deși în urma păcătuirii sale, moartea păcătosului era un fapt hotărât, conform cuvântului lui Dumnezeu care îi avertizase: “...căci în ziua în care veți mânca veți muri” și a principiului că “plata păcatului este moartea” (Romani 6:23 p.p.), această moarte nu a survenit instantaneu, ci Dumnezeu, pentru care “o zi e ca o mie de ani și o mie de ani ca o zi” (2 Petru 3:8, vezi și Psalmii 90:4), le-a îngăduit să mai trăiască o vreme pentru a avea ocazia să-și înțeleagă greșeala, să vadă care sunt consecințele neascultării și eventual să se căiască de fapta lor, recunoscând măcar acum, că Dumnezeu avusese dreptate și că urmărise binele lor chiar și atunci când le interzisesese accesul la pomul cunoștinței binelui și răului.

Văzând natura care nu mai era așa de prietenoasă ca în Eden, cu vegetația în care începeau să-și facă apariția spinii și măcăcinii, cu clima care nici ea nu mai era așa de blândă ca înainte de căderea în păcat, cu animalele care încetaseră a le mai fi supuse ca odinioară și nu în ultimul rând văzând pe fiul lor Abel ucis de fratele său Cain, ei au avut ample ocazii de a recunoaște în toate acestea rezultatele nefaste ale neascultării lor și de a înțelege că n-ar fi avut nimic de pierdut ascultând de porunca lui Dumnezeu,

ci ar fi avut o viață mult mai fericită. Acum înțelegeau mai bine de ce încercase Dumnezeu să-i oprească de la cunoașterea răului și că această interdicție nu avea la bază motive egoiste, ci o nespusă iubire părintească ce căuta binele suprem al copiilor Săi.

În această criză Dumnezeu a intervenit în favoarea omului, punând în aplicare uimitorul Său plan de mântuire, care oferea o soluție ca omul să nu fie pierdut pentru veșnicie, ci să poată trăi în continuare, în condițiile în care principiul dreptății divine care revendica moartea păcătosului să fie totuși satisfăcut pe deplin: "... pentru ca în vremea de acum să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel, încât să fie neprihănit, și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus." (Romani 3:26).

Această soluție – ce a culminat cu momentul Golgota – consta în găsirea unui înlocuitor care să moară în locul omului păcătos și acesta n-a fost nimeni altul decât Însuși Fiul lui Dumnezeu: "Dumnezeu Se îndură de el și zice îngerului: 'Izbăvește-l, ca să nu se coboare în groapă; am găsit un preț de răscumpărare pentru el!'" (Iov 33:24). El era singurul în măsură să plătească vina omului întrucât El era deopotrivă cu Legea ce fusese călcată, și viața Sa era suficient de valoroasă pentru a plăti vinovăția lumii întregi: "De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume și prin păcat a intrat moartea și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuțit... tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți." (Romani 5:12,19).

Conform acestui plan, El urma să ia asupra Lui natura umană decăzută, să Se întrupeze ca om în această lume și să trăiască o viață sfântă de desăvârșită ascultare de poruncile lui Dumnezeu pe care s-o încheie apoi acceptând sacrificiul suprem de a fi răstignit de cei pe care venise să-i salveze. Această viață de iubire neegoistă, altruism și jertfire de sine în slujba semenilor avea să fie asaltată la fiecare pas de ispitele vrăjmașului care, dacă ar fi biruit măcar o singură dată pe Fiul lui Dumnezeu, ar fi zădărnicit

planul de mântuire – fiindcă viața Lui n-ar mai fi putut fi adusă ca jertfă “fără cusur” pentru vina omenirii – iar Fiul lui Dumnezeu ar fi trebuit să împărtășească și El soarta omenirii pierdute: “El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:6-8).

Acceptând să-I încredințeze Fiului Său această misiune extremă, Dumnezeu a pus totul în joc – însuși viața veșnică a unicului Său Fiu, de care ar fi fost despărțit pentru veșnicie, în cazul în care Acesta ar fi săvârșit chiar și cel mai mic păcat.

Totuși “atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16). Și Domnul Isus, împărtășind cu aceeași intensitate iubirea Tatălui pentru om - a cărei singură perspectivă în lipsa planului de mântuire ar fi rămas o viață chinuită ce s-ar fi sfârșit în bezna unei morți veșnice - S-a învoit la acest plan, acceptând să părăsească poziția Sa înaltă de Prinț al Universului și de Comandant al oștilor cerești, care erau oricând gata să se prostearnă înaintea Sa, ca Suveran al lor, și să vină în această lume întunecată, unde să suporte a fi trădat, batjocorit și ocărât, ba chiar biciuit, bătut, scuipat și în cele din urmă răstignit de către netrebnicile ființe umane pentru a căror salvare venise și pe care printr-un singur gând ar fi putut să le ștergă de pe fața pământului, curățind astfel Universul de această pată murdară.

Dar El n-a făcut aceasta, ci, biruind pe vrăjmașul la fiecare pas, a avut puterea să Se roage pentru cei ce-L chinuiau și n-a renunțat la misiunea Sa, până când aceasta n-a fost dusă la bun sfârșit. “Fiindcă îi iubea pe ai Săi, i-a iubit până la capăt” (Ioan 13:1), chiar dacă acesta însemna tortură și o moarte rușinoasă, care spulbera pentru moment speranțele aceluia care-și puseseră toată încrederea în El: “Să ne uităm țintă la Căpetenia și

Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” (Evrei 12:2).

Totuși această aparentă înfrângere era cea mai glorioasă biruință care a fost câștigată vreodată. Prin moartea Domnului Isus pe cruce, capul diavolului - șarpele cel vechi - a fost zdrobit și puterea păcatului sfărâmată. Prin această jertfă inestimabilă, Mântuitorul a câștigat iertarea pentru om și o oferă acum fără plată oricui o dorește cu sinceritate. Murind în locul păcătosului, Hristos a plătit cu sfântul Său sânge prețul de răscumpărare pentru trecutul vinovat al omului și îi oferă acum A DOUA ȘANSĂ, ca fiind iertat și privit de Dumnezeu ca și când n-ar fi păcătuț niciodată, să poată începe să ducă o viață nouă și curată, în temere de Dumnezeu și ascultare de voința Sa.

Capitolul 7

A DOUA ȘANSĂ

“Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9)

“Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești.” (Ioan 8:10,11)

Jertfa Domnului Isus a fost atât de vastă și de cuprinzătoare, încât îi include pe toți oamenii care s-au născut sau se vor mai naște vreodată pe acest pământ. În virtutea acesteia, fiecăruia îi este oferită șansa, ca prin căință și încredere în meritele Mântuitorului răstignit, să poată dobândi iertarea pentru păcatele sale și să fie eliberat de sub blestemul și osânda păcatului:

“Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege – despre ea mărturisesc Legea și proorocii – și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire. Căci toți au păcătuït și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu. Și sunt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus.” (Romani 3:21-24). “Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală a venit o osândă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărâre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărâre de neprihănire care dă viața.” (Romani 5:18).

Aceasta este oferta lui Dumnezeu pe care o face omenirii, ca răspuns la criza provocată de păcătuirea lui Adam. Depinde însă de om dacă acceptă această a doua șansă care i-a fost acordată cu un preț atât de mare, sau o ignoră și trece nepăsător pe lângă ea. Faptul că Mântuitorul a murit pentru toți oamenii nu înseamnă că toți vor fi mântuiți; numai acei care acceptă oferta iertării, vor beneficia de ea.

La fel după cum lui Adam Dumnezeu i-a dat libertatea de a alege între ascultare și neascultare, El dă fiecărui om acest drept la liberă alegere, îndemnându-l totodată să facă alegerea cea bună: “Iată îți pun azi înaintea viața și binele, moartea și răul... Iau azi cerul și pământul martori împotriva voastră că ți-am pus înaintea viața și moartea, binecuvântarea și blestemul. Alege viața, ca să trăiești, tu și sămânța ta, iubind pe Domnul Dumnezeuul tău, ascultând de glasul Lui și lipindu-te de El.” (Deuteronom 30:15,19,20).

Ceea ce Adam și Eva au pierdut prin neascultare, poate fi redobândit de fiecare dintre noi prin ascultare. Acest fapt schimbă perspectiva asupra vinovăției și a responsabilității: dacă păcătuirea lui Adam a atras după sine blestemul și vina colectivă asupra tuturor descendenților săi, în urma planului de mântuire responsabilitatea este una individuală, așa încât nimeni nu va suferi pedeapsa pentru vina lui Adam, ci acei care vor fi pedepsiți, vor fi personal responsabili pentru aceasta și vor culege roadele propriei lor vinovății, de a fi ignorat oferta cerului de a afla iertare prin acceptarea jertfei făcute de Fiul lui Dumnezeu pentru ei: “În zilele acelea nu se va mai zice: ‘Părinții au mâncat aguridă și copiilor li s-au sterpezit dinții’, ci fiecare va muri pentru nelegiuirea lui.” (Ieremia 31:29,30). “Tu singur te pedepsești cu răutatea ta și tu singur te lovești cu necredințioșia ta, și vei ști și vei vedea ce rău și amar este să părăsești pe Domnul, Dumnezeul tău și să n-ai nici o frică de Mine, zice Domnul, Dumnezeul oștirilor.” (Ieremia 2:19).

Dumnezeu ne adresează cele mai călduroase apeluri și încurajări de a ne hotărî să acceptăm această jertfă, exprimându-Și disponibilitatea și dorința de a ne ierta pe deplin și de a ne ajuta să redobândim neprihănirea pierdută de primii noștri părinți: “Doresc Eu moartea păcătosului? Zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască?... Căci Eu nu doresc moartea celui ce moare, zice Domnul Dumnezeu. Întoarceți-vă dar la Dumnezeu și veți trăi.” (Ezechiel 18:23,32) “Pe viața Mea, zice Domnul Dumnezeu, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască. Întoarceți-vă, întoarceți-vă de la calea voastră cea rea! Pentru ce vreți să muriți voi, casa lui Israel?” (Ezechiel 33:11).

Oricine va da curs acestor apeluri și va accepta oferta cerului, prin mărturisire, căință și renunțare la păcat, va putea beneficia de o iertare deplină și absolută și toată vina păcatelor sale i se va șterge, el însuși fiind considerat neprihănit, datorită jertfei Domnului Isus, care a murit în locul lui: “Veniți totuși să ne judecăm, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” (Isaia 1:18). “Domnul este îndurător și milostiv, îndelung răbdător și bogat în bunătate... Nu ne face după păcatele noastre, nu ne pedepsește după fărădelegile noastre. Ci cât sunt de sus cerurile față de pământ, atât de mare este bunătatea Lui pentru cei ce se tem de El; cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi. Cum se îndură un tată de copiii lui, așa Se îndură Domnul de cei ce se tem de El.” (Psalmii 103:8-13). “Care Dumnezeu este ca Tine, care ierți nelegiuirea și treci cu vederea păcatele rămășiței moștenirii Tale? El nu-Și ține mânia pe vecie, ci Îi place îndurarea! El va avea iarăși milă de noi, va călca în picioare nelegiuirile noastre și vei arunca în fundul mării toate păcatele lor.” (Mica 7:18,19). “Dacă ai păstra Doamne, aducerile aminte a nelegiuirilor, cine ar putea sta în picioare, Doamne? Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut.” (Psalmii 130:3,4).

Tocmai în vederea acestei iertări a venit și Domnul Isus în această lume, iar referitor la aceasta El declara: “Fiul omului a venit să mântuiască ce era pierdut” (Matei 18:11) și aceasta cu atât mai mult cu cât “Nu cei sănătoși au trebuință de doctor, ci cei bolnavi. N-am venit să chem la pocăință pe cei neprihăniți, ci pe cei păcătoși.” (Luca 5:31,32).

Apostolul Ioan ni-L prezintă pe Domnul Isus ca pe “jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; și nu numai pentru ale noastre, ci pentru ale întregii lumi” (1 Ioan 2:2) și ne asigură că “dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire.” (1 Ioan 1:9).

Iertarea pe care Dumnezeu ne-o oferă cu așa de mare generozitate, pentru a putea fi definitivă, implică însă obligativitatea renunțării la păcat. Pretinderea și acceptarea iertării lui Dumnezeu este însoțită și condiționată de asumarea responsabilității de a înceta a trăi în păcat. Acest lucru reiese clar din cuvintele Scripturii, care nu lasă nici o umbră de echivoc în această privință și pentru aceasta am ales să prezentăm două exemple relevante: femeia prinsă în adulter și slăbănogul de la scaldătoarea Betesda.

În primul caz, Mântuitorul a asociat anunțul iertării cu îndemnul de a nu mai păcătui: “Atunci S-a ridicat în sus; și când n-a mai văzut pe nimeni, decât pe femeie, Isus i-a zis: ‘Femeie, unde sunt pâ râșii tăi? Nimeni nu te-a osândit?’ ‘Nimeni, Doamne’, I-a răspuns ea. Și Isus i-a zis: ‘Nici Eu nu te osândesc. Du-te și să nu mai păcătuiești’.” (Ioan 8:10,11)

În cel de-al doilea caz, Mântuitorul, după ce l-a eliberat pe bolnav atât de povara lui fizică, cât și de cea sufletească, i-a dat sfatul care era un avertisment în același timp: “Iată că te-ai făcut sănătos; de acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ceva mai rău.” (Ioan 5:14).

Și apostolul Pavel accentuează acest adevăr spunând: “Dar dacă, în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este oare Hristos un slujitor al

păcatului? Nicidecum! Căci dacă zidesc iarăși lucrurile pe care le-am stricat, mă arăt ca un călcător de lege.” (Galateni 2:17,18).

Profetul Ezechiel descrie acest proces al iertării și responsabilitatea ulterioară pe care aceasta o implică, în următoarele cuvinte: “Sufletul care păcătuiește, acela va muri. Fiul nu va purta nelegiuirea tatălui său, și tatăl nu va purta nelegiuirea fiului său! Neprihănirea celui neprihănit va fi peste el, și răutatea celui rău va fi peste el. Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârșit și păzește toate legile Mele și face ce este drept și plăcut, va trăi negreșit, nu va muri. Toate fărădelegile pe care le-a făcut, i se vor uita! El va trăi, din pricina neprihănirii în care a trăit. Doresc eu moartea păcătosului? zice Domnul, Dumnezeu. Nu doresc Eu mai degrabă ca el să se întoarcă de pe căile lui și să trăiască? Însă dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele.” (Ezechiel 18:20-24). “. . . Neprihănirea celui neprihănit nu-l va mântui în ziua fărădelegii lui, și cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui, în ziua când se va întoarce de la ea, după cum nici cel neprihănit nu va putea să trăiască prin neprihănirea lui în ziua când va săvârși o fărădelege. Când zic celui neprihănit că va trăi negreșit - dacă se încrede în neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, atunci toată neprihănirea lui se va uita, și el va muri din pricina nelegiuirii pe care a săvârșit-o. . . Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, trebuie să moară din pricina aceasta. Dar dacă cel rău se întoarce de la răutatea lui și face ce este bine și plăcut, va trăi tocmai din pricina aceasta!” (Ezechiel 33:12,13,18,19).

Orice altă nădejde a mântuirii, în afară de cea care se bazează pe mărturisire, căință și părăsire a păcatelor este numită în Biblie o “nădejde înșelătoare”, fiindcă nu se încadrează în condițiile stabilite de Dumnezeu pentru acordarea mântuirii: “Așa vorbește

Domnul oștirilor, Dumnezeul lui Israel: “Îndreptați-vă căile și faptele și vă voi lăsa să locuiți în locul acesta. Nu vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare... Căci numai dacă vă veți îndrepta căile și faptele, dacă veți înfăptui dreptatea unii față de alții, dacă nu veți asupra pe străin, pe orfan și pe văduvă, dacă nu veți vărsa sânge nevinovat în locul acesta și dacă nu veți merge după alți dumnezei, spre nenorocirea voastră, numai așa vă voi lăsa să locuiți în locul acesta, în țara pe care am dat-o părinților voștri, din veșnicie în veșnicie. Dar iată că voi vă hrăniți cu nădejdi înșelătoare, care nu slujesc la nimic. Cum? Furați, ucideți, preacurviți, jurați strâmb, aduceți tămâie lui Baal, mergeți după alți dumnezei pe care nu-i cunoașteți!... Și apoi veniți să vă înfățișați înaintea Mea, în Casa aceasta peste care este chemat Numele Meu și ziceți: ‘Suntem izbăviți!’... ca iarăși să faceți toate aceste urâciuni!” (Ieremia 7:3-10).

Din toate aceste versete putem înțelege că singura nădejde adevărată, care “nu înșeală” (Romani 5:5), pentru că este întemeiată pe Cuvântul lui Dumnezeu, este aceea prin care omul, acceptând neprihănirea oferită lui de Dumnezeu în dar, renunță la obiceiurile sale păcătoase și începe o viață nouă în Hristos.

Capitolul 8

MÂNTUIREA NUMAI PRIN HRISTOS

*“În nimeni altul nu este mântuire;
căci nu este sub cer nici un alt Nume
dat oamenilor, în care trebuie să fie
mântuiți.” (Fapte 4:12)*

Această a doua șansă dată omului de a redobândi starea neprihănită pe care a avut-o înainte de cădere și de a ajunge iarăși la desăvârșirea lui inițială este posibilă doar prin planul de mântuire în al cărui centru se află Domnul Hristos.

Sunt două motive principale pentru care nu există mântuire fără Hristos:

În primul rând nu există posibilitatea iertării păcatelor decât prin meritele jertfei lui Hristos, care a murit în locul nostru pentru păcatele care pretindeau moartea noastră. Numai prin meritele acestei jertfe putem afla iertarea, și nu există nimic altceva în univers, care să fi putut plăti acest preț pentru noi: “...fără vărsare de sânge nu este iertare” (Evrei 9:22). Aici este vorba de sângele lui Hristos, fiindcă “este cu neputință ca sângele taurilor și al țapilor să ștergă păcatele” (Evrei 10:4), singurul sânge care are această capacitate iertătoare și curățitoare fiind sângele Mântuitorului: “...căci știți că nu cu lucruri pieritoare, cu argint sau cu aur ați fost răscumparați din felul deșert de viețuire pe care-l moșteniserăți de la părinții voștri, ci cu sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană.” (1 Petru 1:18,19). “În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile

harului Său.” (Efeseni 1:7). “... sângele lui Isus Hristos, Fiul Lui, ne curățește de orice păcat.” (1 Ioan 1:7). “Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor...” (Apocalipsa 12:11).

Al doilea motiv pentru care nu poate exista mântuire fără Hristos este acela că omul nu mai are în sine puterea de a se împotrivi diavolului al cărui rob a devenit prin păcătuire și oricâte eforturi ar face de a se elibera singur din captivitatea păcatului, acestea vor rămâne fără rezultat, întrucât natura umană căzută nu are în sine capacitatea de a rezista diavolului și de a face față puterii acestuia. Singura modalitate prin care se poate câștiga biruința asupra păcatului este prin Domnul Hristos. Orice încercare de a ajunge la desăvârșire pe altă cale este sortită eșecului, fiindcă este lipsită de puterea lui Hristos, singura care poate să biruie păcatul. Mântuitorul a înviat din morți ca biruitor asupra diavolului și a morții, spunând apoi despre Sine: “Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18) și această putere, care a biruit deja pe cel rău, El o pune la dispoziția păcătosului care vrea să se împotrivească cu succes diavolului: “Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine. Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele. Cine rămâne în Mine și în cine rămân Eu aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic.” (Ioan 15:5).

Există mai multe afirmații în Biblie care declară fără echivoc că nu poate exista mântuire fără Hristos. Atunci se ridică în mod natural întrebarea: Este creștinismul o religie exclusivistă, pretinzându-se a fi nu doar una din multele căi ce duc la mântuire, ci singura care conduce spre această finalitate? Dacă este să dăm crezare cuvintelor Bibliei, răspunsul este “da”. Rezultă de aici că orice altă religie care nu-L are în centru pe Hristos este zadarnică, chiar dacă este împărtășită de mari părți ale populației globului? Și în acest caz răspunsul Bibliei este afirmativ. “Multe căi i se par bune omului, dar la urmă duc la

moarte.” (Proverbele 16:25); “Intrați pe poarta cea strâmtă. Căci largă este poarta, lată este calea care duce la pierzare, și mulți sunt cei ce intră pe ea. Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o află.” (Matei 7:13,14); “Nevoiți-vă să intrați pe ușa cea strâmtă. Căci vă spun că mulți vor căuta să intre și nu vor putea.” (Luca 13:25). Atât simbolul porții, cât și cel al căii se referă fără îndoială la Mântuitorul, singurul care poate reface legătura între omul căzut și Dumnezeu Universului, Tatăl Său. “Isus le-a mai zis: ‘Adevărat, adevărat vă spun că Eu sunt ușa oilor. Toți cei ce au venit înainte de Mine sunt hoți și tâlhari... Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit.’” (Ioan 10:7-9). “Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14.6). “De aceea v-am spus că veți muri în păcatele voastre; căci dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre.” (Ioan 8:24). “Cine nu este cu Mine, este împotriva Mea, și cine nu strânge cu Mine, risipește.” (Matei 12:30). “Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor între Dumnezeu și oameni: Omul Isus Hristos, care S-a dat pe Sine însuși ca preț de răscumpărare pentru toți...” (1 Timotei 2:5,6).

Toate aceste versete nu sunt limitate la o categorie specifică de oameni – doar la poporul evreu – cum ar putea să-și închipuie cineva, ci se referă la întreaga omenire, la toți cei care au trăit vreodată “sub cer” așa cum o afirmă fără echivoc versetul următor: “În nimeni altul nu este mântuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți.” (Fapte 4:12). Numai prin El poate fi obținută iertarea și biruința deplină asupra păcatului: “Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.” (1 Corinteni 15:57).

Concluzionăm de aici că în ciuda marii lor răspândiri, majoritatea religiilor lumii și curente spirituale care promit mântuirea fără Hristos sau care folosesc numele Acestuia doar ca un pretext pentru a-și propaga mai bine concepțiile lor de origine

păgână nu sunt altceva decât căi ce “par bune omului, dar care duc la moarte” în timp ce singura cale care duce la viață veșnică este reprezentată de Acela care spunea despre Sine “Eu sunt calea, adevărul și viața.” (Ioan 14:3).

Capitolul 9

CONVERTIREA, NAȘTEREA DIN NOU MORȚI FAȚĂ DE PĂCAT ȘI VII PENTRU DUMNEZEU

“Și El a murit pentru toți, pentru ca cei ce trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5:15)

Ca orice altă viață, și noua viață de credință începe printr-o naștere. Convertirea – procesul în cadrul căruia sunt schimbate gândurile, scopurile și valorile omului în viață și prin care existența sa este redirecționată spre un sens înalt și nobil, adesea diferit de cel de până atunci – mai este numită în Biblie și naștere din nou. Importanța vitală a nașterii din nou pentru mântuire este subliniată în Sfânta Scriptură de către Mântuitorul, care afirma răspicat: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu” (Ioan 3:3) și explica apoi cum se realizează practic această naștere din nou: “Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în Împărăția lui Dumnezeu.” (Ioan 3:5). De aici reiese aspectul dual al nașterii din nou, care, pentru a fi veritabilă, trebuie să aibă loc atât din apă, cât și din duh.

“Nașterea din apă” se realizează prin ceremonialul botezului, care reprezintă în mod simbolic moartea omului cel vechi cu firea

lui pământească păcătoasă, care este îngropat sub mormântul de apă și zămislirea unui om nou, a creștinului convertit, care este născut la o viață nouă în Hristos. Prin acest simbol se reprezintă și îngroparea păcatelor din trecut, care vor fi “uitate” și învierea creștinului la o viață nouă de ascultare: “Noi deci, prin botezul în moartea Lui am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți, prin slava Tatălui, tot așa și noi să trăim o viață nouă.” (Romani 6:4).

Acest botez, care se face pe pământ de către servii lui Dumnezeu împuterniciți pentru aceasta, va fi ratificat și în cer, unde numele credincioșilor va fi scris în “cartea vieții”: “Adevărat vă spun că orice veți lega pe pământ va fi legat în cer și orice veți dezlega pe pământ va fi dezlegat în cer.” (Matei 18:18). “Celor ce le veți ierta păcatele, vor fi iertate; și celor ce le veți ținea, vor fi ținute.” (Ioan 20:23). Această recunoaștere a cerului va avea loc dacă botezul s-a făcut îndeacord cu modelul biblic.

Deși se practică în prezent în lumea creștină diferite forme de “botez”, Biblia ne spune că există doar un singur botez adevărat: “Este un singur Domn, o singură credință, un singur botez.” (Efeseni 4:5) Acest singur botez adevărat se va face în urma pocăinței și a “credinței din toată inima” (Fapte 8:37) prin “îngropare” în apă “în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt” (Matei 28:19). În cazul în care botezul primit anterior (chiar scripturistic fiind) nu mai corespunde noilor cunoștințe și descoperiri ale adevărului, acesta trebuie făcut din nou pe temelia întregului adevăr descoperit; astfel, apostolul Pavel, când a întâlnit niște iudei care nu primiseră decât botezul lui Ioan Botezătorul (care fusese de altfel statutar și aprobat de Dumnezeu), le-a descoperit pe Hristos și i-a botezat a doua oară, pe baza noilor descoperiri făcute lor, care completau adevărul pe care-l cunoșteau deja, iar valabilitatea acestui al doilea botez a fost confirmată de Dumnezeu prin coborârea Duhului Sfânt asupra celor ce l-au primit: “Aici a întâlnit pe câțiva ucenici și le-a zis: ‘Ați primit voi Duhul Sfânt când ați crezut?’ Ei i-au răspuns:

‘Nici n-am auzit măcar că a fost dat un Duh Sfânt.’ ‘Dar cu ce botez ați fost botezați?’ le-a zis el. Și ei au răspuns: ‘Cu botezul lui Ioan.’ Atunci Pavel a zis: ‘Ioan a botezat cu botezul pocăinței și spunea norodului să creadă în Cel ce venea după el, adică în Isus.’ Când au auzit ei aceste vorbe, au fost botezați în Numele Domnului Isus. Când și-a pus Pavel mâinile peste ei, Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei...” (Fapte 19:1-6).

În urma botezului, proaspătul convertit nu va mai trăi după vechiul său mod de viață, ci va începe o viață nouă în temere de Dumnezeu și în ascultare de poruncile Sale: “Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie dezbrăcat de puterea lui, în așa fel ca să nu mai fim robi ai păcatului... Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru. Deci păcatul să nu mai domnească în trupul vostru muritor și să nu mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca pe niște unelte ale neprihăririi. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub Lege, ci sub har. Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege, ci sub har? Nicidecum.” (Romani 6:6,11-15).

Această schimbare a naturii omenești păcătoase, a tendințelor și înclinațiilor de până atunci, nu se poate realiza prin eforturile proprii, fiindcă omul nu are în el însuși puterea de a se schimba, întocmai după cum etiopianul nu poate să-și schimbe culoarea pielii sau pardosul petele (Ieremia 13:23). De aceea este nevoie de cineva mai puternic care să “ia prada celui puternic”, adică de o putere exterioară omului, care să-l elibereze din robia păcatului, în care este ținut cu lanțuri pe care el însuși nu este în stare să le rupă singur: “Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare? Da, zice Domnul, prada celui puternic îi

va fi luată, și cel prins de asupritor va scăpa; căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi...” (Isaia 49:24,25).

Zbaterea neputincioasă a omului în încercarea de a rupe singur lanțurile păcatului și disperarea care îl cuprinde când vede că acest lucru îi este imposibil, sunt viu descrise de către apostolul Pavel în epistola sa către Romani: “Căci nu știu ce fac, nu fac ce vreau, ci fac ce urăsc... Știu în adevăr că nimic bun nu locuiește în mine, adică în firea mea pământească, pentru că, ce-i drept, am voința să fac binele, dar n-am puterea să-l fac. Căci binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac. Găsesc dar în mine legea aceasta: când vreau să fac binele, răul este lipit de mine. Fiindcă după omul din lăuntru îmi place Legea lui Dumnezeu; dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii primite de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Romani 7:15-24).

Soluția la această problemă, acel “mai puternic” care poate lua prada celui puternic, smulgându-ne din ghearele păcatului este Domnul Isus, care săvârșește această eliberare prin intermediul Duhului Său cel Sfânt: “Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul Isus Hristos!” (1 Corinteni 15:57). Numai prin intermediul acestei “nașteri din duh” poate începe creștinul o viață nouă în Hristos: “El ne-a mântuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfânt.” (Tit 3:5). Trăirea unei vieți de ascultare, care înainte îi părea extrem de grea, dacă nu chiar imposibilă, devine acum cel mai natural lucru, care se realizează parcă de la sine sub imboldul noului duh care a pus stăpânire pe om. Ceea ce mai înainte era exprimat prin “vreau dar nu pot” (vezi Romani 7:15-24) devine acum “pot totul în Hristos care mă întărește.” (Filipeni 4:13).

Nașterea “din duh” înseamnă că creștinul va fi animat în continuare de Duhul lui Dumnezeu care-l va determina să trăiască

o viață demnă și curată, de ascultare de Dumnezeu și de împlinire a vocii Sale.

Proaspătul convertit nu va mai trăi după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului lui Dumnezeu, așa încât “porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului,” (Romani 8:4) iar minunatul rezultat al acestei umblări va fi “viață și pace” pentru toți cei care o adoptă: “În adevăr, cei ce trăiesc după îndemnurile firii pământești, umblă după lucrurile firii pământești; pe când cei ce trăiesc după îndemnurile Duhului, umblă după lucrurile Duhului. Și umblarea după lucrurile firii pământești este moarte, pe când umblarea după lucrurile Duhului este viață și pace. Fiindcă umblarea după lucrurile firii pământești este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune Legii lui Dumnezeu și nici nu poate să se supună. Deci, cei ce sunt pământești, nu pot să placă lui Dumnezeu. Voi însă nu mai sunteți pământești, ci duhovnicești, dacă Duhul lui Dumnezeu locuiește în adevăr în voi... Așa dar, fraților, noi nu mai datorăm nimic firii pământești, ca să trăim după îndemnurile ei...” (Romani 8:5-9). Acum dar nu este nici o osândire pentru cei ce sunt în Hristos Isus, care nu trăiesc după îndemnurile firii pământești, ci după îndemnurile Duhului.” (Romani 8:1).

În urma nașterii din nou, viața proaspătului convertit se identifică cu viața Domnului Hristos, fiindcă împărtășește aceleași principii, țeluri și idealuri, așa încât pe bună dreptate poate spune că: “Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine.” (Galateni 2:20).

Această viață nouă care începe în urma răstignirii omului cel vechi (simbolizată prin botez) este o viață ce nu va mai fi trăită pentru satisfacerea eului și a propriilor interese, ci “pentru Dumnezeu” (Galateni 2:19): “Și El a murit pentru toți, pentru ca

cei ce trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel ce a murit și a înviat pentru ei.” (2 Corinteni 5:15). În acest mod de trăire, suntem “robi ai lui Dumnezeu”, dar această subordonare a voinței noastre lui Dumnezeu este una benevolă și liber consimțită, pe care o acceptăm fiindcă am ajuns să ne identificăm cu voia lui Dumnezeu și să împărtășim aceleași idealuri ca și El. Viața trăită pentru Dumnezeu se va materializa într-o îndeplinire conștiințioasă a îndatoririlor zilnice (“Orice faceți, să faceți din toată inima, ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, ca unii care știți că veți primi de la Domnul răsplata moștenirii. Voi slujiți Domnului Hristos.” Coloseni 3:25) și într-o atitudine plină de considerație față de semenii noștri și de binele acestora: “Nimeni să nu-și caute folosul lui, ci fiecare să caute folosul altuia.” (1 Corinteni 10:24) “Fiecare dintre voi să se uite nu la foloasele lui, ci și la foloasele altora.” (Filipeni 2:4). Printr-o atitudine amabilă și binevoitoare față de toți semenii noștri – chiar și față de cei despre care credem că nu o merită – dovedim că apreciem iubirea lui Dumnezeu față de noi și că suntem gata să-i iubim și să-i iertăm și noi pe alții, întocmai după cum și El ne-a iertat multele noastre păcate: “Astfel dar, ca niște aleși ai lui Dumnezeu, sfinți și prea iubiți, îmbrăcați-vă cu o inimă plină de îndurare, cu bunătate, cu smerenie, cu blândețe, cu îndelungă răbdare. Îngăduiți-vă unii pe alții și, dacă unul are pricină să se plângă de altul, iertați-vă unul pe altul. Cum v-a iertat Hristos, așa iertați-vă și voi. Dar mai presus de toate acestea, îmbrăcați-vă cu dragostea, care este legătura desăvârșirii.” (Coloseni 3:11-14).

Acesta este în același timp un privilegiu dar și o datorie a noastră, de a-i trata pe ceilalți cum ne-a tratat și Dumnezeu pe noi, înțelegând că întocmai după reprezentarea dată de Mântuitorul în pilda cu robul nemilostiv, Dumnezeu ne spune și nouă: “...se cădea să ai și tu milă de tovarășul tău, cum am avut eu milă de tine” (Matei 18:33), ceea ce constituie un îndemn ca fiecare să ierte “din toată inima pe fratele său”. (Matei 18:34). “Dimpotrivă,

fiți buni unii cu alții, miloși, și iertați-vă unul pe altul, cum v-a iertat și Dumnezeu pe voi în Hristos.” (Efeseni 4:32).

O asemenea atitudine și comportare din partea noastră nu doar că-i va face fericiți pe cei din jurul nostru și va face prezența noastră agreată și dorită pretutindeni, ci va înnobila propriile noastre caractere, făcându-ne mai blânzi, mai buni, mai îngăduitori și mai binevoitori în toate relațiile noastre cu semenii noștri, rezolvând astfel o mulțime de probleme existente până atunci.

Convertirea este doar începutul unui lung proces de înaintare a omului spre desăvârșire, de restabilire în el a chipului moral al lui Dumnezeu, pe care acesta l-a pierdut prin păcătuire. Numai atunci când acest chip al lui Dumnezeu a fost restabilit pe deplin în om, este acesta calificat pentru a trăi în împărăția lui Dumnezeu. Aceasta este lucrarea ce se începe prin botez, care “nu este o curățire de întinăciunile trupești, ci mărturia unui cuget curat înaintea lui Dumnezeu prin învierea lui Isus Hristos” (1 Petru 3:21). Creștinii nu vor mai trăi “cum trăiesc păgânii, în deșertăciunea gândurilor lor, având mintea întunecată, fiind străini de viața lui Dumnezeu” (Efeseni 4:17,18) ci vor fi transformați prin înnoirea minții lor, așa încât să poată “deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună, plăcută și desăvârșită” (Romani 12:2). Ei vor face “orice gând rob ascultării de Hristos” (2 Corinteni 10:5) și înnoindu-se în duhul minții lor se vor îmbrăca cu omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.” (Efeseni 4:23,24). Acest “om nou”, proaspăt născut în Hristos va trebui să crească în putere, întocmai unui prunc: “Și-L rog ca potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul din lăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință.” (Efeseni 3:16,17) Aceasta este o lucrare progresivă, care se face zilnic câte puțin: “De aceea nu cădem de oboseală. Ci chiar dacă omul nostru de afară se trece, totuși omul nostru din lăuntru se înnoiește din zi în zi.” (2 Corinteni 4:16). După înnoirea gândurilor urmează înnoirea

întregii ființe - a vorbelor, atitudinilor și a faptelor - iar în cadrul acestei experiențe fiecare zi sporește valoarea celui ce a ales să-L urmeze pe Hristos, care devine astfel tot mai nobil și mai asemănător Mântuitorului: “Cel ce dă sămânță semănătorului și pâine pentru hrană... va face să crească roadele neprihănirii voastre... În chipul acesta veți fi îmbogățiți în toate privințele...” (2 Corinteni 9:10,11). Suntem îndemnați să dorim “laptele duhovnicesc și curat, pentru ca prin el să creștem spre mântuire” (1 Petru 2:2). Această creștere va fi una multilaterală și va continua până când vom atinge înaltul țel ce ne-a fost pus înaintea: desăvârșirea în Hristos: “... credincioși adevărului în dragoste, să creștem în toate privințele ca să ajungem la Cel ce este Capul, Hristos... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” (Efeseni 4:15,13).

Această transformare va avea loc sub influența Duhului Sfânt, care lucrează asemenea vântului care “nu știi de unde vine și încotro merge” (Ioan 3:8), dar ale cărui rezultate se văd totuși. Tot astfel și noi, făcând orice gând rob ascultării de Hristos (2 Corinteni 10:5) vom ajunge să fim noi înșine pătrunși de “gândul lui Hristos” (Filipeni 2:5), așa încât acesta va ajunge “să aibă întâietate în toate lucrurile” (Coloseni 1:18). Transformarea noastră se va petrece pe nesimțite, în timp ce privim cu stăruință la Modelul desăvârșit ce ne-a fost pus înaintea, pe care-l admirăm și pe care am dori să-l imităm: “Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.” (2 Corinteni 3:18). Atunci Hristos va lua chip în noi (Galateni 4:19) și viața Lui se va arăta în trupul nostru muritor (2 Corinteni 4:11), așa încât nu vom mai trăi noi, ci Hristos va fi acela care va trăi în noi (Galateni 2:20). Viața noastră se va confunda cu a Lui: “Pentru mine a trăi este Hristos.” (Filipeni 1:21). Numai astfel se vor putea împlini cuvintele care spun că “atunci când Se va arăta El, vom fi ca El” (1 Ioan 3:2), și că în ziua aceea când va veni va fi “privit cu uimire

în toți cei ce vor fi crezut.” (2 Tesaloniceni 1:10).

Atunci Dumnezeu ne va putea pretinde ca fii ai Săi, deoarece caracterul Său va fi reflectat pe deplin în viețile noastre, iar gândurile, sentimentele și trăirea noastră se vor identifica cu cele ale Mântuitorului. Condiția “Hristos în voi” fiind împlinită, “nădejdea slavei” va putea deveni și ea realitate.

Capitolul 10

MAREA RESTAURARE

“O, de-ai fi luat aminte la poruncile Mele, atunci pacea ta ar fi fost ca un râu și fericirea ta ca valurile mării.”

(Isaia 48:18)

Întrucât în urma căderii sale în păcat omul nu se mai putea bucura de privilegiile primite de la Dumnezeu cu condiția ascultării – printre care se număra și dreptul la viață veșnică – Dumnezeu S-a văzut nevoit de a-i retrage aceste binecuvântări. Fiindcă îl iubea nespus pe om, Dumnezeu a intervenit prin planul de mântuire care viza o restaurare deplină a statutelor divine în viața omului, așa încât chipul lui Dumnezeu să fie refăcut în el, și Tatăl Ceresc să poată reda urmașilor lui Adam privilegiile pe care aceștia le-au pierdut prin neascultare, dreptul la Pomul Vieții și la o viață veșnică de bucurie în patria pregătită de Dumnezeu pentru aceasta.

Însă această restaurare nu este deloc ușoară, întrucât datorită înmulțirii fărădelegii și amplexării pe care a luat-o păcatul în această lume, aceste principii divine par astăzi tot mai străine și mai puțin familiare locuitorilor Terrei, care au ajuns să fie guvernați în mare parte de principii diametral opuse celor dintâi. Acestea sunt chiar principiile diavolului conform cărora primează bogăția, puterea și interesele proprii, iar ceilalți oameni sunt văzuți adesea doar ca obstacole ce stau în calea afirmării individuale și care trebuie manipulați sau înlăturați, dacă nu mai sunt de folos sau stau în calea realizării anumitor interese.

Sinceritatea, moralitatea, altruismul, dreptatea, și considerația față de semenii nu mai sunt privite ca virtuți, ci mai degrabă ca naivitate sau prostie într-o lume fără scrupule, în mentalitatea căreia tot ce contează este să te “descurci” și în care “scopul scuza mijloacele”, chiar și pe cele mai josnice.

Din acest motiv, atunci când Evanghelia, împreună cu principiile neprihănirii au început să fie vestite, ele au fost respinse de marea majoritate, dovedind încă o dată popularitatea falselor valori în rândul oamenilor: “Și judecata aceasta stă în faptul că, odată venită Lumina în lume, oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele.” (Ioan 3:19).

Dumnezeu rostește un vai asupra acelor care au acceptat perspectiva lui Satan asupra valorilor în viață, spunând prin prorocul Isaia: “Vai de cei ce numesc răul bine, și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciunea în loc de dulceață și dulceața în loc de amărăciune.” (Isaia 5:20).

Vestirea principiilor împărăției cerurilor a fost percepută ca o răsturnare a status-quoului, a tuturor valorilor încetățenite, fapt pentru care a fost considerată ca o amenințare la adresa societății fiindcă ataca tocmai falsele valori pe care aceasta era întemeiată și tindea să le înlocuiască cu cele adevărate: “Oamenii aceștia care au răscolit lumea au venit și aici” (Fapte 17:6) iar în traducerea *King James Version* a aceluiași verset se spune că “oamenii aceștia care au întors lumea pe dos (cu susul în jos), au venit și aici” (Fapte 17:6 KJV Bible).

Această atitudine ostilă față de Evanghelia lui Dumnezeu a fost o caracteristică permanentă a omului firesc care “nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, căci, pentru el, sunt o nebunie și nici nu le poate înțelege, pentru că trebuie judecate duhovnicește”. (1 Corinteni 2:14).

Ceea ce făceau apostolii de fapt prin răspândirea principiilor lui Dumnezeu – atât de diferite de cele ale oamenilor – era într-adevăr o

răsturnare a lumii, dar în sens pozitiv, era o reaşezare a ei pe principiile originale, pe “temeliile străbune” lăsate de Dumnezeu la început și după care este guvernat întregul univers. Această lucrare venea ca începutul împlinirii unei profeții a lui Isaia, care prezicea o lucrare de restaurare a acestora: “Ai tăi vor zidi iarăși pe dărâmăturile de mai înainte, vei ridica din nou temeliile străbune; vei fi numit, ‘Dregător de spărturi’ ‘Cel ce drege drumurile și face țara cu putință de locuit’.” (Isaia 58:12).

Această lucrare este cu atât mai necesară, cu cât “țara” a devenit de nelocuit, datorită nenumăratelor violări ale acestor principii: “Țara este tristă, sleită de puteri; locuitorii sunt mâhniți și tânjesc; căpeteniile poporului sunt fără putere, căci țara a fost spurcată de locuitorii ei; ei călcau legile, nu țineau poruncile și rupeau legământul cel veșnic! De aceea mănâncă blestemul țara și sufăr locuitorii ei pedeapsa nelegiuirilor lor...” (Isaia 24:4-6).

Restabilirea acestor principii în inimile oamenilor se încadrează în contextul mai larg al mântuirii, care vizează “așezarea din nou a tuturor lucrurilor” (Fapte 3:21) și anume a acelor care au fost denaturate și schimbate prin păcat. Abia atunci când aceste principii vor fi pe deplin restabilite în urmașii lui Hristos, vor putea aceștia să fie reintegrați în marea familie a lui Dumnezeu, și să trăiască în armonie cu aceasta.

Inițial întreaga creație a lui Dumnezeu era guvernată de un singur principiu – acela al iubirii supreme de Dumnezeu și al respectului față de toate celelalte ființe create – și acesta trebuia să fie valabil și pentru planeta noastră și pentru locuitorii ei. Acest principiu al dragostei le-a fost prezentat ca fiind “împlinirea legii” (Romani 13:10) iar aceasta a fost împărțită în două categorii: iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de aproapele: “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” (Luca 10:27). “Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este cea

dintâi și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuți. În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii.’ (Matei 22:37).

Aceste două porunci sunt interdependente și împlinirea uneia nu este posibilă fără împlinirea celeilalte: Nu-l putem iubi pe aproapele nostru dacă nu-l iubim pe Dumnezeu: ‘Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui’ (1 Ioan 5:2) și tot astfel nu-l putem iubi pe Dumnezeu dacă nu-l iubim pe aproapele nostru: ‘Dacă zice cineva: ‘Eu iubesc pe Dumnezeu’ și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu, pe care nu-l vede?’ (1 Ioan 4:20).

Deși principiul acesta al legii a existat din totdeauna, pentru pământeni el a fost explicitat apoi în zece precepte clare și concise, care aveau menirea să reglementeze relația oamenilor cu Dumnezeu și relațiile lor unii cu alții.

Chiar dacă au fost date lui Moise pe Muntele Sinai în forma cunoscută nouă astăzi, ele au existat și au fost valabile și înainte de acest eveniment, ca implicații directe ale principiului universal al dragostei de Dumnezeu și de semenii.

Astfel Cain, contemporanii lui Noe sau mai târziu locuitorii Sodomei și Gomorei au fost osândiți ca păcătoși, cu sute de ani înainte de a fi dată legea prin Moise pe Sinai. Nici unii dintre aceștia nu erau evrei, totuși au fost găsiți vinovați, condamnați și pedepsiți pentru încălcarea legii lui Dumnezeu, o lege despre care creștinătatea de astăzi crede că ar fi fost dată pentru prima oară pe Sinai și că ar fi fost valabilă doar pentru poporul evreu.

Totuși exemplele de mai sus infirmă această ipoteză și demonstrează două lucruri:

1. Legea a existat de la început – încă cu mult înainte de a fi dată lui Moise pe Sinai; astfel au existat păcate și păcătoși înainte de momentul Sinai, în condițiile în care Biblia ne spune că ‘unde nu

este o lege, acolo nu este nici călcare de lege” (Romani 4:15 u.p.) și că “păcatul este călcarea legii” (1 Ioan 3:4 – Biblia Carol II).

2. Această lege era valabilă pentru întreaga omenire și nu doar pentru evrei, în condițiile în care există numeroase exemple de oameni care au fost osândiți ca păcătoși, deși nu aparțineau poporului evreu, tocmai fiindcă încălcase ră principiile acestei legi.

Și aceste zece precepte pot fi subîmpărțite în două categorii: prima care cuprinde cele dintâi patru porunci și care reglementează relația omului cu Dumnezeu și a doua care cuprinde celelalte șase porunci, care au menirea să reglementeze relațiile oamenilor unii cu alții:

I. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, care te-a scos din țara Egiptului, din casa robiei. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine.

II. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor, și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, sunt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiuirea părinților în copii până la al treilea și la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc și Mă îndur până la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele.

III. Să nu iei în deșert Numele Domnului, Dumnezeuului tău; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deșert Numele Lui.

IV. Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeuului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul

și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.

V. Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.

VI. Să nu ucizi.

VII. Să nu preacurvești.

VIII. Să nu furi.

IX. Să nu mărturisești strâmb împotriva aproapelui tău.

X. Să nu poftești casa aproapelui tău; să nu poftești nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Aceste porunci scrise de însăși mâna lui Dumnezeu pe cele două table de piatră și date lui Moise pentru a fi duse oamenilor, trebuia să devină o adevărată “constituție” a poporului evreu prin intermediul căruia, Dumnezeu intenționa să le transmită apoi tuturor celorlaltor popoare, așa încât tot pământul să ajungă să și le însușească și să trăiască în acord cu ele, fiind “plin de cunoștința Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr.” (Isaia 11:9). Eșecul poporului Israel de a se ridica la înălțimea însărcinării ce i-a fost dată și faptul că au fost mai degrabă ei convertiți la închinarea la idoli, decât să aducă celelalte popoare la închinarea adevăratului Dumnezeu nu modifică cu nimic intenția lui Dumnezeu cu locuitorii pământului, nici cerințele Sale față de aceștia.

Cunoscând importanța păzirii poruncilor lui Dumnezeu în procesul mântuirii, și știind că dacă nu este însoțită de ascultarea de ele, nădejdea mântuirii va rămâne doar o iluzie, diavolul caută cu orice preț să-i abată pe oameni de la aceasta.

Pentru realizarea acestui obiectiv, el încearcă trei strategii principale, în speranța că măcar una din ele se va dovedi eficientă:

1. Să-i determine pe oameni să fie indiferenți față de planul lui Dumnezeu pentru ei, să nu se intereseze de acesta, ci ignorându-l

cu desăvârșire, să trăiască nepăsători, doar pentru lumea aceasta, scoțând veșnicia din socotelile lor.

2. Să-i facă pe oameni să creadă că mântuirea ar fi posibilă și fără ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, că pentru a fi mântuiți este suficient să creadă în Domnul Isus și că această credință va duce la mântuire, chiar dacă nu este însoțită de o completă schimbare a vieții, prin ascultarea desăvârșită de toate poruncile lui Dumnezeu. O altă încercare la fel de eficientă de a-i amăgi pe oameni este aceea de a-i face să creadă că legea a fost dată doar pentru evrei, sau că Domnul Isus ar fi desființat legea, așa încât creștinii nu se mai află sub obligativitatea ascultării de ea. Mergând mai departe pe firul acestui raționament, descoperim la ce concluzii eronate poate duce această concepție: Că legea nemaifiind valabilă pentru noi – fie pentru că nu suntem evrei, sau că trăim după moartea și învierea lui Hristos – suntem liberi să omorâm, să mințim, să furăm, sau să comitem orice alt păcat fiindcă nu mai suntem sub lege, ci sub har și să credem în același timp că Dumnezeu ne va mântui așa cum suntem. Nu recunoașteți în aceasta șoapta diabolică a șarpelui, care de la început a sugerat omului idea că poate ajunge la fericire călcând porunca lui Dumnezeu? O altă versiune a aceleiași amăgiri este aceea că ascultarea de poruncile lui Dumnezeu ar fi facultativă și că noi avem libertatea de a fi selectivi cu privire la care dintre porunci să împlinim și pe care să le ignorăm, considerându-le depășite sau lipsite de actualitate pentru noi.

3. Dacă primele metode dau greș, atunci el încearcă să-i facă pe oameni să creadă și să păzească niște porunci schimbate de el, așa încât supunerea pe care o exprimă prin ascultarea de ele să fie de fapt o închinare adusă diavolului, și nu lui Dumnezeu, ale Cărui cuvinte clare și fără echivoc, sunt răstălmăcite ca să însemne altceva decât a vrut Dumnezeu să spună prin ele.

Privind în jur, în țările pretinse creștine de astăzi, vedem cum diavolul a reușit în mare măsură să realizeze planul său de a-i

abate pe oameni de la ascultarea de poruncile lui Dumnezeu și de a zădărnici astfel mântuirea lor – și aceasta chiar în sânul majorității bisericilor creștine, care manifestă ostilitate față de legea lui Dumnezeu și îi învață pe alții că aceasta nu ar mai trebui ținută.

Oamenii încalcă porunca întâia prin faptul că locul lui Dumnezeu în inimă a fost luat de alte pasiuni și preocupări, sau plăceri care au devenit dumnezeul lor: dacă în vechime dumnezeul unora era “pântecele” (Filipeni 3:19) sau “pumnul” (Iov 12:6), astăzi pe lângă aceștia mai există încă o serie întreagă de “dumnezei” cărora li se închină societatea modernă.

Porunca a doua este și ea încălcată pe scară largă, închinarea la obiecte și la chipuri făcute de mâna omenească jucând un rol esențial chiar în riturile celor mai numeroase biserici așa-zis creștine. Astfel idolatria a fost ridicată la nivel de dogmă bisericească în cele mai populare credințe care se pretind creștine.

Această poruncă necesită și ea a fi readusă la sensul ei inițial, întrucât încumetarea omului a mers până acolo, încât a îndrăznit chiar să-și aroge dreptul de a opera modificări în legea sfântă scrisă de însuși Dumnezeu cu degetul Său pe tablele de piatră date lui Moise să le ducă oamenilor, ca și când această minusculă ființă efemeră pe o planetă cât un fir de praf în comparație cu imensitatea universului – ar avea competența să-L corecteze pe Dumnezeu infinit, Creatorul Universului.

Privind spre exemplu în catehismul catolic se va vedea cum cea mai numeroasă biserică creștină din lume a eliminat cu desăvârșire porunca a doua din decalog, care interzice închinarea la “chipuri” și a împărțit porunca a zecea în două, pentru a se păstra numărul de zece. Astfel s-a introdus în ritul catolic închinarea la icoane și chipuri, lucru pe care Dumnezeu îl interzisese cu desăvârșire poporului Său, ca fiind un sacrilegiu la adresa Lui: “Dar țara lor este plină și de idoli, căci se închină înaintea lucrării mâinilor lor, înaintea lucrurilor făcute de degetele lor” (Isaia 2:8) “...S-au fălit că sunt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava

Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor... De aceea Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor, așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului, care este binecuvântat în veci! Amin.” (Romani 1:22-25).

Porunca are însă și un sens mai larg, tot ce ia locul care se cuvine lui Dumnezeu în inimă, ce este iubit mai mult decât Dumnezeu constituind la fel de bine un idol, ca și chipurile cioplite din vechime. Chiar dacă nu sunt de natură materială, idolii rămân tot idoli și închinarea la ei este la fel de vinovată, fie că este vorba de un idol din metal, lemn sau piatră, fie că este vorba de iubirea unui lucru mai presus de Dumnezeu: “Oamenii aceștia își poartă idolii în inimă...” (Ezechiel 14:3).

În ciuda poruncii a treia, Numele lui Dumnezeu este “luat în deșert” tot de către mulți așa-zisi credincioși care în timp ce se fălesc cu religia moștenită din străbuni și cu creștinismul lor milenar nu ezită să-l folosească în înjurăturile și blestemele lor, atunci când ceva nu le e pe voie, și pentru toate îl găesc vinovat și vrednic de ocărât tot pe Acela care i-a iubit cu o iubire atât de mare, încât a dat pe unicul Său Fiu să moară pentru ei.

Și muzica așa-zis creștină, ale cărei melodii și ritmuri au la fel de puțin în comun cu religia lui Isus, cât are lumina cu întunericul, sau Hristos cu Belial (2 Corinteni 6:15), constituie o profanare a numelui sfânt al lui Dumnezeu.

Porunca a patra este și ea încălcată la nivel planetar, așa cum se va vedea în capitolul următor, tot de către cei ce se pretind a fi urmașii Mântuitorului și purtătorii Evangheliei Sale.

Respectul față de părinți, la care se referă porunca a cincea, este și el tot mai rar într-o societate “emancipată” în care revolta față de autoritatea părintească este tot mai răspândită, în care pe tineri îi interesează tot mai mult drepturile și tot mai puțin obligațiile lor față de aceștia.

Porunca a șasea este și ea încălcată în mod flagrant de creștinătate, care a purtat cruciade și “războaie sfinte” în numele blândului Isus, a persecutat, schingiuit, torturat și ucis ZECI DE MILIOANE de oameni, a căror singură vină era aceea că au îndrăznit să creadă altfel decât “Sfânta Biserică Catolică” și conducătorul acesteia, venerat ca “Iocșiitorul lui Hristos pe pământ”. Rugul, eșafodul sau camera de tortură îi aștepta pe toți cei care îndrăzneau să pună la îndoială infailibilitatea “sfântului părinte” sau interpretările eronate ale Scripturilor oferite de acesta, ca “singura cale spre mântuire”. În cazul în care cineva îndrăznește să creadă altfel, monstruosul aparat al inchiziției - cea mai diabolică și mai inumană invenție a “sfintei biserici” - se ocupa de “reeducarea” și “convertirea” ereticilor care se solda adesea cu uciderea acestuia în cele mai cumplite chinuri. Și toate acestea în numele blândului Isus, care ne învâța să nu folosim forța, ci să ne iubim chiar și vrăjmașii, la ale căror blesteme suntem chemați să răspundem cu binecuvântări, ca să fim “fii ai Tatălui nostru din cer”. Tot în numele lui Hristos s-a desfășurat și exterminarea evreilor de către Adolf Hitler, care declara în această privință: “Eu fac doar ceea ce Biserica face de cincisprezece secole, însă mai temeinic.” Holocaustul, ca și cele două războaie mondiale n-au fost opera musulmanilor sau a budiștilor, ci a “creștinilor” care acceptaseră teoria diavolului conform căreia legea lui Dumnezeu n-ar mai trebui păzită, iar rezultatele s-au văzut...

Nici astăzi lucrurile nu stau mult mai bine, pruncii sunt uciși încă în trupurile mamelor lor, iar mass-media raportează zilnic despre crime odioase, ce au loc tot în sânul aceluiași popoare creștine. În timp ce vorbesc de pace și înțelegere, toate încearcă să-și perfecționeze armatele, dezvoltând mereu noi mașinării infernale de curmare în masă a vieților omenești, ceea ce nu-i împiedică pe conducătorii națiunilor să pozeze în persoane credincioase și atașate de biserică, atunci când interesele politice le cer aceasta.

Porunca a șaptea, care interzice adulterul, este privită și ea ca o relictă istorică, de mult depășită într-o lume evoluată, în care relațiile sexuale sunt privite mai degrabă ca un alt fel de distracție, decât ca o unire intimă în cadrul familiei, ea însăși pusă sub semnul întrebării de către cei mai mulți. Viețuirea în parteneriat fără obligații, divorțul și “refacerea familiei” cu o altă persoană, ba chiar relațiile între persoane de același sex nu mai sunt de mult o noutate în viața cotidiană, și aceasta cu preponderență tot în țările pretins-creștine.

Călcarea poruncilor a opta, care interzice furtul și a noua, care interzice minciuna este atât de răspândită la tot pasul, încât nu mai necesită nici un fel de exemplificare, furtul și minciuna ajungând să definească parcă însăși societatea în care trăim, începând chiar de la conducătorii acesteia, despre a căror implicare în scandaluri de fraude și corupție se raportează tot mai des, ceea ce iese la lumină, nefiind decât vârful unui imens iceberg, de dimensiuni greu de imaginat.

În ceea ce privește poftirea și însușirea de lucruri care aparțin altor persoane, prevăzută în porunca a zecea, putem constata de asemenea că zilele noastre pot fi pe bună dreptate comparate cu zilele lui Noe, când “răutatea omului era mare pe pământ și toate întocmirile gândurilor din inima lui erau îndreptate în fiecare zi numai spre rău.” (Genesa 6:5).

În urma acestei sumare treceri în revistă, putem vedea unde ne-a adus un creștinism care a întors spatele legii lui Dumnezeu și putem să ne închipuim ce s-ar întâmpla dacă asemenea creștini, care sfidează principiile acestei legi, ar ajunge vreodată în ceruri cu mentalitatea lor prezentă...

Însă cum acest lucru nu poate avea loc, singura modalitate prin care omul poate să fie mântuit, este acela de a-și aduce viața în armonie cu înaltele standarde divine.

Marea restaurare intenționată de Dumnezeu prin Planul de Mântuire vizează tocmai restabilirea acestor principii divine în conștiința omului, și abia când acesta ajunge să trăiască după

aceste standarde înalte, după ce a simțit dulcele sentiment al iertării prin Isus Hristos și s-a aprins în el dorința de a fi pe placul Aceluia care l-a iubit atât de mult încât a murit în locul lui, va putea Mântuitorul să-Și împlinească făgăduința în care ne spune că: “După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:3).

În caz contrar, dacă Dumnezeu ar mântui pe oameni, în timp ce ei persistă în călcarea legilor Sale, nenorocirea planetei noastre s-ar repeta în univers în toate locurile unde aceștia ar ajunge și aceasta ar tulbura fericirea și pacea întregului univers: “Dacă ierți pe cel rău, el totuși nu învață neprihănirea, se dedă la rău în țara în care domnește neprihănirea și nu caută la marea Domnului.” (Isaia 26:10).

Omenirea care trece printr-o acută criză morală datorită lepădării acestor principii, ar trebui să recunoască măcar acum, în al doisprezecelea ceas, care este motivul pentru care a ajuns aici și să înțeleagă că singura cale spre adevărata fericire este aceea trasată de Dumnezeu, și anume reîntoarcerea la ascultarea de Dumnezeu și la păzirea poruncilor Sale. Numai astfel vor putea redobândi pentru veșnicie ceea ce părintele lor Adam a pierdut prin neascultarea sa și pacea lor va fi din nou ca un râu și fericirea lor ca valurile mării.

Capitolul 11

SEMNL VEȘNIC AL LUI DUMNEZEU CU COPIII SĂI

“Domnul i-a zis: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea celor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.’”

(Ezechiel 9:4)

După ce am văzut importanța păzirii poruncilor de către toți adevărații copii ai lui Dumnezeu și necesitatea restaurării acestora în viața tuturor celor ce doresc mântuirea, ne vom concentra în acest capitol asupra uneia dintre porunci - a patra - care a fost înzestrată cu o semnificație deosebită pentru toți copiii lui Dumnezeu.

Clarificarea statutului acestei porunci este cu atât mai necesară, cu cât și aceasta a fost victima unei falsificări cu consecințe teribile, în urma căreia s-a ajuns astăzi ca o întreagă creștinătate să încalce - conștientă sau nu - porunca sfântă a lui Dumnezeu, în favoarea unor porunci omenești de origine păgână.

Acest lucru este extrem de grav, întrucât neascultarea de o singură poruncă face zadarnică ascultarea de toate celelalte, și atrage după sine osânda păcatului: “Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate. Căci Cel ce a zis: ‘Să nu preacurvești’ a zis și ‘să nu ucizi’. Acum, dacă nu preacurvești, dar ucizi, te faci călcător al Legii.” (Iacov 2:10,11).

La fel după cum nu este nevoie să încalcăm toate regulile codului rutier pentru a cădea sub incidența legii, ci nerespectarea unei singure reguli este suficientă pentru aceasta, călcarea unei singure porunci constituie păcat, iar plata acestuia este moartea (Romani 6:23), fie că este vorba de călcarea unei singure porunci, sau a mai multora.

Pentru a înțelege mai bine importanța acestei porunci, precum și domeniul ei de valabilitate, vom încerca s-o urmărim în mai multe ipostaze istorice și profetice, începând chiar cu originea ei.

a. Originea și scopul Sabatului

La încheierea creațiunii, după ziua a șasea - la sfârșitul căreia Dumnezeu uitându-Se la tot ce făcuse a constatat că “erau foarte bune” (Genesa 1:31), El a instituit o zi de odihnă care trebuia să fie respectată ca zi de sărbătoare în amintirea minunatei Sale lucrări de creațiune: “Astfel au fost sfârșite cerurile și pământul și toată oștirea lor. În ziua a șaptea Dumnezeu Și-a sfârșit lucrarea pe care o făcuse; și în ziua a șaptea S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o făcuse. Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care o zidise și o făcuse.” (Genesa 2:1-3).

Este de reținut faptul că Dumnezeu nu doar că s-a odihnit în această zi, ci a și binecuvântat-o și a sfințit-o. Prin sfințire se înțelege că acea zi a fost pusă deoparte pentru o folosire sfântă, religioasă (WEBSTER). Prin această binecuvântare și sfințire, ziua a șaptea a fost deosebită de toate celelalte zile ale săptămânii și a fost pusă deoparte pentru a fi folosită de atunci înainte în scopuri sfinte. Biblia ne spune că și binecuvântarea lui Dumnezeu se dă tot pentru viitor, și anume pentru veșnicie: “Căci ce binecuvântezi Tu, Doamne, este binecuvântat pentru veșnicie!” (1 Cronici 17:27).

S-ar putea ca cineva să susțină că sfințirea Sabatului din Genesa 2:1-3 nu are nimic de a face cu omul, ci doar cu Dumnezeu care

S-a odihnit în acea zi. Totuși Biblia ne spune că Sabatul nu doar că îl privește pe om, ci că această zi de odihnă a fost creată special pentru om: “Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” (Marcu 2:27). Dumnezeu nu ar fi avut nevoie să se odihnească pentru că puterea Lui este nepuizabilă și El nu obosește ca omul muritor: “Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă.” (Ps.33:6,9). “Nu știi? N-ai auzit? Dumnezeu cel veșnic, Domnul a făcut marginile pământului. El nu obosește, nici nu ostenește; priceperea Lui nu poate fi pătrunsă.” (Isaia 40:28). Este deci evident că Dumnezeu S-a odihnit în Sabat pentru a da omului un exemplu și a binecuvântat și a sfințit această zi, deosebind-o dintre cele șapte și punând-o deoparte pentru Sine, ca omul să-și ia timp în ea mai mult decât în celelalte zile ale săptămânii pentru a medita la lucrurile spirituale.

Adam, omul creat de Dumnezeu în ziua a șasea nu a fost lăsat confuz și dezorientat să încerce să-și afle singur identitatea, originea și rostul în viață, ci Dumnezeu însuși a fost Acela care, în a șaptea zi a creațiunii a lăsat totul la o parte și a petrecut o zi întreagă împreună cu copilul Său, explicându-i lucrurile legate de apariția și existența sa în lume. Astfel cuvintele “Sabatul a fost făcut pentru om, iar nu omul pentru Sabat” și-au găsit pentru întâia dată aplicarea. Intenția lui Dumnezeu era ca această zi să fie pentru om o zi specială de consacrare și de comunicare cu El, în care toate activitățile și preocupările obișnuite să fie lăsate la o parte în favoarea unei mai intime și mai apropiate comuniuni cu El.

Deși se vehiculează idea că legea celor zece porunci ar fi fost dată abia pe muntele Sinai și că aceasta ar viza doar poporul Israel, căruia i-a fost încredințată, istoria biblică dovedește că principiul legii exista încă dinainte de darea explicită a legii pe Sinai și că ignorarea acestuia era considerată a fi păcat, fie că era vorba de evrei (Avram este primul om despre care Biblia ne spune că a fost evreu

“Avraam evreul” Genesa 14:13 iar evrei sunt considerați urmașii acestuia care se trag din fiul său Isaac), sau de alți oameni care nu se numărau printre succesorii lui Avraam și ai lui Isaac.

Așa cum am văzut, Sabatul își are originea la creațiune, pe vremea lui Adam, cu mult înainte de a apărea poporul evreu. Deci susținerea că Sabatul ar fi o sărbătoare evreiască este eronată, fiindcă atunci când a fost instituită nu existau evrei, ci doar oameni. Același lucru îl dovedește și afirmația Mântuitorului care spunea că “Sabatul a fost făcut pentru om. . .” (Marcu 2:27), adică pentru întregul neam omenesc, și nu special pentru vreo națiune oarecare (nici măcar pentru iudei!) și am văzut că oamenii au fost deopotrivă pedepsiți pentru călcarea legii, fie că erau iudei sau aparțineau altor popoare.

b. Sabatul “reamintit” poporului Israel

Întrucât omenirea a lepădat planul lui Dumnezeu pentru ea și a ales calea păcatului, Dumnezeu a intenționat ca prin poporul Israel să țină vie cunoștința voii Sale între neamuri, și făcând din acesta un popor numeros “ca nisipul mării și ca stelele cerului” să aducă prin intermediul lui și pe celelalte popoare la ascultarea de poruncile Sale.

Așa se face că Dumnezeu a prezentat din nou poruncile Sale poporului Israel, însă aceasta nu înseamnă nicidecum că celelalte popoare ar fi fost exceptate sau scutite de ascultarea de ele.

După ieșirea poporului Israel din Egipt, Dumnezeu a vrut să atragă atenția israeliților asupra obligativității serbării zilei a șaptea ca Sabat al Domnului, prin modul în care le distribuia mana: “Copiii lui Israel s-au uitat la ea și au zis unul către altul: ‘Ce este aceasta?’ Căci nu știau ce este. Moise le-a zis: ‘Este pâinea pe care v-o dă Domnul ca hrană. Iată ce a poruncit Domnul: ‘Fiecare din voi să strângă cât îi trebuie pentru hrană și anume un omer de cap, după numărul sufletelor voastre; fiecare să ia din ea pentru

cei din cortul lui.’ ...Moise le-a zis: ‘Nimeni să nu lase ceva din ea până a doua zi dimineată.’ N-au ascultat de Moise și s-au găsit unii care au lăsat ceva din ea până a doua zi dimineată; dar a făcut viermi și s-a împuțit. Moise s-a mâniat pe oamenii aceia. Astfel, în toate diminețile, fiecare strângea cât îi trebuia pentru hrană și când venea căldura soarelui, se topea. În ziua a șasea, au strâns hrană îndoit, și anume doi omeri de fiecare. Toți fruntașii adunării au venit și au spus lui Moise lucrul acesta. Și Moise le-a zis: ‘Domnul a poruncit așa. Mâine este ziua de odihnă, Sabatul închinat Domnului; coaceți ce aveți de copt, fierbeți ce aveți de fiert și păstrați până a doua zi dimineată tot ce va rămânea!’ Au lăsat-o până a doua zi dimineată, cum poruncise Moise; și nu s-a împuțit, nici n-a făcut viermi. Moise a zis: ‘Mâncați-o azi, căci este Ziua Sabatului; azi nu veți găsi mană pe câmp. Veți strânge timp de șase zile; dar în ziua a șaptea, care este Sabatul, nu va fi.’ În ziua a șaptea, unii din popor au ieșit să strângă mană și n-au găsit. Atunci Domnul a zis lui Moise: ‘Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele? Vedeți că Domnul v-a dat Sabatul; de aceea vă dă în ziua a șasea hrană pentru două zile. Fiecare să rămână la locul lui și în ziua a șaptea, nimeni să nu iasă din locul în care se găsește.’ Și poporul s-a odihnit în ziua a șaptea.” (Exodul 16:15-30).

Semnificativ este faptul că evenimentele istorisite în acest capitol se petrec în pustia Sin, înainte ca poporul să fi ajuns la muntele Sinai, unde le-a fost dată mai apoi și Legea. Concluzia care se desprinde de aici este că Dumnezeu sublinia obligativitatea respectării Sabatului, încă dinainte de darea Legii pe Sinai. Atunci se ridică întrebarea: În virtutea cărei porunci trebuia ei să țină Sabatul când se aflau în pustia Sin, înainte de darea legii celor zece porunci pe Sinai? Cu siguranță că în virtutea binecuvântării și sfințirii de către Dumnezeu a Sabatului în grădina Eden pentru toți oamenii. În întrebarea pe care Dumnezeu o adresează lui Moise în Exodul 16:28 “Până când aveți de gând să nu păziți poruncile și legile Mele?”, făcând referire directă la nerespectarea

de către unii din popor a poruncii privitoare la sfințirea Sabatului, avem dovada incontestabilă a faptului că aceste porunci, și implicit obligativitatea respectării Sabatului existau încă de la început, cu mult înainte de darea legii pe Sinai. Dacă existau de la început, cui au fost ele date? Doar evreilor? Nicidecum, pentru că în acest caz ceilalți nu ar fi putut fi pedepsiți pentru călcarea unor porunci pe care nu le aveau, și totuși atât contemporanii lui Noe, cât și locuitorii Sodomei și Gomorei au fost pedepsiți pentru păcatele lor. Aceasta nu ne permite să tragem altă concluzie decât că această lege morală a existat de la început și că a fost valabilă pentru toți oamenii deopotrivă.

Prin modul miraculos de alimentare a poporului inaugurat în pustia Sin și continuat apoi pe toată durata călătoriei Israelului prin pustie, până la intrarea în Canaan, Domnul a demonstrat încă o dată că ziua Sabatului era deosebită de celelalte zile ale săptămânii printr-o binecuvântare și o sfințire specială de care avusese parte la creațiune și care s-au păstrat neschimbate prin vremuri. Această binecuvântare era suficient de puternică pentru a opri procesul natural de alterare al alimentelor, dovedindu-se astfel a fi mai presus chiar de legile fizice ale lumii noastre. Cantitatea dublă de mană care cădea în ziua de pregătire și absența manei în ziua a șaptea sunt alte două dovezi în favoarea faptului că Dumnezeu a intenționat să imprime în conștiința israeliților chiar și prin aceste fenomene supranaturale idea sfințeniei zilei a șaptea și datoria lor de a o serba ca zi sfântă a lui Dumnezeu.

Remarcabil este faptul că la darea legii pe Sinai, Dumnezeu nu introduce Sabatul ca o “poruncă nouă” (vezi Ioan 13:34), ci vorbește despre ziua Sabatului ca despre un lucru care a existat și până atunci și de care trebuie să ne aducem aminte: “Adu-ți aminte de ziua de odihnă ca s-o sfințești. Să lucrezi șase zile și să-ți faci lucrul tău. Dar ziua a șaptea este ziua de odihnă închinată Domnului, Dumnezeului tău: să nu faci nici o lucrare în ea, nici tu, nici fiul tău, nici fiica ta, nici robul tău, nici roaba ta, nici vita ta, nici

străinul care este în casa ta. Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele, iar în ziua a șaptea S-a odihnit: de aceea a binecuvântat Domnul ziua de odihnă și a sfințit-o.” (Exodul 20:8-11).

Această poruncă confirmă încă o dată instituirea Sabatului ca memorial al creațiunii, pe care omul are datoria de a-l serba, păstrând astfel mereu prezent și viu gândul despre puterea creatoare a lui Dumnezeu și despre autoritatea Sa de Suveran al universului. Porunca a patra, care se referă la Sabatul zilei a șaptea, este singura dintre cele zece porunci, care menționează atât numele Legiuitorului - “Domnul Dumnezeuul tău” - teritoriul jurisdicției Sale, precum și autoritatea Sa de Creator: “Căci în șase zile a făcut Domnul cerurile, pământul și marea, și tot ce este în ele...”

Același statut aparte al Sabatului față de celelalte porunci ale decalogului poate fi observat și în următorul citat: “Domnul a vorbit lui Moise și a zis: ‘Vorbește copiilor lui Israel și spune-le: ‘Să nu care cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi și urmașii voștri un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc. Să țineți Sabatul, căci el va fi pentru voi ceva sfânt... Să lucrezi șase zile, dar a șaptea este Sabatul, ziua de odihnă închinată Domnului... Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat. Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic; căci în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a răsuflat’.” (Exodul 31:12-17).

c. Sabatul ca semn veșnic între Dumnezeu și copiii Săi

Mai presus de orice poruncă din lege, Sabatul avea menirea de a-i deosebi pe copiii lui Dumnezeu de celelalte popoare, fiind “un semn veșnic” de care era legată o lucrare extrem de importantă, și anume lucrarea de sfințire: “Să nu care cumva să nu țineți sabbatele Mele, căci acesta va fi între Mine și voi, și urmașii voștri

un semn după care se va cunoaște că Eu sunt Domnul care vă sfințesc.” (Exodul 31:13).

După mai multe sute de ani de la rostirea acestor cuvinte de către Moise, Dumnezeu confirmă prin cuvintele profetului Ezechiel valoarea de semn distinctiv a Sabatului: “Le-am dat și Sabatele Mele, să fie ca un semn între Mine și ei, pentru ca să știe că Eu sunt Domnul care îi sfințesc.” (Ezechiel 20:12). “Sfințiți Sabatele Mele, căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru.” (Ezechiel 20:20), atribuindu-i astfel o valoare simbolică evidentă, mai presus de toate celelalte porunci din Lege.

d. Sabatul și cei ce nu erau descendenții lui Avraam

Constatam la început că “Sabatul a fost făcut pentru om...” (Marcu 2:27), adică pentru întregul neam omenesc și nu special pentru vreo națiune oarecare și am văzut cum oamenii au fost deopotrivă pedepsiți pentru călcarea legii, fie că erau iudei sau aparțineau altor popoare. La darea legii pe Sinai, Dumnezeu menționează chiar și pe “străinul care este în casa ta” (Exodul 20:10) ca fiind dator să sfințească Sabatul. Pretenția lui Dumnezeu este aceeași față de toți, incluzând în această poruncă pe străin și pe israelit deopotrivă.

În cartea profetului Isaia se afirmă chiar și mai explicit faptul că păgânii care voiau să devină copii ai lui Dumnezeu trebuia să păzească Sabatul. Și pentru ei, porunca era la fel de valabilă ca și pentru israeliți și faptul că nu făceau parte din poporul lui Israel, nu-i scutea de obligativitatea păzirii Sabatului; dimpotrivă, aceasta era chiar o condiție pentru recunoașterea lor ca și copii ai lui Dumnezeu: “Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă nici un rău! Străinul care se alipește de Domnul să nu zică: ‘Domnul mă va

despărți de poporul Său!’ Și famenul să nu zică: ‘Iată, eu sunt un copac uscat!’ Căci așa vorbește Domnul: ‘Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-mi este plăcut, și vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea și înlăuntrul zidurilor Mele un loc și un nume mai bun decât fii și fiice; le voi da un nume veșnic, care nu se va stinge. Și pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-I slujească și să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, și pe toți cei ce vor păzi Sabatul ca să nu-l pângărească și vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt, și-i voi umplea de veselie, în Casa Mea de rugăciune.’ (Isaia 56:2-7).

În dispensațiunea Noului Testament, după învierea și înălțarea la cer a Domnului Isus, “Israelul lui Dumnezeu” nu mai este format doar din descendenții pe linie genealogică ai lui Avraam, ci “copii ai lui Avraam sunt cei ce fac faptele lui Avraam” (Ioan 8:39), indiferent dacă sunt evrei sau nu: “Tăierea împrejur, negreșit, este de folos dacă împlinești Legea; dar dacă tu calci Legea, tăierea ta împrejur ajunge netăiere împrejur. Dacă deci, cel netăiat împrejur păzește poruncile Legii, netăierea lui împrejur nu i se va socoti ea ca o tăiere împrejur? Cel netăiat împrejur din naștere, care împlinește Legea, nu te va osândi el pe tine, care o calci, măcar că ai slova Legii și tăierea împrejur? Iudeu nu este acela care se arată pe dinafară că este Iudeu; și tăiere împrejur nu este aceea care este pe dinafară, în carne. Ci iudeu este acela care este iudeu înăuntru și tăiere împrejur este aceea a inimii, în duh, nu în slovă; un astfel de iudeu își scoate lauda nu de la oameni, ci de la Dumnezeu.” (Romani 2:29).

Astfel Sabatul trebuia să fie un semn veșnic între Dumnezeu și copiii Săi, fie că aceștia erau evrei sau nu, și rămânea mai departe valabil și în dispensațiunea Noului Legământ, când Israelul spiritual avea să fie format de toți copiii credincioși ai lui Dumnezeu care s-au făcut moștenitori ai lui Dumnezeu prin înfiere: “Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu, prin credința în Hristos Isus. Toți

care ați fost botezați pentru Hristos, v-ați îmbrăcat cu Hristos. Nu mai este nici iudeu, nici grec; nu mai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus. Și dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori prin făgăduință.” (Galateni 3:26-29).

f. Sabatul, o zi de desfătare sfântă pentru toți oamenii

Sabatul a fost creat “pentru om” (Marcu 2:27), și nu împotriva lui. El a fost intenționat să fie o zi de odihnă și sărbătoare, în care omul, liber de orice griji cotidiene, să poată veni într-o strânsă comuniune cu Creatorul său, să-și exprime recunoștința pentru ajutorul și binecuvântările primite și să asculte vocea Duhului Sfânt vorbind conștiinței sale. Un asemenea repaus săptămânal în Domnul, al cărui început și sfârșit este marcat de apusul soarelui, avea să se dovedească un inestimabil câștig pentru sănătatea trupească și spirituală a omului, reîmprospătându-i resursele fizice și sufletești pentru încă o săptămână de alergare. Dacă în timpul săptămânii comuniunea cu Creatorul este oarecum limitată de alergarea pentru câștigarea existenței, Sabatul trebuie să fie o sărbătoare a sufletului, în care acesta, nestânjenit de nici un fel de griji să se poată desfăta în Domnul. Acesta este adevăratul sens al Sabatului, și el nu trebuie în nici un caz perceput ca un impediment sau o restricție, ci ca o mare binecuvântare a Tatălui nostru Ceresc. O păzire oricât de strictă a Sabatului izvorâtă din perceperea lui doar ca o formă prohibitivă, este zadarnică și la fel de vinovată ca și călcarea lui. Binecuvântarea dată de Dumnezeu acestei zile, nu poate veni asupra păzitorului Sabatului, decât dacă acesta este într-adevăr o zi de bucurie și de desfătare pentru el: “Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci gusturile tale în ziua Mea cea sfântă; dacă Sabatul va fi desfătarea ta, ca să sfințești pe Domnul slăvindu-L și dacă-l vei cinsti, neurmând căile

tale, neîndeletnicindu-te cu treburile tale și nededându-te la flecării, atunci te vei putea desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe înălțimile țării, te voi face să te bucuri de moștenirea tatălui tău Iacov; căci gura Domnului a vorbit.” (Isaia 58:12-14).

g. Domnul Isus și Sabatul

Atitudinea Domnului Isus față de Sabat este una pozitivă și demonstrează că Isus înțelegea însemnătatea acestei zile și o prețuia ca atare. Prin povăț și exemplu, El a căutat să impresioneze mințile oamenilor cu privire la importanța unei corecte serbări a Sabatului. Când tânărul bogat a venit la Isus cu întrebarea de o copleșitoare importanță “Ce bine să fac să am viața veșnică?”, cel mai potrivit răspuns pe care Isus a găsit cu cale să i-l dea a fost: “Binele este unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” (Matei 19:16,17).

La întrebarea tânărului care cerea o precizare cu privire la poruncile la care se referea Isus, Acesta a început să-i enumere câteva din poruncile decalogului, pentru a înlătura astfel orice dubiu cu privire la sensul cuvintelor Sale. Ca răspuns la întrebarea fundamentală a tânărului, Isus i-a îndreptat atenția spre Legea celor zece porunci, de a căror ascultare era condiționată primirea vieții veșnice. Mai mult de atât, Isus spunea că nu existau mai multe feluri de bine, prin care omul să poată “intra în viață” ci numai unul singur, iar acesta era ascultarea de poruncile lui Dumnezeu. Toate celelalte feluri de “bine” erau doar căi care puteau părea oamenilor bune, dar care în cele din urmă aveau să ducă la moarte. (Proverbe 16:25).

La rândul său apostolul Iacov ne spune că “cine știe să facă bine și nu face, săvârșește un păcat!” (Iacov 4:17), avertizându-ne astfel să nu cumva să nu facem binele pe care Isus ne-a învățat să-l facem și care este singurul bine adevărat. Isus spunea despre Sine că a păzit poruncile Tatălui Său, fapt pentru care avea să și

rămână în dragostea Lui (Ioan 15:10). Printre aceste porunci ale Tatălui pe care Isus le-a păzit, se număra și porunca a patra, referitoare la sfințirea Sabatului: “A venit în Nazaret, unde fusese crescut, și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.” (Luca 4:16). “S-a pogorât în Capernaum, cetatea din Galilea și acolo învăța pe oameni în ziua Sabatului. Ei erau uimiți de învățătura Lui, pentru că vorbea cu putere. În sinagogă se afla un om care avea un duh necurat și care zicea cu glas tare: ‘Ah! Ce avem noi cu Tine, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne prăpădești? Te știi cine ești: Sfântul lui Dumnezeu’.” (Luca 4:31-34).

Aceste versete ne spun nu doar că Isus a mers cu o anumită ocazie în Nazaret în sinagogă, ci că era obiceiul Său de a folosi Sabatul ca zi specială de învățare a oamenilor atât în sinagogă, cât și în afara acesteia.

Isus a fost nu doar un păzitor al Sabatului, ci chiar Domn al acestuia, cum Se recomandă în Evanghelia după Marcu: “...așa că Fiul Omului este Domn chiar și al Sabatului.” (Marcu 2:28). În această calitate de Domn al Sabatului, El a încercat să redea Sabatului semnificația sa inițială, eliberându-l de poverile absurde și iraționale pe care preoții le-au pus în mod abuziv asupra zilei sfinte a lui Dumnezeu. Astfel Isus obișnuia ca în ziua Sabatului să facă bine celor în suferință, vindecându-i de bolile lor, ceea ce a fost interpretat în mod eronat ca fiind călcare a Sabatului, de către preoții și conducătorii rău intenționați. Semnificativă în acest sens este și vindecarea omului cu mâna uscată, descrisă în Evanghelia după Matei, capitolul 12, ocazie cu care Isus a arătat încă o dată prin exemplul și învățătura Sa ce înseamnă adevărata păzire a Sabatului: “Și iată că în sinagogă era un om care avea o mână uscată. Ei ca să-L poată învinui pe Isus, L-au întrebat: ‘Este îngăduit a vindeca în zilele de Sabat?’ El le-a răspuns: ‘Cine este omul acela dintre voi, care dacă are o oaie și-i cade într-o groapă în ziua Sabatului, să n-o apuce și s-o scoată afară? Cu cât mai de

preț este deci un om decât o oaie? De aceea este îngăduit a face bine în zilele de Sabat.’ Atunci a zis omului aceluia: ‘Întinde-ți mâna!’ El a întins-o și mâna s-a făcut sănătoasă ca și cealaltă.” (Matei 12:9-14).

De reținut este faptul că Isus nu le spunea contemporanilor Săi că este îngăduit a face orice lucrare în ziua Sabatului, ci voia să-i învețe că facerea de bine se numără printre activitățile îngăduite în Sabat. Isus dorea să redea Sabatului poziția și demnitatea lui inițială, să-l facă să fie o zi de desfătare (Isaia 58:13) așa cum Dumnezeu a intenționat de la început, eliberându-l astfel de toate restricțiile inumane puse de fariseii formalști asupra acestei zile sfinte: “‘Vai și de voi, învățători ai Legii’, a răspuns Isus. ‘Pentru că voi puneți pe spinarea oamenilor sarcini grele de purtat, iar voi nici măcar cu unul din degetele voastre nu vă atingeți de ele.’” (Luca 11:46).

Problema care era pusă în discuție cu aceste ocazii nu era în nici un caz menținerea sau desființarea Sabatului, ci modul potrivit de serbare a acestuia. Isus atrăgea atenția fariseilor și cărturarilor la concepția lor greșită cu privire la serbarea Sabatului, deoarece aceștia exagerau în respectarea unor “porunci omenești” (Marcu 7:7) și pierdeau din vedere rostul Sabatului, care fusese creat “pentru om” și nicidecum împotriva lui. “Vai de voi cărturari și farisei fățarnici! Pentru că voi dați zeciuială din izmă, mărar și chimen și lăsați nefăcute cele mai însemnate lucruri din lege: dreptatea, mila și credincioșia; pe acestea trebuie să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.” (Matei 23:23).

Pentru a elimina orice posibilitate de neînțelegere sau de interpretare greșită a poziției Sale față de Lege, Isus a afirmat cât se poate de clar că în nici un caz nu a venit să desființeze Legea, ci ca să o împlinească: “Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile. Așa că oricine va strica una din cele mai mici din

aceste porunci, și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în împărăția cerurilor.”(Matei 5:17-19).

Isus ne-a învățat nu numai ce să credem, ci în marea Sa îndurare a avut grijă să ne învețe chiar și ce să nu credem, avertizându-ne astfel împotriva unor rătăciri care prevedea că s-ar fi putut strecura mai târziu între urmașii Săi.

Prima parte a versetului din Matei 5:17, prin verbul “a crede” pus la forma imperativ-negativă ne amintește de cele zece porunci ale lui Dumnezeu, care în marea lor majoritate conțin aceeași formulare “...să nu”. Acest verset este de fapt o poruncă a Domnului Isus, care trebuie respectată cu sfințenie ca și toate celelalte porunci ale Sale.

Sunt mulți care susțin că în Noul Testament, când se vorbește despre păzirea poruncilor, aceasta se referă doar la poruncile lui Isus și nicidecum la cele zece porunci date de Dumnezeu și că respectarea legii lui Dumnezeu nu ar mai fi astfel obligatorie pentru credincioșii noului legământ. Acei care susțin cu ardoare că în Noul Legământ singurele porunci valabile sunt cele ale Domnului Hristos, o ignoră însă conștient pe cea din Matei 5:17 care le poruncește să nu creadă că Isus a venit să desființeze Legea, pentru că aceasta vine în contradicție cu prejudecățile lor. Iată ce spunea Isus despre datoria oamenilor de a asculta de poruncile Sale (printre care se numără desigur și cea din Matei 5:17-19): “Și prin aceasta știm că Îl cunoaștem, dacă păzim poruncile Lui. Cine zice ‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos și adevărul nu este în El.” (1 Ioan 2:2,3).

Chiar și primirea Duhului Sfânt este condiționată de păzirea poruncilor (printre care se numără și cea din Matei 5:17-19). Astfel Isus spunea: “Dacă Mă iubiți veți păzi poruncile Mele. Și Eu voi ruga pe Tatăl și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac, și anume Duhul adevărului...” Ioan 14:15-17. “Când

va veni Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit și vă va descoperi lucrurile viitoare. El Mă va proslăvi pentru că va lua din ce este al Meu și vă va descoperi.” (Ioan 16:13,14). Din toate aceste versete este evidentă importanța călăuzirii Duhului Sfânt, care este condiționată de păzirea poruncilor, și despre toți cei care nu respectă această cerință ni se spune, “este un mincinos și adevărul nu este în el.” (1 Ioan 2:3).

Cunoașterea lui Dumnezeu și a lui Isus înseamnă viață veșnică pentru cel ce o are: “Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17:3). Prin analogie, necunoașterea lui Isus și a lui Dumnezeu, care se manifestă prin nerespectarea poruncilor (1 Ioan 2:3) nu poate însemna altceva decât moarte veșnică.

Ar fi putut Isus să Se exprime mai clar de cum a făcut-o în capitolul 5 al Evangheliei după Matei? Nicidecum! Ori de câte ori avea de spus un adevăr foarte important, Isus folosea cuvintele “adevărat vă spun...” pentru a captiva atenția ascultătorilor și a face ca ei să nu trateze cu ușurință sau să uite cuvintele care aveau să urmeze. Același lucru l-a făcut și în acest caz, când voia să imprime pentru totdeauna în mințile oamenilor adevărul că nu venise ca să strice Legea sau proorocii: “Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.” (Matei 5:18). Ilustrarea pe care o folosește Isus aici, indicând spre cer și spre pământ ca martori ai valabilității întregii legi a lui Dumnezeu, din care nu poate lipsi nici măcar o iotă sau o frântură de slovă, dovedește caracterul veșnic al acestei legi. Faptul că cerul și pământul sunt încă aici și n-au trecut confirmă oricărui suflet sincer adevărul despre valabilitatea legii lui Dumnezeu.

h. Sabatul după moartea Domnului Isus

Despre femeile care veniseră cu Isus din Galilea și care asistaseră la răstignirea lui Isus, Biblia ne spune: “Femeile care veniseră cu Isus din Galilea, au însoțit pe Iosif; au văzut mormântul și felul cum a fost pus trupul lui Isus în el, s-au întors și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului s-au odihnit după Lege.” (Luca 24:55,56). Aceasta se întâmpla când Isus era deja mort și fusese așezat în mormânt. Vechiul legământ, împreună cu legea ceremonială erau sfârșite și zapisul cu poruncile acesteia fusese deja pironit pe cruce: “A șters zapisul cu poruncile lui, care stătea împotriva noastră și ne era potrivnic și l-a nimicit, pironindu-l pe cruce” (Coloseni 2:14) iar cea mai clară dovadă a expirării vechiului legământ și implicit a legii ceremoniale a fost ruperea perdelei dinăuntru templului: “Isus a strigat iarăși cu glas tare și Și-a dat duhul. Și îndată perdeaua dinăuntru Templului s-a rupt în două de sus până jos, pământul s-a cutremurat, stâncile s-au despicat.” (Matei 27:51). Atunci se ridică întrebarea de ce s-au odihnit femeile în Sabat “după lege”, din moment ce vechiul legământ nu mai era în vigoare? Tocmai pentru că înțeleseseră cuvintele lui Isus care spuneau că n-a venit să desființeze Legea, ci s-o împlinească și că aceasta nu va trece, “câtă vreme nu va trece cerul și pământul”.

Vorbind despre evenimentele viitoare, care urmau să aibă loc după moartea și învierea Sa, Isus nu a omis să amintească necesitatea păzirii Sabatului chiar și în împrejurări de criză și în vremuri de strâmtoare. În capitolul 24 din Evanghelia după Matei, Isus făcea niște profeții care aveau o dublă aplicație: pe de o parte se refereau la dărâmarea și pustiirea Ierusalimului de către romani și pe de altă parte la timpul de strâmtoare care va preceda venirea Fiului omului. Ambele profeții urmau să-și afle împlinirea după moartea și învierea lui Isus și referindu-se la acele vremuri, Isus îi îndemna pe urmașii Săi: “Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat.” (Matei 24:20). Distrugerea

Ierusalimului de către oștile romane a avut loc în anul 70 d. Hr., adică la mai bine de treizeci de ani după moartea și învierea lui Isus. Totuși Isus poruncea urmașilor Săi să se roage dinainte pentru acele vremuri, ca fuga lor să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat. Aici Biblia ne prezintă iarăși o împrejurare clară în care Isus, făcând referire la evenimente viitoare, care aveau să se întâmple după înviere, sublinia continuitatea Sabatului și implicit a întregii Legi a celor zece porunci.

i. Apostolii și Sabatul

Apostolul Pavel este poate cel care în epistolele sale s-a ocupat cel mai mult de problema legii, adică de relația dintre credință și fapte, subliniind idea că omul este socotit neprihănit prin credință fără faptele legii, această neprihănire fiind darul nemeritat al lui Dumnezeu pentru noi oamenii.

Totuși prin aceasta el nu sugerează nicidecum desființarea legii, ci dimpotrivă, caută să elimine orice posibilitate a unei greșite interpretări a spuselor lui, declarând: “Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum, noi întărim Legea.” (Romani 3:31). Aceste cuvinte sunt parcă eco-ul celor spuse de Isus în capitolul 5 din Evanghelia după Matei, dovedind astfel că nici după moartea și învierea lui Isus poziția creștinilor față de Lege nu s-a schimbat. “Așa că Legea negreșit este sfântă, și porunca este sfântă, dreaptă și bună... Știm în adevăr că Legea este duhovnicească; dar eu sunt pământesc, vândut rob păcatului.” (Romani 7:12,14). Prin aceste cuvinte apostolul Pavel arată că motivele neascultării nu trebuie căutate în Lege, ci în omul care este “pământesc, vândut rob păcatului” care nu ascultă de Lege. Pentru oamenii duhovnicești, care au în inimă poruncile lui Dumnezeu și care “fac din fire lucrurile Legii... și dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor.” (Romani 2:14,15), păzirea acestora nu constituie nici un fel de problemă “căci

dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele.” (1 Ioan 5:2). De fapt aceasta este lucrarea pe care Domnul a promis s-o facă pentru cei credincioși în noul legământ: nu să desființeze Legea, ci s-o întipărească în inimile lor, așa încât ei să înțeleagă că cerințele ei sunt raționale, “sfinte, drepte și bune” și s-o păzească nu pentru că în caz contrar ar urma să fie pedepsiți, ci pentru că acestea au devenit un principiu al caracterului lor și nu mai pot acționa altfel: “ ‘Iată vin zilele, zice Domnul, când voi face cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda un legământ nou. Nu ca legământul pe care l-am făcut cu părinții lor, în ziua când i-am apucat de mână, să-i scot din țara Egiptului, legământ pe care l-au călcat, măcar că aveam drepturi de soț asupra lor,’ zice Domnul. ‘Ci iată legământul pe care-l voi face cu casa lui Israel după zilele acelea, zice Domnul: Voi pune Legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor; și Eu voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu’.” (Ieremia 31:31-33). Noul legământ despre care se vorbește aici nu se caracterizează prin desființarea Legii, nici prin schimbarea ei, ci prin faptul că aceasta va fi mai aproape de om, nemaifiind scrisă pe niște table de piatră, ci chiar în interiorul omului, în inima lui, devenind astfel o componentă esențială a caracterului său.

Departa de a îndemna la păcat, care este definit ca fiind “călcarea a legii” (1 Ioan 3:4 KJV), apostolul Pavel pledează în favoarea unei vieți neprihănite, de ascultare și de sfințenie: “Ce vom zice dar? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul? Nicidecum! Noi care am murit față de păcat, cum să mai trăim în păcat?” (Romani 6:1,2) “Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub lege ci sub har? Nicidecum.” (Romani 6:15).

Deși a fost îndreptățit “prin credință fără faptele legii” (Romani 3:28), apostolul Pavel a avut parte de această îndreptățire fiindcă se număra printre “acei ce împlinesc legea” (Romani 2:13).

El era gata să declare în fața acuzatorilor săi că nu s-a făcut deloc vinovat de călcarea Legii iudeilor, fapt care ne dovedește

că nici după învierea și înălțarea lui Isus, marele apostol al neamurilor nu a călcat Sabatul, și nici vreo altă poruncă a legii, fiindcă în caz contrar nu ar fi putut face următoarele afirmații: “N-am păcătuit cu nimic nici împotriva legii iudeilor, nici împotriva Templului, nici împotriva Cezarului.” (Fapte 25:8). “Fraților, fără să fi făcut ceva împotriva norodului sau obiceiurilor părinților noștri, am fost băgat la închisoare în Ierusalim, și de acolo am fost dat în mâinile romanilor.” (Fapte 28:17). În epistola sa către Filipeni, el declară că în ceea ce privește neprihănirea pe care o dă Legea este fără prihană, afirmație pe care iarăși n-ar fi putut-o face dacă ar fi călcat Sabatul, ținând o altă zi de odihnă: “...eu care sunt ...în ce privește Legea – Fariseu ...cu privire la neprihănirea pe care o dă Legea, fără prihană.” (Filipeni 3:5,6).

Despre Pavel ni se mai raportează că avea același obicei ca și Isus, și anume ca în ziua Sabatului să meargă în sinagogă și să învețe pe oameni: “Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi.” (Fapte 17:2). Chiar și în Filipi, o cetate din Macedonia, departe de ținuturile Israelului, a mers în ziua Sabatului la o adunare care s-a ținut pe malul unui râu și a vorbit femeilor adunate despre adevăr: “În ziua Sabatului am ieșit afară pe poarta cetății, lângă un râu unde credeam că se află un loc de rugăciune. Am șezut jos, și am vorbit femeilor care arau adunate laolaltă.” (Fapte 16:13).

Apostolul Ioan, în epistolele Sale, subliniază și el necesitatea păzirii poruncilor lui Dumnezeu, văzând în aceasta un indicator al iubirii noastre față de El: “Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui și poruncile Lui nu sunt grele.” (1 Ioan 5:2,3).

j. Sabatul adevărat – semnul loialității copiilor lui Dumnezeu

În cartea Apocalipsei, ultima carte a Bibliei, despre care ni se spune că este “Descoperirea lui Isus Hristos, pe care I-a dat-o Dumnezeu, ca să arate robilor Săi lucrurile care au să se întâmple în curând” (Apocalipsa 1:1) ni se vorbește despre evenimentele care urmează să aibă loc în timpul sfârșitului. Printre acestea se numără și ridicarea unei puteri mondiale, care va câștiga dominația asupra locuitorilor pământului, determinându-i să i se închine și să primească semnul impus de ea, ce stă în contradicție cu “semnul lui Dumnezeu” pe care aveau să-l primească cei ascultători de Hristos: “I s-a dat să facă război cu sfinții și să-i biruiască. Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris de la întemeierea lumii în cartea vieții Mielului, care a fost junghiat.” (Apocalipsa 13:7,8). Într-o etapă următoare aceasta va face “toți, mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, și nimeni să nu poată cumpăra sau vinde fără să aibă semnul acesta, adică numele fiarei, sau numărul numelui ei. Aici e înțelepciunea. Cine are pricepere, să socotească numărul fiarei, căci este un număr de om. Și numărul ei este șase sute șazeci și șase” (Apocalipsa 13:16-18).

În contradicție cu acei care au primit acest semn al fiarei, Biblia ne mai prezintă o categorie de oameni care au rămas credincioși lui Dumnezeu, ascultând de avertismentul îngerului al treilea, care-i soma să nu se închine fiarei și icoanei ei: “Apoi a urmat un alt înger, al treilea, care a zis cu glas tare: ‘Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; și va fi chinuit în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului. Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor. Și nici ziua, nici noaptea n-au odihnă cei ce se închină fiarei și icoanei ei, și oricine primește semnul numelui ei!’” (Apocalipsa 14:9-11).

Despre aceștia ni se spune că au primit un alt semn, care îi deosebea de toți ceilalți oameni, identificându-i ca slujitori ai Dumnezeului celui viu: “Și am văzut un alt înger, care se suia dinspre răsăritul soarelui, și care avea pecetea Dumnezeului celui viu. El a strigat cu glas tare la cei patru îngeri cărora le fusese dat să vatăme pământul și marea zicând: ‘Nu vătămați pământul, nici marea, nici copacii, până nu vom pune pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeului nostru! Și am auzit numărul celor ce fuseseră pecetluiți: o sută patruzeci și patru de mii din toate semințiile fiilor lui Israel.’” (Apocalipsa 7:2-4).

Această lucrare de pecetluire, în care adevărații copii ai lui Dumnezeu primesc un semn pe frunte, este prezentată și de către profetul Ezechiel, după cum urmează: “Domnul i-a zis: ‘Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea celor care suspină și gem din pricina tuturor urâciunilor care se săvârșesc acolo.’ Iar celorlalți le-a zis în auzul meu: ‘Treceți după el în cetate și loviți; ochiul vostru să fie fără milă și să nu vă îndurați! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei; dar să nu vă atingeți de nici unul din cei ce au semnul pe frunte!’” (Ezechiel 9:4-6).

Semnul lui Dumnezeu este pentru cei credincioși un scut care îi va proteja de nenorocirile care vor veni asupra pământului la scurt timp înainte de ziua cea mare a revenirii Domnului Isus: “Li s-a zis să nu vatăme iarba pământului, nici vreo verdeță, nici vreun copac, ci numai pe oamenii care n-aveau pe frunte pecetea lui Dumnezeu” (Apocalipsa 9:4).

În mai multe locuri în Biblie ni se vorbește despre Sabat ca despre un semn veșnic între Dumnezeu și copiii Săi (Exodul 31:13-18; Ezechiel 20:12,20) și Dumnezeu ne avertizează că oamenii vor încerca să schimbe acest semn, înlocuindu-l cu un semn al lor propriu, care s-a dovedit a fi duminica – falsa zi de închinare: “Potrivnicii tăi au mугit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne.” (Psalm 74:4).

Profetul Daniel a profețit și el că se va ridica o putere care va schimba Legea lui Dumnezeu, lucru care s-a și întâmplat întocmai: “El va rosti vorbe de hulă împotriva Celui Prea Înalt, va asupra pe sfinții Celui Prea Înalt și se va încumeta să schimbe vremile și Legea.” (Daniel 7:25).

Despre triumful acestei puteri ni se spune că avea să pară absolut la un moment dat: “Am văzut de asemenea cum cornul acesta a făcut război sfinților și i-a biruit” (Daniel 7:21). “...cornul a aruncat adevărul la pământ și a izbutit în ce a început.” (Daniel 8:12).

Astfel biserica catolică a pretins că ar avea de la Dumnezeu autoritatea de a schimba ziua de odihnă din Sabatul zilei a șaptea în ziua învierii, adică întâia zi a săptămânii. Aceasta s-a întâmplat în timpul domniei împăratului Constantin cel Mare, când se urmărea o “înceștinare” a păgânilor care a rezultat în cele din urmă într-o contopire a celor două culturi diametral opuse într-o religie de compromis în care creștinii nu i-au “înceștinat” doar pe păgâni, ci și practicile lor religioase, care au devenit apoi ritualuri și forme de cult ale bisericii catolice și apoi, prin intermediul acesteia o parte dintre ele au pătruns și în celelalte religii creștine. Astfel au pătruns în biserică multe ritualuri de origine păgână dintre care enumerăm doar câteva: închinarea adusă mamei și copilului, mătăniile, închinarea la sfinți, închinarea la icoane, închinarea la obiecte (cruci, chipuri cioplite, picturi etc.), închinarea la relicve (bucăți din cruce, resturi de materiale etc., închinarea la moaște, liturghia, crăciunul etc.

Tot la fel și serbarea duminicii își are originea în păgânism, aceasta fiind o zi închinată zeului soare, care mai poartă și numele de “zi a soarelui” (Dies Solis, Sunday, Sonntag etc). Împăratul Constantin cel Mare a fost acela care a introdus în anul 321 d. Hr. ca zi de odihnă în imperiu duminica, dând următorul edict: “Toți judecătorii și orășenii, cât și toți meșteșugarii să se odihnească în venerabila zi a soarelui; dar acei care locuiesc la țară să își

continue în deplină libertate lucrările lor agricole; pentru că se întâmplă adesea ca nici o altă zi să nu fie atât de bună pentru a semăna grâu sau a sădi vii, pentru ca nu cumva lăsând să treacă momentul potrivit, oamenii să-și piardă bunurile dăruite lor de Cer.” Originalul acestui edict scris în latină este păstrat acum la Harvard College.

Această falsă zi de închinare a fost preluată apoi de covârșitoarea majoritate a lumii așa-zis creștine de astăzi, care respectă ca zi de odihnă o zi ce n-a fost niciodată destinată de Dumnezeu pentru acest scop, nici binecuvântată pentru aceasta, în timp ce calcă în picioare porunca expresă a lui Dumnezeu de sfințire a zilei a șaptea, sfidând astfel autoritatea Legiuitorului și împlinind literal descrierea Mântuitorului: “Degeaba Mă cinstesc ei, dând învățături care nu sunt decât niște porunci omenești. Voi lăsați porunca lui Dumnezeu și țineți datina așezată de oameni, precum: spălarea ulcioarelor și a paharelor și faceți multe alte lucruri de acestea. El le-a mai zis: “Ați desființat frumos porunca lui Dumnezeu, ca să țineți datina voastră.” (Marcu 7:7-9).

Biblia relatează despre această practică păgânească de închinare la soare și ne spune că în anumite momente ea a ajuns să fie populară și între unii preținși copii ai lui Dumnezeu: “Și el mi-a zis: ‘Vezi, fiul omului? Vei mai vedea și alte urâciuni mai mari decât acestea!’ Și m-a dus în curtea dinăuntru a Casei Domnului. Și iată că la ușa Templului Domnului, între pridvor și altar, erau aproape douăzeci și cinci de oameni, cu dosul întors spre Templul Domnului și cu fața spre răsărit, și se închinau înaintea soarelui spre răsărit.” (Ezechiel 8:15,16).

Același lucru se întâmplă și astăzi la nivel mondial în lumea creștină modernă: fie că își dau seama sau nu, mulți creștini din zilele noastre au întors spatele Templului Domnului care conține printre altele chivotul legământului cu tablele legii în care porunca a patra a fost săpată ca și celelalte de însăși mâna lui Dumnezeu (Evrei 9:1-4; Exod 32:16) și serbează o sărbătoare păgânească închinată soarelui.

Profeția din capitolul treisprezece al Apocalipsei care ne spune că “toți locuitorii pământului i se vor închina” (Apocalipsa 13:8) “Și a făcut ca toți: mici și mari, bogați și săraci, slobozi și robi să primească un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte” (Apocalipsa 13:6) își găsește împlinirea literală în timpul nostru, când întreaga lume creștină – cu mici excepții – serbează duminica - semnul fiarei, care este opusul semnului lui Dumnezeu.

Totuși faptul că adevărul este nepopular, fiind crezut doar de o nesemnificativă minoritate, nu reduce cu nimic măreția lui. De fapt, în toate timpurile credincioșii veritabili au constituit o minoritate, iar raportul biblic ne confirmă acest lucru:

Pe vremea lui Noe, din toți oamenii care erau pe pământ, numai Noe și cu familia lui au crezut avertismentul Domnului și s-au pregătit pentru potop, ceilalți murind din pricina necredinței lor.

Din sutele de mii de israeliți care au ieșit din Egipt, doar doi au ajuns să intre în țara făgăduită.

Pe timpul lui Ilie doar un singur om a fost gata să ia poziție hotărâtă de partea adevărului și să înfrunte iureșul apostaziei, în ciuda faptului că închinarea la idoli devenise religie națională, fiind practică chiar și în casa împăratului.

Din tot poporul care a fost dus în captivitate în Babilon, doar Daniel și cei trei prieteni ai săi au avut curajul și credința de a rămâne credincioși lui Dumnezeu chiar cu riscul vieții lor.

Nici pe timpul Domnului Isus nu au fost mulți care să-L primească pe Mesia ca răscumpărător, ceea ce n-a diminuat cu nimic puterea învățăturilor Sale, care au rămas până astăzi inepuizabile monumente ale adevărului, mereu proaspete și dătătoare de viață.

Biblia ne spune în cuvinte clare și fără echivoc prin ce se va caracteriza rămășița credincioasă din timpul sfârșitului: “Și balaurul mâniat pe femeie s-a dus să facă război cu rămășița seminției ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos,” (Apocalipsa 12:17) iar în capitolul treisprezece din

cartea Apocalipsei, care vorbește despre cei 144000 de biruitori, versetul care urmează nemijlocit după avertizarea îngerului al treilea ca nimeni să nu se închine fiarei și să nu primească semnul ei este: “Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința în Isus.” (Apocalipsa 14:12).

Din relatarea biblică reiese că în timpul sfârșitului toți locuitorii pământului vor fi puși în fața unei alegeri cu consecințe veșnice: Ei vor avea de ales între a fi credincioși lui Dumnezeu păzind toate poruncile Lui, chiar cu riscul pierderii bunurilor, libertății sau a vieții sau a alege calea mai ușoară de supunere la fiară și acceptare a semnelui ei pentru evitarea consecințelor neplăcute care ar rezulta din neconformarea la decretele ei. Cei din prima clasă vor avea de suferit persecuție amară pentru credința lor, dar având semnul lui Dumnezeu vor fi scutiți de plăgi și se vor număra printre cei mântuiți - “biruitorii fiarei, ai icoanei ei și ai numărului numelui ei” care vor sta pe marea de cristal cu alăutele lui Dumnezeu în mână și vor cânta cântarea de biruință a lui Moise și a Mielului. (Vezi Apocalipsa 15:2,3).

Ceilalți, prin conformarea lor la cerințele fiarei, căreia i-au adus închinare în ciuda poruncii care spunea “Domnului Dumnezeului tău să te închini și numai Lui să-I slujești” (Matei 4:10), vor primi semnul fiarei care-i va scuti de consecințele imediate ale persecuției din partea fiarei, dar vor pierde prin aceasta viața veșnică și vor avea de băut “vinul mâniei lui Dumnezeu turnat neamestecat în paharul Mâniei Lui; și vor fi chinuiți în foc și în pucioasă, înaintea sfinților îngeri și înaintea Mielului.” (Apocalipsa 14:10).

Observați că nu există nici o poziție neutră, nici o clasă intermediară, ci că toți locuitorii pământului se vor încadra într-una din cele două clase și vor fi răsplătiți ca atare. Șansa noastră este de a alege de acum ascultarea de Dumnezeu și de toate poruncile lui, așa încât să ne putem număra și noi printre cei biruitori care vor moșteni noul pământ, despre care profetul Isaia

ne spune că vor continua să serbeze și în veșnicie adevărata zi de închinare pe care au serbat-o și pe pământ, zi care în ultima perioadă a istoriei planetei noastre va fi punctul de încercare a loialității lor față de Atotputernicul Legiuitoare: “Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea – zice Domnul – așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare zi de Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, - zice Domnul.” (Isaia 66:22,23).

Capitolul 12

ÎN FAȚA JUDECĂȚII

*“Pentru că a rânduit o zi în care
va judeca lumea cu dreptate.”*

(Fapte 17:31)

După cum observam într-unul dintre capitolele precedente, viața aceasta constituie șansa fiecăruia dintre noi de a recâștiga ceea ce au pierdut primii noștri părinți. Ea este un timp de probă în care omul va dovedi de care parte alege să se situeze în marea luptă dintre bine și rău, la care dintre cele două sisteme de valori alege să se raporteze și după care principii alege să-și orienteze viața.

Pentru fiecare om există un timp de har, când are șansa de a se hotărî de ce parte vrea să fie și de a acționa ca atare, de a se căi și de a-și îndrepta viața și faptele sale. Acest timp de har este însă limitat la o anumită perioadă pe care n-o știe decât Dumnezeu, după încheierea căreia nici o schimbare nu mai este posibilă. Omul fie că va ajunge de neclintit în adevăr (1 Petru 5:10), fie că va ajunge împietrit în fărădelege. (Matei 13:15). De aceea, singura siguranță pentru om este aceea de a vedea în ziua de astăzi “clipa potrivită” pentru pocăință și de a o fructifica, fiindcă nu se știe dacă va mai avea această șansă vreodată în viitor. Biblia accentuează importanța folosirii clipei prezente și avertizează împotriva pericolului amânării întoarcerii la Dumnezeu: “Astăzi, dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile!” (Evrei 4:7) pentru ca “nici unul din voi să nu se pomenească venit prea târziu”. (Evrei 4:1).

După închiderea harului, ni se spune că oamenii “vor pribegi de la o mare la alta, de la miazănoapte la răsărit, vor umbla istoviți încoace și încolo ca să caute Cuvântul Domnului, și tot nu-L vor găsi” (Amos 8:12), datorită faptului că s-a rostit deja sentința: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apocalipsa 22:11). Deși această sentință marchează un moment anume al închiderii harului, ea poate fi rostită oricând în dreptul unui individ, atunci când viața lui este adusă înaintea judecății, iar sentința acesteia va confirma destinul său pentru viață sau moarte veșnică.

Pentru a ne da șansa să ne pregătim pentru acest examen crucial, de care depinde atât de mult, Dumnezeu ne anunță din timp: “Și să știți că este o judecată” (Iov 19:29), care spre deosebire de judecățile omenești este una obiectivă și imparțială, la care Dumnezeu Însuși este Cel care “judecă lumea cu dreptate și popoarele cu nepărtinire.” (Psalm 9:8).

Prin fața acestei judecăți se va perinda cazul fiecărui om care a trăit vreodată pe acest pământ, și acolo vor fi cântărite gândurile, vorbele și faptele oamenilor, chiar și cele mai ascunse: “Căci toți ne vom înfățișa înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.” (Romani 14:8 u.p.) “Căci Dumnezeu va aduce orice faptă la judecată și judecata se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău.” (Eclesiastul 11:14).

În unele cazuri judecata se face abia după moartea individului (“...oamenilor le este rânduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata” Evrei 9:27) în timp ce în altele oamenii sunt judecați chiar în timpul vieții lor: Belșatar, spre exemplu, a fost “cântărit și găsit prea ușor” (Daniel 5:27) în timp ce era încă împărat al Babilonului. La judecată se judecă “viii și morții” (2 Timotei 4:1), cazul fiecăruia putând fi oricând chemat la judecată.

Pentru începerea acestei judecăți există o zi rânduită de Dumnezeu: “A rânduit o zi în care va judeca lumea cu dreptate”

(Faptele Apostolilor 17:31), iar despre aceasta apostolul Petru spunea încă din zilele lui că era foarte aproape: “Căci suntem în clipa când judecata stă să înceapă...” (1 Petru 4:17).

Vizionarul de pe Patmos vede în viziune “un alt înger care zbură prin mijlocul cerului, cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: “Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!” (Apocalipsa 14:6,7). Din momentul proclamării acestei solii care anunță începerea judecății pentru pământeni, noi trăim în acea “zi a judecății” în care viețile tuturor vor fi analizate de Judecătorul Universului, care hotărăște cu dreptate destinul și răsplata fiecăruia.

Interesele veșnice ale fiecăruia dintre noi sunt în joc. Oricând putem fi și noi “cântăriți” asemenea lui Belșațar. S-ar putea să fim găsiți prea ușori? Care este “greutatea” vieților noastre? Am trăit noi o viață dreaptă și curată, așa încât să putem ține capul sus în ziua judecății (Psalm 1:5)? Suntem noi cu adevărat “sfinți” (1 Petru 1:16) și “desăvârșiți”, adică perfecți (Matei 5:48), “fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfinți și fără prihană” (Efeseni 5:27), așa cum este Tatăl nostru ceresc, pentru a putea avea parte de un loc în Cetatea Sfântă, despre care știm că “nimic întinat nu va intra în ea” (Apocalipsa 21:27)?

Compararea vieții noastre cu ceea ce așteaptă Dumnezeu de la noi s-ar putea să ne smulgă de pe buze același strigăt deznădăjduit, ca al ucenicilor de odinioară: “Cine poate atunci să fie mântuit?”, iar răspunsul ce ni se dă este mereu același: “La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință.” (Matei 19:25,26).

Dumnezeu, în marea Lui iubire, a făcut posibil acest lucru pentru noi prin iertarea pe care ne-o oferă din abundență și fără plată prin Hristos: “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a

dat pe singurul Lui Fiu, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16). “Dar la Tine este iertare, ca să fii de temut... căci la Domnul este îndurarea și la El este belșug de răscumpărare!” (Psalm 130:4,7).

Pentru toți acei care fructifică această șansă a mântuirii, care le-a fost oferită cu un preț atât de mare – însăși viața Fiului lui Dumnezeu – crezând în Domnul Isus, căindu-se de păcatele lor, mărturisindu-le lui Dumnezeu și renunțând la a le mai face și care încep apoi să “lucreze ca niște oameni care au să fie judecați de o lege a slobozeniei” (Iacov 2:12), așa încât “porunca legii să fie împlinită” în ei (Romani 8:4), “mila biruiește judecata”. (Iacov 2:13).

Numai împăcându-ne cu Dumnezeu și cu semenii noștri, aflând iertarea de păcate prin Hristos și începând să trăim o viață curată și sfântă, în ascultare desăvârșită de voia Lui, vom putea “să avem deplină încredere în ziua judecății” (1 Ioan 4:17) și să rămânem în picioare după ce vom fi biruit totul (Efeseni 6:13).

Este de o importanță crucială pentru noi să cunoaștem “vremea cercetării noastre” (Luca 19:44), care este “astăzi” (Evrei 4:7), iar pentru că “acum este vremea potrivită, acum e ziua mântuirii” (2 Corinteni 6:2) să ne numărăm printre acei înțelepți a căror inimă “cunoaște și vremea și judecata” (Eclesiastul 8:5).

Pregătirea în vederea judecății constă în a ne cerceta pe noi înșine ca să vedem dacă suntem cu adevărat în credință (2 Corinteni 13:5), și a ne îndrepta căile și faptele până când în lumina adevărului biblic vom putea constata “căci n-am nimic împotriva mea” (1 Corinteni 4:4). Atunci vom putea aștepta cu încredere ziua judecății: “Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați” (1 Corinteni 11:31) “Adevărat, adevărat vă spun, că cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și nu vine la judecată ci a trecut din moarte la viață” (Ioan 5:24) având convingerea că “stăpânitorul veacului acestuia” nu mai are nimic în noi (Ioan 14:30).

Dumnezeu care a deschis această minunată cale a mântuirii este gata să coopereze cu noi, și să ne ajute să ajungem acea stare de neprihănire, încât să fi putem fi “mântuiți prin judecată” (Isaia 1:27) și asemenea Tatălui nostru ceresc, să fim “găsiți neprihăniți în cuvintele noastre și să ieșim biruitori când vom fi judecați” (Romani 3:4).

Capitolul 13

A DOUA VENIRE A DOMNULUI ISUS

“Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.” (Ioan 14:3)

După ce a venit întâia oară pe pământ născându-Se ca prunc în Betleem și luând astfel asupra-Și natura umană, Domnul Isus a trăit o viață de continuă și desăvârșită ascultare de voia Tatălui Său, pe care și-a încheiat-o în cele din urmă murind ca jertfă de ispășire pentru păcatele omenirii: “...S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” (Filipeni 2:8).

Dacă prima Sa venire a fost caracterizată de simplitate, modestie și o profundă smerenie și umilință, fiind lipsită de orice strălucire care ar fi putut atrage privirile (vezi Isaia 53:1-3), El ne spune că va veni a doua oară, într-un mod mult diferit de cel dintâi. Aceasta pentru că a doua oară nu va mai veni în umilință pentru a fi batjocorit și ocărat de oamenii păcătoși, ci va veni cu autoritate, putere și slavă mare, pentru a aduce răsplătirea tuturor oamenilor după faptele lor: “Atunci vor vedea pe Fiul omului venind pe un nor cu putere și slavă mare.” (Luca 21:27).

“Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” (Apocalipsa 22:12).

Această a doua venire a constituit “fericita nădejde” (Tit 2:13) a celor credincioși din toate veacurile, care au așteptat-o ca pe împlinirea celei mai dragi năzuințe a lor, aceea de a fi luați în patria cerească pentru a fi apoi o veșnicie cu Isus, după făgăduința făcută lor de El: “Să nu vi se tulbure inima. Aveți credință în Dumnezeu și aveți credință în Mine. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus. Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sunt Eu, să fiți și voi.” (Ioan 14:1-3).

Această așteptare le-a ținut vie credința și le-a dat putere să sufere cu seninătate chiar și cele mai aprige persecuții, fiindcă “aveau ochii pironiți spre răsplătire.” (Evrei 11:26).

Revenirea Domnului Isus urmează să aibă loc după încheierea judecății, și ea va fi însoțită de administrarea dreptății lui Dumnezeu, care pentru cei drepti va însemna viață veșnică, iar pentru cei nelegiuți moarte și ocară veșnică: “Căci Fiul Omului are să vină în slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele lui.” (Luca 16:27).

În timp ce necredincioșii se vor ascunde în peșteri și în stâncile munților și vor zice munților și stâncilor: “Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce șade pe scaunul de domnie și de mânia Mielului, căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:15,16), cei drepti vor avea cu totul alte sentimente: “În ziua aceea vei zice: ‘Iată, acesta este Dumnezeul nostru, în care aveam încredere că ne va mântui. Acesta este Domnul, în care ne încredeam, acum să ne veselim și să ne bucurăm de mântuirea Lui!’” (Isaia 25:9).

Diferența dintre cele două categorii este descrisă foarte sugestiv și de către prorocul Maleahi sub inspirația Duhului lui Dumnezeu: “‘Ei vor fi ai Mei’ zice Domnul oștirilor ‘îmi vor fi o comoară deosebită, în ziua pe care o pregătesc Eu. Voi avea milă de ei, cum are milă un om de fiul său, care-i slujește. Și veți vedea din

nou atunci deosebirea dintre cel neprihănit și cel rău, dintre cel ce slujește lui Dumnezeu și cel ce nu-I slujește. Căci iată, vine ziua, care va arde ca un cuptor! Toți cei trufași și toți cei răi vor fi ca miriștea; ziua care vine îi va arde, zice Domnul oștirilor și nu le va lăsa nici rădăcină, nici ramură. Dar pentru voi, care vă temeți de Numele Meu, va răsări Soarele neprihănirii și tămăduirea va fi sub aripile Lui; veți ieși și veți sări ca vițeeii din grajd. Și veți călca în picioare pe cei răi, căci ei vor fi ca cenușa sub talpa picioarelor voastre, în ziua pe care o pregătesc Eu, zice Domnul oștirilor.’” (Maleahi 3:17,18, 4:1-3).

Deși “despre ziua aceea, sau despre ceasul acela nu știe nimeni, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl” (Marcu 13:32), noi suntem somați să recunoaștem vremea venirii Sale: “...fața cerului știți s-o deosebiți și semnele vremurilor nu le puteți deosebi?” (Matei 16:3).

Această zi va fi precedată de unele semne prezise de Mântuitorul și pe care noi suntem chemați să le recunoaștem: “El a șezut jos pe Muntele Măslinilor. Și ucenicii Lui au venit la El la o parte și I-au zis: ‘Spune-ne, când se vor întâmpla aceste lucruri? Și care va fi semnul venirii Tale și al sfârșitului veacului acestuia?’ Drept răspuns, Isus le-a zis: ‘Băgați de seamă să nu vă înșele cineva. Fiindcă vor veni mulți în Numele Meu și vor zice: Eu sunt Hristosul! Și vor înșela pe mulți. Veți auzi de războaie și vești de războaie: vedeți să nu vă înspăimântați, căci toate aceste lucruri trebuie să se întâmple. Dar sfârșitul tot nu va fi atunci. Un neam se va scula împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății; și pe alocurea vor fi cutremure de pământ, foamete și ciumi. Dar toate aceste lucruri nu vor fi decât începutul durerilor. Atunci vă vor da să fiți chinuiți și vă vor omorî; și veți fi urâți de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor urî unii pe alții. Se vor scula mulți prooroci mincinoși și vor înșela pe mulți.

Și din pricina înmulțirii fărădelegii, dragostea celor mai mulți se va răci. Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:3-14).

În acest context Mântuitorul ne avertizează împotriva “Hristoșilor mincinoși” care vor încerca să simuleze venirea Sa, inducând astfel pe oameni în eroare și făcându-i să creadă că ei sunt Hristosul, așa încât aceștia să nu mai aștepte și să nu se mai pregătească pentru revenirea Domului Isus: “Atunci dacă vă va spune cineva: ‘Iată, Hristosul este aici, sau acolo’ să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință chiar și pe cei aleși. Iată, că v-am spus mai dinainte. Deci, dacă vă vor zice: ‘Iată-L în pustie’, să nu vă duceți acolo! ‘Iată-L în odăiție ascunse’ să nu credeți.”

Domnul Isus ne dă mai multe criterii după care vom putea distinge adevărata Sa venire de contrafacerile ce o vor preceda:

1) Aceasta va fi publică, generală, universală, pentru întreaga planetă, fiind văzută de toți oamenii simultan, și va avea loc cu o slavă indescritibilă: “Căci cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, așa va fi și venirea Fiului omului... Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate semințiile pământului se vor boci și vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere și cu o mare slavă.” “Iată că El vine pe nori. Și orice ochi îl va vedea; și cei ce L-au străpuns. Și toate semințiile pământului se vor boci din pricina Lui! Da, Amin.” (Apocalipsa 1:7).

2) Cu această ocazie va avea loc învierea morților și schimbarea în nemurire: “Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță. Trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta supus putrezirii să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor

să se îmbrace în nemurire. Când trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: “Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința moarte? Unde îți este boldul moarte?” (1 Corinteni 15:51-55) “Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos”. (1 Corinteni 4:15,16).

3) La venirea Lui va fi “secerișul” când se va separa “grâu de neghină” adică cei dreți de cei nedreți: “Lăsați-le să crească amândouă împreună până la seceriș; și la vremea secerișului, voi spune secerătorilor: ‘Smulgeți întâi neghina și legați-o în snopi, ca s-o ardem, iar grâul strângeți-l în grânarul meu’.” (Matei 13:30) “El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă.” (Matei 24:31). Această separare se va face prin înălțarea la cer a credincioșilor lui Dumnezeu: “Apoi, noi, cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” (1 Tesaloniceni 4:17).

4) După ce sfinții vor fi înălțați la cer, focul va arde și va curăța pământul de tot ce a făcut omul pe el: “Ziua Domnului însă va veni ca un hoț. În ziua aceea cerurile vor trece cu troznet, trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul cu tot ce este pe el va arde.” (2 Petru 3:10).

Privind astăzi în jurul nostru, vedem cum majoritatea semnelor prezise de Domnul Isus ca fiind premergătoare venirii Sale s-au împlinit deja. Îndemnul Scripturii este ca în loc de a face speculații cu privire la ziua și ceasul venirii Sale – care nu ne sunt descoperite - să recunoaștem semnele vremii și să ne ridicăm privirile de la

lucrurile trecătoare ale acestei lumi, ațintindu-le spre cele veșnice: “Cât despre vremi și soroaace n-aveți trebuință să vi se scrie fraților, pentru că voi înșivă știți foarte bine că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea. . . Dar voi, fraților nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț.” (1 Tesaloniceni 5: 1,2,4). “De la smochin, învățați pilda lui: Când îi frăgezește și înfrunzește mlădița, știți că vara este aproape. Tot așa și voi, când veți vedea toate aceste lucruri, să știți că Fiul omului, este aproape, este chiar la uși.” (Matei 24:32,33). “Când vor începe să se întâmple aceste lucruri, să vă uitați în sus și să vă ridicați capetele, pentru că izbăvirea voastră se apropie.” (Luca 21:28).

Această ridicare a privirilor noastre mai poate fi înțeleasă și ca o reorientare a priorităților noastre în viață, așa încât să primeze interesul nostru pentru cele cerești și veșnice în defavoarea celor pământești: “Nu vă îngrijorați dar zicând: ‘Ce vom mânca?’ Sau ‘Ce vom bea?’ Sau ‘Cu ce ne vom îmbrăca?’ Fiindcă toate aceste lucruri Neamurile le caută. Tatăl vostru cel ceresc știe că aveți trebuință de ele. Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra.” (Matei 6:31-33). “Nu vă strângeți comori pe pământ, unde le mănâncă moliile și rugina, și unde le sapă și le fură hoții; ci strângeți-vă comori în cer, unde nu le mănâncă moliile și rugina și unde hoții nu le sapă, nici nu le fură. Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră.” (Matei 6:19-21). “Luați seama la voi înșivă, ca nu cumva să vi se îngreueze inimile cu îmbuibare de mâncare și de băutură și cu îngrijorările vieții acesteia și astfel ziua aceea să vină fără veste asupra voastră. Căci ziua aceea va veni ca un laț peste toți cei ce locuiesc pe toată fața pământului.” (Luca 21:34,35).

Singura noastră șansă de a fi găsiți treji este aceea de a fi gata în orice moment pentru a-L întâmpina pe Domnul nostru când va veni, iar acest lucru este posibil doar printr-o viață de continuă veghere și așteptare: “Vegheați dar în tot timpul și rugați-vă, ca să

aveți putere să scăpați de toate lucrurile acestea, care se vor întâmpla și să stați în picioare înaintea Fiului omului.” (Luca 21:36). “Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru. Să știți că dacă ar ști stăpânul casei la ce strajă din noapte va veni hoțul, ar veghea și n-ar lăsa să-i spargă casa. De aceea și voi fiți gata; căci Fiul omului va veni în ceasul în care nu vă gândiți.” (Matei 24:42-44). “Luați seama, vegheați și rugați-vă; că nu știți când va veni vremea aceea. Se va întâmpla ca și cu un om plecat într-altă țară, care își lasă casa, dă robilor săi putere, arată fiecăruia care este datoria lui și poruncește portarului să vegheze. Vegheați dar, pentru că nu știți când va veni stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântarea cocoșilor, sau dimineața. Temeți-vă ca nu cumva, venind fără veste, să vă găsească dormind. Ce zic vouă, zic tuturor: ‘Vegheați!’” (Marcu 13:33-37).

Minunată va fi răsplătirea de care vor avea parte cei ce vor fi găsiți fără prihană la venirea Sa: “Ferice de robul acela pe care stăpânul său, la venirea lui, îl va găsi făcând așa! Adevărat vă spun vă îl va pune peste toate averile sale.” (Matei 24:46,47). “Stăpânul său i-a zis: ‘Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!’” (Matei 25:23).

Și această bucurie depășește orice capacitate de închipuire omenească, fapt pentru care apostolul Pavel, simțind că cuvintele sunt neputincioase să descrie fericirea celor mântuiți se vede nevoit să exclaim: ‘Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.’” (1 Corinteni 2:9).

Erele nesfârșite ale veșniciei nu le vor ajunge celor mântuiți să laude pe Dumnezeu pentru iubirea Sa de necuprins, care a umplut inimile lor de bucuria mântuirii și le-a dat șansa să trăiască veșnic într-o lume nouă de nedescrisă fericire, din care urmele păcatului au fost șterse cu desăvârșire: “Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou; pentru că cerul dintâi și pământul dintâi pieriseră și

marea nu mai era. Și am văzut coborându-se din cer de la Dumnezeu, cetatea sfântă, noul Ierusalim, gătită ca o mireasă pentru bărbatul ei. Și am auzit un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie și zicea: “Iată cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tânguire, nici țipăt nici durere, pentru că lucrurile dintâi au trecut. Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: “Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” Și a adăugat: “Scrie fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.” (Apocalipsa 21:1-6).

Doar urmele rănilor din palmele Mântuitorului vor rămâne pentru întreaga veșnicie ca mărturie a dramei consumate pe această planetă și ca garanție că aceasta nu se va mai repeta niciodată, că “nenorocirea nu va veni de două ori” (Naum 1:9).

Anii veșniciei, în derularea lor neîncetată vor aduce mereu tot mai glorioase și mai bogate descoperiri despre Dumnezeu și Fiul Său – Mântuitorul nostru. Pe măsură ce crește cunoștința, crește și iubirea și fericirea celor mântuiți.

Marea luptă s-a sfârșit. Păcatul și păcătoșii nu mai există. Întregul univers este curat. Un singur puls de armonie și veselie bate prin întreaga creațiune. De la Domnul, Care le-a creat pe toate, curge viață, lumină și fericire prin toate ținuturile spațiului infinit. De la cel mai mic atom până la cea mai mare lume, toate lucrurile, însuflețite și neînsuflețite, în frumusețea lor neumbrită și cu bucurie desăvârșită declară că “Dumnezeu este iubire!” (1 Ioan 4:8).

Capitolul 14

A PIERDE SAU A CÂȘTIGA O VIAȚĂ

“Căci oricine va vrea să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața din pricina Mea și din pricina Evangheliei, o va mântui. Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimb pentru sufletul său?”
(Marcu 8:35,36)

Conștienți fiind de faptul că le este dat să treacă o singură dată prin această lume, mulți încearcă să “câștige viața” sau să “trăiască din plin viața”, lucru prin care înțeleg a nu lăsa să le scape nici o ocazie de a profita de ea. Trăind doar pentru viața aceasta, gândirea lor se limitează la ceva foarte apropiat de “să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri” (1 Corinteni 15:32). Despre mulți se spune pe bună dreptate că “Dumnezeul lor este pântecul și slava lor este în rușinea lor” (Filipeni 3:19), iar “fericirea lor este să trăiască în plăceri” (2 Petru 2:13). “Plăcerile de o clipă ale păcatului” (Evrei 11:25) par să însemne pentru mulți însăși viața, iar lipsa acestora este percepută ca o pagubă. Totuși, Biblia declară implacabil: “Să se tot creadă omul fericit în viață, să se tot laude cu bucuriile pe care și le face, căci tot în locuința părinților săi va merge...” (Psalmii 49:18,19) ceea ce înseamnă că trăirea în mod egoist pentru sine, încercând a avea

“totul” de la viață se va solda în cele din urmă cu pierderea definitivă a acesteia. “Vă bucurați de lucruri de nimic” (Amos 6:13) spune Dumnezeu despre oamenii pe care-i interesează doar să “trăiască clipa” de care vor să se “bucure” cât mai mult, și care fac aceasta adesea cu prețul încălcării principiilor dreptății și ale moralității, considerând a fi potrivite orice mijloace care par să-i ducă la această finalitate. Pentru a “câștiga” această viață, oamenii ajung adesea să sacrifice integritatea lor morală, chiar familia și sănătatea lor și ajung în multe cazuri dependenți de acele lucruri care credeau că i-ar face fericiți și care se dovedesc în final a fi niște patimi ruinătoare pentru cei care le-au devenit robi. Despre modul cum aceste false valori, aceste aparente “bucurii ale păcatului” degradează pe acei care caută să “câștige viața” prin ele, cuvântul lui Dumnezeu spune: “au mers după nimicuri și au ajuns ei înșiși de nimic.” (Jeremia 2:5). Astfel, în loc de a “câștiga” viața, așa cum își închipuiseră inițial, ei ajung s-o piardă pentru veșnicie.

Cu privire la aceasta avertiza Mântuitorul când spunea “oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga” (Matei 16:25).

Acest lucru este evident și din experiența înțeleptului Solomon, care a fost rege în Israel în cea mai înfloritoare perioadă a acestuia și care a căutat în mod programatic împlinirea vieții, având la dispoziție tot ce-și poate dori un om pentru a se considera fericit: “Eu, Ecclesiastul, am fost împărat peste Israel, în Ierusalim... Am hotărât în inima mea să-mi veselesc trupul cu vin, în timp ce inima mă va cârmui cu înțelepciune și să stărui astfel în nebunie, până voi vedea ce este bine să facă fiii oamenilor sub ceruri, în tot timpul vieții lor. Am făcut lucruri mari: mi-am zidit case, mi-am sădit vii; mi-am făcut grădini și livezi de pomi și am sădit în ele tot felul de pomi roditori. Mi-am făcut iazuri ca să ud dumbrava unde cresc copacii. Am cumpărat robi și roabe și am avut copii de casă; am avut cirezi de boi și turme de oi, mai mult decât toți cei ce fuseseră înainte de mine în Ierusalim. Mi-am strâns argint și

aur, și bogății ca de împărați și țări. Mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătarea fiilor oamenilor: o mulțime de femei. Am ajuns mare, mai mare decât toți cei ce erau înaintea mea în Ierusalim. Mi-am păstrat chiar înțelepciunea. Tot ce mi-au poftit ochii le-am dat; nu mi-am oprit inima de la nici-o veselie, ci am lăsat-o să se bucure de toată truda mea, și aceasta mi-a fost partea din toată osteneala mea. Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrările pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt și că nu este nimic trainic sub soare... Atunci am urât viața căci nu mi-a plăcut ce se face sub soare: totul este deșertăciune și goană după vânt... Am ajuns până acolo că m-a apucat o mare deznădejde de toată munca pe care am făcut-o sub soare.” (Eclesiastul 1:12; 2:3-11, 17, 20).

În ciuda faptului că și-a putut permite mai mult decât cei mai optimiști dintre noi ar putea visa vreodată, cu toate că a avut posibilitatea de a încerca tot ceea ce cred oamenii că le-ar putea aduce fericirea, fiind în stare să spună “tot ce mi-au poftit ochii le-am dat și nu mi-am oprit inima de la nici o veselie”, rezultatul a fost contrar tuturor așteptărilor, căci în loc de fericire a ajuns să fie cuprins de o mare deznădejde, până acolo că a început să-și urască viața.

Dezamăgirea celor mai mulți va fi însă cu atât mai mare, cu cât deși s-au străduit din răputeri să afle fericirea în această lume, aceasta rămâne departe de ei. Adesea și obiectivele de care-și legau speranțele de fericire rămân nerealizate, și vor pierde chiar și iluzia fericirii: “... căci celui ce n-are, i se va lua și ceea ce i se pare că are.” (Luca 8:18), ajungând la înțelegerea faptului că în timp ce au pierdut viața veșnică, nici pe aceasta n-au câștigat-o.

Spre deosebire de Solomon, apostolul Pavel, a cărui viață a fost una de abnegație, sacrificiu și tăgăduire de sine, de activitate neobosită în folosul semenilor săi avea alte sentimente când privea în urmă, făcând bilanțul vieții sale:

El a fost gata să accepte pierderea tuturor lucrurilor considerate de alții drept câștiguri în această lume, pentru a-L câștiga pe Hristos – Mărgăritarul de mare preț: “Dar lucrurile care pentru mine erau câștiguri, le-am socotit ca o pierdere din pricina lui Hristos. Ba încă și acum privesc toate aceste lucruri ca o pierdere față de prețul nespus de mare al cunoașterii lui Hristos Isus, Domnul meu. Pentru El am pierdut toate și le socotesc ca un gunoi, ca să câștig pe Hristos.” (Filipeni 3:7,8).

Departate de a regreta vreodată hotărârea luată în tinerețe, spre sfârșitul vieții sale el își exprima mulțumirea și convingerea că a făcut alegerea cea bună, de ale cărei roade se bucura anticipat chiar.

Nici o umbră de regret nu se regăsea în sufletul bătrânului apostol pentru calea aleasă, ci el avea certitudinea că n-a trăit în zadar, ci că luptând “lupta cea bună” pe care o identifica cu “lupta credinței” (1 Timotei 6:12) a făcut exact ceea ce trebuia și socotea că toată viața sa “pierdută” pentru Hristos n-a constituit o pierdere, ci cel mai mare câștig cu putință: “M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. De acum mă așteaptă cununa neprihănirii, pe care mi-o va da în “ziua aceea”, Domnul, Judecătorul cel drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui.” (2 Timotei 4:8).

În urma unei vieți trăite astfel, el putea privi cu seninătate perspectiva morții știind că aceasta nu reprezintă sfârșitul tragic al existenței sale, ci o stare intermediară de “adormire” până la venirea Mântuitorului: “Căci pentru mine a trăi este Hristos, iar a muri e un câștig” (Filipeni 1:21). Atunci urma să i se ofere “cununa vieții” ca răsplată a osteneții Sale pentru Hristos și avea să trăiască apoi o viață veșnică de fericire care întrece orice imaginație, bucurându-se de ceea ce a pregătit Dumnezeu pentru cei mântuiți: “Lucruri pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc.” (1 Corinteni 2:9)

Astfel s-au împlinit din nou cuvintele Mântuitorului care declarau că cine-și va pierde viața din pricina Sa în această lume, o va câștiga pentru veșnicie, iar Pavel nu s-a îndoit nici o clipă de aceasta: “Și din pricina aceasta sufăr aceste lucruri; dar nu mi-e rușine, căci știu în cine am crezut. Și sunt încredințat că El are putere să păzească ce I-am încredințat până în ziua aceea.” (2 Timotei 1:12).

Spre deosebire de regele Solomon, noi ne dorim poate mult mai puțin și sperăm că dacă am reuși să realizăm ce ne-am propus sau să obținem ceea ce dorim, am fi fericiți. Însă se întâmplă adesea că, chiar și după realizarea lucrurilor atât de mult dorite, fericirea rămâne departe de noi.

Această neîmplinire se datorează faptului că noi căutăm fericirea acolo unde nu este de găsit, căutăm pace, mulțumire și odihnă sufletească în lucruri care nu pot oferi aceasta. “De ce cântăriți argint pentru un lucru care nu hrănește? De ce vă dați câștigul muncii pentru ceva care nu satură? Ascultați-Mă dar și veți mânca ce este bun și sufletul vostru se va desfăta cu bucate gustoase. Luați aminte și veniți la Mine, ascultați și sufletul vostru va trăi...” (Isaia 55:2,3) Căutarea împlinirii în viață altundeva decât la Hristos, adică în “lucruri care nu satură” este descrisă în Biblie ca un dublu păcat: “Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă.” (Ieremia 2:13).

De aceea, singurul lucru care satură deplin și definitiv nevoia sufletului omenesc și care face ca viața să fie într-adevăr împlinită și câștigată, punând astfel capăt tuturor căutărilor este părtașia cu Hristos “Izvorul apelor vii”: “Adevărat, adevărat vă spun, că... Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer; căci Pâinea lui Dumnezeu este aceea care se pogoară din cer și dă lumii viața... Isus le-a zis: ‘Eu sunt Pâinea vieții. Cine vine la Mine, nu va flămânzi niciodată; și cine crede în Mine, nu va înseta niciodată.’” (Ioan 6:32,33,35). “Isus i-a răspuns: ‘Oricui bea din apa aceasta, îi va

fi iarăși sete. Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, în veac nu-i va fi sete; ba încă apa, pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țâșni în viața veșnică.’ (Ioan 4:13,14). Prin simbolurile pâinii vieții și ale apei vii, care potolește definitiv foamea și setea sufletului, Mântuitorul reprezenta efectul prezenței Sale în suflet. Spre deosebire de tot ceea ce poate oferi lumea aceasta care nu satură, nici nu poate potoli setea sufletului cu o fericire durabilă, Isus ne garantează că foamea și setea sufletelor noastre se va sfârși atunci când venim la El, de aceea ne îndeamnă cu toată căldura: “Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun și sarcina Mea este ușoară.” (Matei 11:28-30).

Un comentator inspirat observa că “în inima tuturor oamenilor, indiferent de rasă sau stare socială, există o dorință inexprimabilă după ceva ce nu posedă. Această dorință este implantată chiar în constituția omului de către un Dumnezeu îndurător, pentru ca omul să nu fie satisfăcut cu starea sau cu realizările lui prezente, fie ele rele sau bune. Dumnezeu dorește ca omul să caute ce este mai bun și să găsească aceasta spre binecuvântarea veșnică a sufletului său. Satan, prin viclenia și iscusința sa, a pervertit aceste dorințe ale inimii umane. El îi face pe oameni să creadă că această dorință poate fi satisfăcută de plăcere, de bogăție, de tihnă, faimă sau putere; însă acei care au fost astfel amăgiți de el (și aceștia se numără cu zecile de mii) găsesc toate aceste lucruri ca fiind fără sens, lăsând sufletul la fel de gol și nesatisfăcut ca și până atunci. Este intenția lui Dumnezeu ca această dorință a inimii omenești să conducă la Acela care este singurul în stare a o satisface. Dorința este de la El ca să ducă tot la El, ca plinătatea împlinirii acelei dorințe: “Căci El a potolit setea sufletului însetat, și a umplut de bunătați sufletul flămând.” (Psalm 107:9).

Chiar dacă pentru mulți dintre cei care o privesc din afară, viața creștinului pare mai degrabă o pierdere decât un câștig, fiindcă ei nu văd în ea decât un lung șir de interdicții și de renunțări, pe care nu le pot înțelege și cu atât mai puțin accepta, Mântuitorul spunea că “pierderea” vieții pentru El înseamnă câștigarea ei.

Și într-adevăr, a fi creștin în adevăratul sens al cuvântului implică adesea disponibilitatea de a se lipsi de anumite lucruri care contravin principiilor dreptății și a renunța la anumite câștiguri sau plăceri care s-ar dobândi cu prețul compromisului. La prima vedere, creștinul pare să fie dezavantajat în această lume față de semenii săi necreștini, fiindcă principiile morale pe care și le-a însușit îl opresc de a se folosi de multe din mijloacele nu tocmai cinstite de care uzează ceilalți pentru a dobândi anumite avantaje.

Totuși Domnul Isus ne asigură că toate aceste aparente pierderi, adunate la un loc, nu vor constitui o pagubă, ci un câștig veșnic pentru omul care și le asumă. Acest câștig începe să se facă simțit chiar din această lume, este continuat apoi într-o “greutate veșnică de slavă”: “Isus a răspuns. ‘Adevărat vă spun că nu este nimeni, care să fi lăsat casă, sau frați, sau surori, sau tată, sau mamă, sau nevastă, sau copii sau holde pentru Mine și pentru Evanghelie și să nu primească acum, în veacul acesta, de o sută de ori mai mult: case, frați, surori, mame, copii și holde, împreună cu prigoniri, iar în veacul viitor, viața veșnică.’” (Marcu 10:29,30).

Creștinul nu va pierde în realitate nici o valoare adevărată datorită credinței lui, fiindcă “Domnul ... nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană.” (Psalmii 84:11). Dimpotrivă, viața lui va câștiga prin încrederea în Dumnezeu un echilibru și o stabilitate pe care valorile vieții nu le vor mai putea clătina, el va fi “plin de încredere” și nu se va teme de nimic, iar inima lui va fi plină de o seninătate și pace, pe care nimic nu le poate tulbura. El și-a încredințat soarta în mâinile lui Dumnezeu și are asigurarea că “toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu” (Romani 8:28) iar garanția acestui

fapt este dată de însăși jertfa Mântuitorului: “Deci, ce vom zice noi în fața tuturor acestor lucruri? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” (Romani 8:31,32).

Minunate sunt făgăduințele care au fost date celor credincioși ca o asigurare a bunăvoinței și sprijinului lui Dumnezeu ce nu avea să le lipsească niciodată în nevoi: “Ferice de oricine se teme de Domnul, și umblă pe căile Lui! Căci atunci te bucuri de lucrul mâinilor tale, ești fericit și-ți merge bine.” (Psalmii 128:1,2) “Cel ce stă sub ocrotirea Celui Prea Înalt și se odihnește la umbra Celui Atotputernic, zice despre Domnul: ‘El este locul meu de scăpare, și cetățuia mea, Dumnezeul meu în care mă încred!’ Da, El te scapă de lațul vânătorului, de ciumă și de pustirile ei. El te va acoperi cu penele Lui și te va ascunde sub aripile Lui. Căci scut și pavăză este credințioșia Lui! Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții, nici de săgeata care zboară ziua, nici de ciurma care umblă în întuneric, nici de molima care bântuie ziua în amiaza mare. O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia. Doar vei privi cu ochii și vei vedea răsplătirea celor răi. Pentru că zici: ‘Domnul este locul meu de adăpost!’ și faci din Cel Prea Înalt turnul tău de scăpare, de aceea nici o nenorocire nu te va ajunge, nici o urgie nu se va apropia de cortul tău. Căci El va porunci îngerilor Săi să te păzească în toate căile tale; și ei te vor duce pe mâini ca nu cumva să-ți lovești piciorul de vreo piatră. Vei pași peste lei și peste năpârci și vei călca peste pui de lei și peste șerpi. ‘fiindcă Mă iubește’ – zice Domnul – ‘de aceea îl voi izbăvi; îl voi ocroti, căci cunoaște Numele Meu. Când Mă va chema îi voi răspunde; voi fi cu el în strâmtorare, îl voi izbăvi și-l voi proslăvi. Îl voi sătura cu viață lungă și-i voi arăta mântuirea Mea’.” (Psalmii 91:1-16) “Nu te teme de nimic, căci Eu te izbăvesc, te chem pe nume: ești al Meu. Dacă vei trece prin ape, Eu voi fi cu tine și râurile nu

te vor îneca; dacă vei merge prin foc, nu te va arde și flacăra nu te va aprinde. Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul tău. . . De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta. Nu te teme de nimic, căci Eu sunt cu tine.” (Isaia 43:1-5).

Conștiința faptului că Atotputernicul Suveran al Universului este Tatăl nostru, că avem cel mai puternic aliat posibil, la care nu există “nu pot”, ne va umple de încredere și vom putea pași astfel fără teamă pe căile vieții, și nu va fi nimic care să poată izgoni seninătatea de pe frunțile noastre (Iov 29:24).

Iertarea păcatelor noastre, grațierea de la moartea pe care ar fi trebuit s-o suferim pentru păcat și mântuirea ce ni s-a oferit în dar vor constitui un permanent prilej de bucurie pentru noi, care va fi atât de puternic, încât nimic nu-l va putea umbri: “Deci fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu. Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruința în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat.” (Romani 5:1-5) “Mă bucur în Domnul și sufletul meu este plin de veselie în Dumnezeul meu; căci m-a îmbrăcat cu hainele mântuirii, m-a acoperit cu mantaua izbăvirii, ca pe un mire împodobit cu o cunună împărătească și ca o mireasă, împodobită cu sculele ei.” (Isaia 61:10)

Departa de a fi o pierdere, viața trăită cu Hristos va fi o viață de bucurie și de continuă sporire a valorii omului prin înnobilarea caracterului Său, fiecare zi ce trece adăugând la noblețea și bunătatea Sa, făcându-l astfel potrivit pentru societatea ființelor cerești în mărire:

“Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos.” (1 Corinteni 1:5-7).

Astfel, acceptând planul lui Dumnezeu pentru noi, viața noastră va căpăta cu adevărat o valoare și fiecare zi trăită va fi una plină de sens, aducându-ne tot mai aproape de minunata perspectivă a redobândirii fericirii veșnice, pregătită de bunul Tată ceresc pentru toți copiii Săi credincioși.